

ÅRGÅNG 129 • NUMMER 3 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MARS 2005

Liahona

A photograph of a family of three—a man, a woman, and a young child—smiling and posing in front of the Salt Lake Temple. The man is on the left, wearing a dark suit and tie. The woman is on the right, wearing a white top. The child is in the center, wearing a dark vest over a white shirt. To the left of the family is the Colombian flag. The temple's spire and architecture are visible in the background under a cloudy sky.

FÖRSTASIDESARTIKEL:
Finna fred i Colombia,
s 34

Lär känna våra nya
apostlar, s 8, 14

Framför
påskberättelsen, s LS10

Liahona

PÅ OMSLAGET

Foto Marvin K Gardner.

LILLA STJÄRNAN,
OMSLAGET

Illustration
Sheri Lynn Boyer Doty.

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet:
Ett vittnesbörd om Kristus *James E Faust*
- 8 Äldste Dieter F Uchtdorf: Mot nya horisonter
Jeffrey R Holland
- 14 Äldste David A Bednar:
Fortsätter framåt med Herrens kraft
Henry B Eyring
- 25 Besökslärarnas budskap:
Gläd dig åt Hjälpföreningens organisation
- 26 Kom, låt oss nu glädjas
- 32 Prästernas kvorum: En intervju med presiderande
biskopsrådet
- 34 Medlemmarna i Colombia: Exempel på styrka
Marvin K Gardner
- 48 Brev till redaktionen

SE "PRÄSTERNAS
KVORUM", S 32

FÖR UNGDOMAR

- 20 Vad behövde hända? *Shanna Butler*
- 24 Affisch: En del musik kan skada dig
- 31 Redo att anta utmaningen *Michael Chipman*
- 42 Dagen då lammet såldes *Julie A Masters*
- 44 Vi älskar att se templet *Adam C Olson*
- 47 Korta budskap
Håll söndagen helig *Luis Ariel José*
Ännu en måndag *Oreajba Ohiwabukola*

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Budskap från en etikett
Thomas S Monson
- LS4 Samlingsstunden: Jesus Kristus är min Frälsare
Margaret Liffert
- LS6 Vänner emellan: Det gudomliga ljuset
Susan W Tanner
- LS8 Från president David O McKays liv:
David och Emma Ray
- LS10 Därför är vi glada: Ett påskprogram
Ronda Gibb Hinrichsen
- LS13 Kom ihåg Jesus Kristus
- LS14 Räddningen *Tom Roulstone*
- LS16 Försöker likna Jesus: Använd inte våld
Guido Aarón Romero Duarte

SE "BUDSKAP FRÅN
EN ETIKETT", S LS2

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, W Rolfe Kerr

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune,

Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle
Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jennifer L Greenwood,
R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J
Odeirk, Adam C Olson, Judith M Paller, Vivian Paulsen,
Don L Searle, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb,
Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Howard G Brown,
Thomas S Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pixon,
Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Ullandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hjälprensprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribatiska, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstver-
ket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

March 2005 Vol. 129 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

"Det gudomliga ljuset",

s LS6: Be familjemedlem-

marna att rita bilder av

glödlampor eller solar och skriva sina

namn på dem. Läs tillsammans hur

syster Susan W Tanners pappa och

mamma var "ljus" i hennes liv.

Diskutera hur ni som familj kan vara

ett ljus för varandra och andra.

"Därför är vi glada: Ett påskpro-

gram", s LS10: Be familjemedlem-

marna berätta hur de känner för

påskan. Be familjemedlemmarna

att turas om med att läsa de olika

delarna i programmet. Använd de

bilder och sånger som finns med. Bär

ditt vittnesbörd om Frälsarens

försonande offer.

"Medlemmarna i Colombia:

Exempel på styrka", s 34: Be familje-

medlemmarna att berätta om någon

svårighet som de kämpar med.

Jämför deras prövningar med de

colombianska medlemmarnas. Över-

väg att tillämpa ett eller två sätt som

de colombianska medlemmarna

använde för att hantera sina svårighe-

ter i din familj.

"Vad behövde hända?" s 20:

Tala om händelserna på tidslinjen i

den här artikeln. Förklara att dessa

händelser var nödvändiga för att

evangeliet skulle kunna återställas till

jorden. Fråga sedan familjemedlem-

marna vad som behövde hända för

att evangeliet skulle kunna predi-

kas i deras land eller stad. Hur

beredde Herren vägen för att

evangeliet skulle nå dem eller deras

förfäder? Be slutligen familjemedlem-

marna att fundera över vad Herren har

gjort för att förbereda dem personli-

gen att ta emot evangeliet.

"Vi älskar att se templet", s 44:

Visa bilderna i den här artikeln. Medan

du läser artikeln, be då familjemedlem-

marna lyssna efter varför Hironui och

Merirani tycker om att gå till templet.

Berätta om välsignelserna du har

fått när du har besökt templet eller

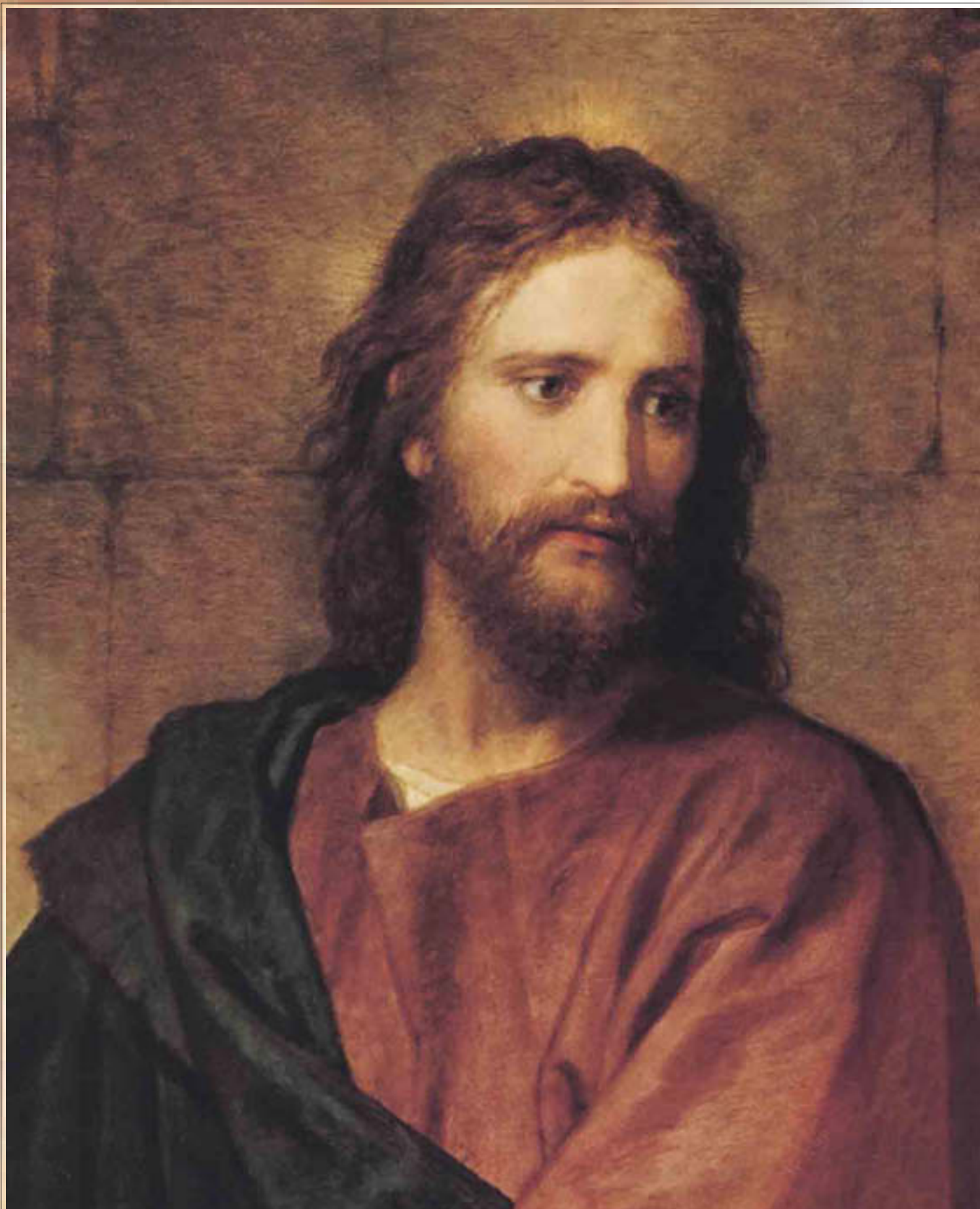
förberett dig för att besöka templet.

Fundera på att åka till templet som

familj om så är möjligt.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Omvändelse, LS14
Apostlar, 8, 14	Primär, LS4
Bednar, David A, 14	Profeter, LS4, LS8
Besöksundervisning, 25	Prästadömet, 31, 32
Colombia, 34	Påsk, 2, 42, LS10
Döma, LS2	Reformation, 20
Familjen, LS6, LS8	Sabbaten, 47
Familjens hemafton, 1, 47	Tahiti, 44
Fred, 34	Tempel och tempeltjänst,
Frälsningsplanen, LS14	44
Försoningen, 2, 42, LS10	Tjänande, 42
Hemundervisning, 7	Tro, LS6
Hjälpföreningen, 25, 26	Uchtdorf, Dieter F, 8
Jesus Kristus, 2, 42,	Undervisning, 1
LS2, LS4, LS10, LS13,	Uppståndelse, 2, LS10
LS14	Vittnesbörd, 2, LS4,
Kvorum, 31, 32	LS6
Kyrkans historia, 26	Väld, LS16
McKay, David O, LS8	Världsomfattande kyrka,
Musik, 24	34, 44
Normer, 24	Återställelse, 20, 25
Oberoende, 34	Ödmjukhet, LS2

Ett vittnesbörd om Kristus

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Var och en av oss måste skaffa sig ett eget vittnesbörd om att Jesus är Kristus. Vi kan inte få det av någon annan. Jag tror att ett vittnesbörd om vår Återlösare kommer från en gudomlig källa som en andlig gåva. Som Johannes döparen sade: "Ingen människa kan ta emot något utan att det ges henne från himlen."¹ Ett sådant himlasänt vittnesbörd ger oss en helig inre frid och styrka trots att vi lever i en värld av kaos och frestelser. Det ger oss kraft att bli Kristi lärjungar. Som en som har sökt ett sådant vittnesbörd, vill jag åter bekräfta den vetskap jag har om att Herren Jesus Kristus är verklig.

Vittnesbörd i Nya testamentet

Alla som gör anspråk på att vara lärjungar känner en särskild uppskattning för de första apostlarnas kallelse och deras vittnesbörd om Herrens gudomlighet. Låt mig börja med Petrus. Ingen hade större möjlighet att få veta än aposteln Petrus. Hans berättelse är trovärdig – han var där. Petrus sade: "Det var inte några utstuderade myter vi följde, när vi förkunnade för er vår Herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan vi var ögonvittnen till Jesu majestät."²

I Johannes evangelium kan vi läsa om några av de andra apostlarna:

"Nästa dag stod Johannes där igen med två av sina lärjungar.

När han såg Jesus komma sade han: 'Se Guds lamm!' ...

Andreas, Simon Petrus bror, var en av de två som hade hört vad Johannes sade och som hade följt Jesus.

Han fann först sin bror Simon och sade till honom: 'Vi har funnit Messias' — det betyder Kristus."³

Petrus vittnade ofta om Frälsarens gudomlighet. Vid en tid då många av Herrens lärjungar blev missnöjda, sade Jesus till de tolv apostlarna: "Inte vill väl också ni gå bort?"

Simon Petrus svarade honom: 'Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige.'⁴

Kvinnor som levde samtidigt som Frälsaren fick också ett vittnesbörd om hans gudomlighet. Jesus kom hem till Marta och Maria fyra dagar efter det att deras bror Lasarus hade dött.

"Marta sade till Jesus: 'Herre, om du hade varit här, skulle min bror inte ha dött' ...

Jesus sade: 'Din bror skall uppstå.'

Marta svarade: 'Jag vet att han skall uppstå vid uppståndelsen på den yttersta dagen.'

Som en som har sökt ett sådant vittnesbörd, vill jag åter bekräfta den vetskap jag har om att Herren Jesus Kristus är verklig.

Jesus sade: 'Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?'

Hon svarade: 'Ja, Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen' ...

Han [ropade] med hög röst: 'Lasarus, kom ut!'

Då kom den döde ut, med fötter och händer inlindade i bindlar och med ansiktet täckt av en duk. Jesus sade till dem: 'Befria honom och låt honom gå.'

Många judar, som hade kommit till Maria och sett vad Jesus gjorde, kom till tro på honom."⁵

Inget större vittnesbörd

Vi närmar oss påsken och det finns inget större vittnesbörd om Jesus Kristus än det vi finner i berättelsen om korsfästelsen och uppståndelsen. Sista veckan av hans liv började i den lilla staden Betania, på bortre sidan av Oljeberget från Jerusalem sett. Frälsaren gick runt toppen av berget och igenom Betfage. Det finns ingen uppteckning om vad som hände på onsdagen. På torsdagskvällen gjordes förberedelser för påskhögtiden.

"När stunden var inne, lade han sig till bords, och apostlarna tillsammans med honom ...

Och han tog en bägare, tackade Gud och sade: 'Tag detta och dela mellan er.

Ty jag säger er att jag från denna stund inte skall dricka av vinstockens frukt förrän Guds rike kommer."⁶

Jesus tillkännagav sedan det förräderi som skulle ske. Han sade: "'Det är han som får brödstycket som jag doppar.' Och han doppade brödstycket och gav det åt Judas, Simon Iskariots son.

När Judas hade tagit emot brödstycket, for Satan in i honom. Jesus sade då till honom: 'Gör snart vad du tänker göra.'

Men ingen av dem som låg till bords förstod, varför han sade detta till honom."⁷

Och sedan följde sakramentet:

"Medan de åt tog Jesus ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade: 'Tag, detta är min kropp.'

Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem, och de drack alla ur den.

Och han sade till dem: 'Detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många.'⁸

När de hade sjungit en lovsång gick de till Oljeberget genom Kidrondalen. När de kommit fram till Oljebergets första sluttning, tog Herren med sig Petrus och Sebedeus båda söner. Han sade till dem: "'Min själ är djupt bedrövad, ända till döds. Stanna kvar här och vaka med mig.'

Och han gick lite längre bort, föll ner på ansiktet och bad: 'Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte

som jag vill utan som du vill' ...

Sedan gick han bort för andra gången och bad: 'Min Fader, om denna kalk inte kan tas ifrån mig, utan jag måste dricka den, så ske din vilja.'⁹

"Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev som blodsdroppar, som föll ner på jorden."¹⁰

En mer fullständig beskrivning ges i Läran och förbunden: "Detta lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ och önskade, att jag icke skulle få tömma den bittra kalken och rygga."¹¹ Hans lidanden beskrevs också som "svåra" och "outhärdliga".¹²

Judas visste var han skulle hitta Frälsaren. Han hade ofta varit där med lärjungarna. Frälsaren kunde se gruppen av män och soldater som kom genom porten med lyktor, facklor och vapen. Han kunde höra skramlandet av rustningarna och kanske följa varje steg de tog när de kom nerför kullen, gick över bäcken i Kidrondalen och kom in i trädgården.

"Jesus [tog] ett bröd, tackade Gud [och] bröt det ... Och han tog en bägare ... och han sade till dem: 'Detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många.'"

"Jesus, som visste om allt som skulle hända honom, gick ut och sade till dem: 'Vem söker ni?'"

De svarade: 'Jesus från Nasaret.' Han sade till dem: 'Jag Är.' Bland dem stod också Judas, han som förrådde honom.

När Jesus sade till dem: 'Jag Är, vek de tillbaka och föll till marken. [Utan tvekan var de överväldigade av situationen.]

Än en gång frågade han dem: 'Vem söker ni?' De sade: 'Jesus från Nasaret.'

Jesus svarade: 'Jag sade er att det är jag. Om det alltså är mig ni söker, så låt dessa gå!' ...

Soldaterna med sin befälhavare och judarnas tjänare grep nu Jesus och band honom."¹³

Jesu rättegångar

När Jesus blev utfrågad, svarade han: "Jag har talat öppet till världen. Jag har alltid undervisat i synagogan och i templet, där alla judar samlas. I hemlighet har jag inte talat någonting alls."¹⁴ Förhöret innan hans rättegång gjordes inför Kajfas och rådet. Om detta förhör är följande upptecknat: "Många vittnade falskt mot honom, men deras vittnesmål stämde inte överens."¹⁵ Och det är inte ovanligt i domstolar.

"Men Jesus teg. Då sade översteprästen till honom: 'Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss om du är Messias, Guds Son.'"¹⁶

"Jesus svarade: 'Jag Är. Och ni skall få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma bland himlens moln.'

Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: 'Behöver vi några fler vittnen?

Ni har hört händelsen. Vad anser ni?' Alla fann de honom skyldig till döden."¹⁷

Den formella rättegången och domen är upptecknad i korthet. Återigen var anklagelsen hädelse.

"Är du Messias, så säg det!' Han svarade dem: 'Om jag säger det, tror ni det inte, och om jag frågar er, svarar ni inte.

Men herefter skall Människosonen sitta på Guds, den Allsmäktiges, högra sida.'

Då frågade alla: 'Är du alltså Guds Son?' Han svarade dem: 'Ni själva säger att Jag Är.'

De sade: 'Behöver vi något mer vittnesmål? Vi har själva hört det från hans egen mun.'"¹⁸

När Jesus först trädde fram inför Pilatus anklagades han för uppvigling, vilket var en annan anklagelse än tidigare.

"Pilatus frågade honom: 'Är du judarnas konung?' Jesus svarade: 'Du säger det själv.'"¹⁹

"Pilatus sade då till överstepräster och till folket: 'Jag finner inget brottsligt hos den här mannen.'"²⁰

Därefter togs Jesus till Herodes. "När Herodes fick se Jesus, blev han mycket glad. Han hade länge velat träffa honom, eftersom han hade hört talas om honom, och han hoppades nu få se honom göra något tecken.

Herodes ställde rätt många frågor till honom, men Jesus svarade inte.

Överstepräster och de skriftlärdade stod där och anklagade honom häftigt.

Herodes och hans soldater bemötte honom med förakt och gjorde narr av honom, och sedan han låtit sätta på honom en praktfull dräkt, skickade han honom tillbaka till Pilatus.

Den dagen blev Herodes och Pilatus vänner med varandra. Förut hade det rått fiendskap mellan dem.²¹

När Jesus för andra gången trädde fram inför Pilatus, fann den romerska härföraren över Judeen åter att Jesus var oskyldig. Sedan piskades och hånades Jesus. "De tog av honom kläderna och klädde honom i en röd mantel,

vred ihop en krona av törne och satte den på hans huvud, och i hans högra hand satte de en käpp. Sedan böjde de knä inför honom och hånade honom och sade: 'Leve judarnas konung!'"²²

Jesu korsfästelse

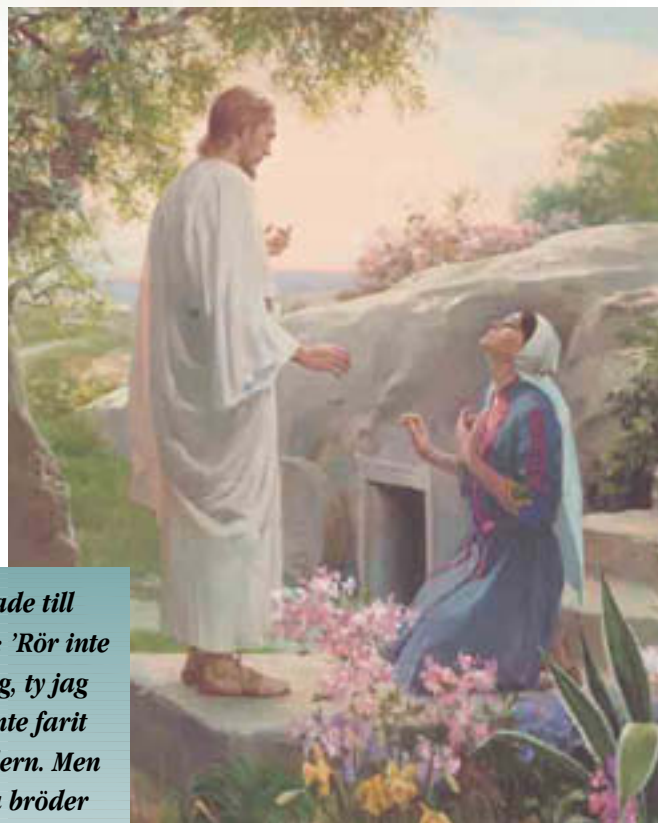
En landsman, Simon från Cyrene, tvingades att bära korset.²³ Vid det här laget hade man tagit av Jesus den röda manteln och satt på honom hans egna kläder. Han leddes till Golgata – "huvudskalleplatsen" – för att korsfästas. Två tjuvar korsfästes tillsammans med honom, en på den högra sidan och en på den vänstra. Och över hans huvud stod följande anklagelse: "Detta är Jesus, judarnas konung."²⁴

"Men Jesus sade: 'Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.'"²⁵

"När de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig och kastade lott om dem.

Sedan satt de där och vaktade honom."²⁶

Det var mörkt mellan den sjätte och den nionde timmen. Jesus ropade på arameiska: "'Eli, Eli, lema sabaktani?"

LIPSTÄNDELSEN, AV HARRY ANDERSON

Jesus sade till henne: 'Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder och säg till dem att jag far upp till min Fader och er Fader, till min Gud och er Gud.'"

Det betyder: 'Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?'"²⁷

"Och Jesus ropade med hög röst: 'Fader, i dina händer överlämnar jag min ande.' Och när han hade sagt detta gav han upp andan."²⁸

De romerska soldaterna som stod där fick ett slags vittnesbörd:

"När officeren och de som tillsammans med honom bevakade Jesus såg jordbävningen och det som hände, blev de mycket förskräckta och sade: 'Denne var verkligen Guds Son.'"²⁹

Johannes beskriver hur en soldat stack Jesus i sidan med ett spjut, och att soldaterna, när de upptäckte att Jesus redan var död, inte krossade hans ben som seden var för att påskynda döendet före sabbatsdagen.³⁰ Josef från Arimatea, en av Jesu lärjungar, gick till Pilatus och bad om att få ta hand om Jesu kropp.³¹ Pilatus gick med på detta. Nikodemus kom också och hade med sig omkring hundra pund myrra och aloe.³² Vakter sattes ut vid graven.³³

"Och se, då blev det en stor jordbävning, ty en Herrens ängel steg ner från himlen. Han gick fram och rullade bort stenen och satte sig på den.

Hans utseende var som blixten, och hans kläder var vita som snö.

Vakterna skakade av skräck för honom och blev som döda.”³⁴

Jesu uppståndelse

Det var nu söndag. Den judiska sabbaten var slut. Tidigt på morgonen kom Maria från Magdala, Johanna, Jakobs mor Maria och andra kvinnor till graven. De såg att stenen var bortrullad och att Herren Jesu kropp var borta.

”När de inte visste vad de skulle tro, se, då stod två män i skinande kläder framför dem.

Kvinnorna blev förskräckta och böjde ansiktet mot marken, men de båda männen sade: ’Varför söker ni den levande bland de döda?

Han är inte här, han har uppstått. Kom ihåg vad han sade till er, medan han ännu var i Galileen.”³⁵

Kvinnorna skyndade sig då och berättade om allt detta för de elva apostlarna. Petrus och Johannes kom själva och såg att graven var tom. De såg linnebindlarna, och duken som hade täckt hans huvud låg för sig själv, på en särskild plats.³⁶

Jesus uppenbarade sig sedan för Maria från Magdala. ’Jesus sade till henne: ’Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?’ Hon trodde att det var trädgårdsmästaren och sade till honom: ’Herre, om det är du som har fört bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.’

Jesus sade till henne: ’Maria.’ Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska: ’Rabbuni’ – det betyder lärare.

Jesus sade till henne: ’Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder och säg till dem att jag far upp till min Fader och er Fader, till min Gud och er Gud.”³⁷

Den uppståndne Jesus visade sig för de två lärjungarna på vägen till Emmaus, i Jerusalem för Simon Petrus och för de andra tio apostlarna och dem som var med dem.³⁸

I egenskap av särskilt vittne, bär jag och beseglar mitt vittnesbörd om dessa händelser och om Jesu gudomliga

kallelse som vår Herre, Frälsare och Återlösare. Jag vittnar om att han lever, att han älskar oss och att detta är hans heliga verk. Jag vittnar om att han har det eviga livets ord. Jag vittnar om att hans verk och hans härlighet – att åvaga-bringa odödlighet och evigt liv för de trofasta och lydiga³⁹ – uppfylls genom denna kyrka. ■

SLUTNOTER

1. Johannes 3:27.	21. Lukas 23:8–12.
2. 2 Petrus 1:16.	22. Matteus 27:28–29.
3. Johannes 1:35–36, 40–41.	23. Se Matteus 27:32;
4. Johannes 6:67–69.	Lukas 23:26.
5. Johannes 11:21, 23–27, 43–45.	24. Se Matteus 27:31, 33, 37–38.
6. Lukas 22:14, 17–18.	25. Lukas 23:34.
7. Johannes 13:26–28.	26. Matteus 27:35–36.
8. Markus 14:22–24.	27. Matteus 27:46.
9. Matteus 26:38–39, 42.	28. Lukas 23:46.
10. Lukas 22:44.	29. Matteus 27:54.
11. L&F 19:18.	30. Se Johannes 19:31–36.
12. Se L&F 19:15.	31. Se Matteus 27:57–58.
13. Johannes 18:4–8, 12.	32. Se Johannes 19:39.
14. Johannes 18:20.	33. Se Matteus 27:62–66.
15. Markus 14:56.	34. Matteus 28:2–4.
16. Matteus 26:63.	35. Lukas 24:4–6.
17. Markus 14:62–64.	36. Se Johannes 20:3–7.
18. Lukas 22:67–71.	37. Johannes 20:15–17.
19. Markus 15:2.	38. Se Lukas 24:13–48; Johannes
20. Lukas 23:4.	20:19–28.
	39. Se Moses 1:39.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Läs de första tre meningarna och diskutera vad president Faust säger om att utveckla ett vittnesbörd om Kristus. Läs och diskutera en eller flera av berättelserna om lärjungar som får ett vittnesbörd. Läs det sista stycket tillsammans och bär ert eget vittnesbörd om Frälsaren.

2. Diskutera vad president Faust säger om påskan. (Se underrubriken ”Inget större vittnesbörd”). Hur kan vårt vittnesbörd fördjupas när vi fokuserar på korsfästelsen och uppståndelsen? Uppmana familjen att planera meningsfulla sätt att minnas Frälsaren under påskan.

Äldste Dieter F Uchtdorf

Mot nya horisonter

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Den 17 december 1973 fick chefen för det tyska flygbolaget Lufthansa oroande nyheter i Frankfurt. Fem terrorister hade kapat ett av Lufthansas flygplan i Rom och var på väg mot Aten med gisslan ombord. Under tiden låg 32 personer döda i Rom och en gisslan på planet skulle snart skjutas till döds och dumpas av på landningsbanan i Aten. Med pistoler riktade mot förste- och andrepiloten och gisslan som darrade av skräck, dirigerade de labila kaparna en bisarr resa från Rom till Beirut och sedan till Aten, Damaskus och Kuwait.

Chefen för Lufthansa beordrade omedelbart upp sin chefpilot för 737-flottan i luften. Trettiotreårige Dieter F Uchtdorf skulle ta med sig en liten grupp utryckningspersonal och följa efter det kapade planet vart gerillasoldaterna än tog det. Han skulle på alla tänkbara sätt förhandla om frisläppandet av planet, piloterna och alla gisslan. När detta sedan var gjort skulle han flyga tillbaka det kapade planet till huvudsätet i Frankfurt.

Han lyckades som väl var att utan mer blodsutgjutelse fullfölja detta uppdrag, liksom många andra uppdrag som han hade haft privat och i arbetet. Han visste det inte då, men detta uppdrag var ett förbud om viktigare uppdrag som skulle komma.

Förberedd att möta utmaningar

Dieter Friedrich Uchtdorf, som nyligen kallades till de tolv apostlarnas kворum i oktober 2004, har i hela sitt liv förberetts för att möta utmaningar och ta ansvar. Han föddes i Mährisch-Ostrau i Tjeckoslovakien den 6 november 1940, och var ämnad att se alla former av förödelse som krig lämnar efter sig och oskyldiga människors lidande som orsakats av andras ödesdigra beslut. Hans far, Karl Albert Uchtdorf, kallades in i den tyska armén och togs omedelbart bort från sin hustru och sina fyra små barn. Lille Dieter, som var yngst i familjen, visste bara att hans far var på en plats där han inte ville vara och att hans mor, Hildegard E Opelt Uchtdorf, tappert sörjde för sin lilla familj medan kriget i Europa rasade runt omkring dem.

När de allierade fick allt större framgång västerut och Stalins styrkor hotande drog fram österut, ville Hildegard Uchtdorf komma så nära den västra fronten som möjligt. Därför lämnade

Motsatt sida (uppifrån): Dieter F Uchtdorf under träningen för tyska luftvapnet, vid 20 års ålder. Vid 2 års ålder (andra från höger) med sin syster Christel (till höger) och två vänner. Vid 12 års ålder med en favoritbok. Ovan: Äldste Dieter F Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum.

hon kvar familjens få ägodelar och tog sig tillsammans med sina små barn till Zwickau i Tyskland. Lyckligtvis överlevde hennes make kriget och förenade sig med dem i Zwickau, men han var bitter motståndare mot både nazismen och kommunismen. Nazisterna hade besegrats men kommunisterna hade nu kontrollen över deras liv eftersom Tyskland delades efter kriget. På grund av Karls politiska inställning var deras liv i fara. Därför lämnade familjen —

för andra gången på sju år — allt de ägde och begav sig, trots faran, till en ny fristad i Frankfurt i Västtyskland.

Om denna tid sade äldste Uchtdorf: "Vi var flyktingar med en osäker framtid ... Jag lekte i sönderbombade hus och växte upp med de ständigt närvarande följderna av ett förlorat krig och en medvetenhet om att mitt eget land hade orsakat stort lidande i många nationer under det fasansfulla andra världskriget."¹ Familjen hade all anledning att känna sig förtvivlad och rädd.

Men, som president Gordon B Hinckley sade under en annan internationell konflikt, så kan det finnas en "silvertråd" i "krigets mörka väv".² Och det fanns det för familjen Uchtdorf. Medan de bodde i Zwickau fann de Jesu Kristi evangelium. I sitt första budskap efter att ha kallats till de tolv apostlarnas kvorum uttryckte äldste Uchtdorf sin tacksamhet för den gåvan.

"Efter andra världskrigets slut", sade han, "stod min mormor i en matkö när en äldre ensamstående syster utan egen familj bjöd in henne till ett sakramentsmöte ... min mormor och mina föräldrar tackade ja. De gick till kyrkan, kände Anden, upplyftes av medlemmarnas vänlighet och uppbyggdes av återställensens psalmer ... Så tacksam jag är för en andligt känslig mormor, läraktiga föräldrar och en klok, vithårig äldre ensamstående syster som hade den härliga frimodigheten att följa Frälsarens föredöme genom att inbjuda oss att 'komma och se'. (Se Joh 1:39.)"³

Det var under ungdomsåren som hans kärlek till flygning väcktes. När han var omkring 14 började han cykla till Frankfurts flygplats där han hänfört kunde iaktta flygplanen. Ibland fick han lov av personalen som servade flygplanen att klättra upp och titta in i cockpiten och drömma om dagen då han kanske kunde stiga upp till himlens frihet. Föga anade han att han så småningom skulle kunna manövrera ett dussin olika slags flygplan, bland annat en Boeing

747, världens kanske mest kända passage-rarplan. Inte heller kunde han ana att han skulle bli den kanske mest välbekanta och hedrade trafikpiloten som passerade genom dörrarna till den flygplats som han nu besökte som pojke.

Den yrkesbanan startade med en ingenjörsutbildning när han var 18 år och följdes av sex års tjänst i det tyska flygvapnet.

Sedan, tack vare ett samarbete mellan Tysklands och Förenta staternas regeringar, utbildade han sig till stridspilot i Big Spring i Texas, där han som tysk mottog vingar även i Förenta staternas flygvapen. Hans före detta kollegor berättar att äldste Uchtdorfs mest utmärkande prestation var när han vann utmärkelsen Commander's Trophy som mest framstående pilotelev i sin årskurs. Men på sitt blygsamma sätt säger äldste Uchtdorf att den mest utmärkande prestationen där var när han hjälpte till att bygga ett möteshus för kyrkans lokala gren, det finaste minnet han har från denna viktiga yrkesverksamma tid i sitt liv. Eftersom äldste Uchtdorf går från klarhet till klarhet i sitt liv borde det inte komma som en överraskning att han senare återvände till Förenta staterna som chef för Lufthansas pilotutbildning i Goodyear i Arizona, den främsta och mest hedrande befattning som erbjuds av Lufthansas organisation.

År 1970 blev Dieter Uchtdorf, som då var 29 år, kapten i Lufthansa, en grad som han tidigare fått veta att han inte skulle kunna uppnå förrän mycket senare i sin karriär. Sedan tog karriären fart och detta luftburna *Wunderkind* blev chef för 737-flottan (1972), chef för pilotskolan i Arizona (1975), chefpilot och ansvarig för cockpitbesättningen (1980) och slutligen vice verkställande direktör för flygtrafiken (1982).

Samtidigt med dessa snabba kliv uppåt i karriären och det ökande

ansvaret, kallades Dieter Uchtdorf som president för Frankfurts stav, sedan som president för Mannheims stav och slutligen som generalauktoritet, till de sjuttios andra kvorum 1994.

Harriet Uchtdorf

Man kan inte tala om Dieter utan att tala om hans hustru Harriet. Hanno

Luschin, en vän sedan länge och medarbetare i kyrkan, säger: "Trots sina framgångar i yrkeslivet och varierande kallelser i kyrkan är det kvalitén på hans äktenskap som är den största framgången i hans liv, vilket visar sig i hans absoluta lojalitet mot Harriet och i hennes osvikliga stöd."

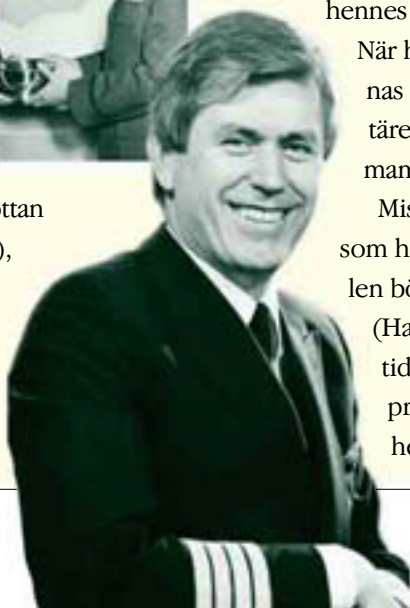
"Hon är solen i mitt liv", säger äldste Uchtdorf med ett leende.

"Ja, och ibland hans åskväder också", skrattar Harriet. De är så uppenbart kära i varandra att det är en fröjd att vara i deras närhet.

Det var ett litet tuggummi som från början förde Harriet Reich till evangeliet och senare till sitt livs kärlek, Dieter F Uchtdorf. När Harriet var fyra år gammal och bodde i Frankfurt i slutet av kriget gick en stilig amerikansk militär förbi henne på gatan och gav henne ett tuggummi. Hon tog emot det med viss tveksamhet men glömde aldrig den vänliga gesten eller det vänliga uttrycket i den unge mannens ansikte. Omkring tio år senare knackade två missionärer på familjen Reichs dörr, som Harriet öppnade medan hennes mamma ropade att de inte fick komma in.

När hon såg det vänliga uttrycket i missionärernas ansikte kom hon ihåg den sympatiske militären från länge sedan och vädjade: "Snälla mamma, bara en liten stund."

Missionärerna gav dem en Mormons bok som hade vissa avsnitt understrukna. Den kvällen började Harriets mor att läsa boken. (Harriets far hade dött bara åtta månader tidigare.) Harriet minns: "Jag kan inte säga precis vad min mor läste, men jag iakttog hennes ansikte och märkte att något

förunderligt hände med det.” Denna lilla familj hade levt i samma hemska förhållanden efter kriget som alla andra levde i. Den nyblivna änkan till två små flickor var blek och nedstämd. Hon var olycklig och osäker på hur framtiden skulle te sig. Men när min mor läste i Mormons bok, säger Harriet, ”återvände glädjen till hennes liv mitt framför ögonen på mig! Jag såg ljuset komma

tillbaka i hennes ögon. Jag såg hoppet ta sin plats i hennes själ.”

När missionärerna kom tillbaka frågade de: ”Läste du de understrukna skriftställena?”

”Jag läste allt”, sade syster Reich. ”Kom in. Jag har frågor som jag vill att ni ska svara på.”

Harriet, hennes mor och syster döptes fyra veckor senare.

”Livet förändrades för oss den dagen”, säger Harriet Uchtdorf. ”Återigen skrattade vi och sprang och fann lycka hemma. Allt detta tack vare Jesu Kristi evangelium.”

Familjen Uchtdorf i hemmet

Äldste och syster Uchtdorfs numera gifta barn, Guido Uchtdorf och Antje Uchtdorf Evans är överens om att de hade en underbar barndom. ”Mamma var alltid där för oss hemma”, säger Antje. Barnen Uchtdorf säger att Harriet bokstavligt talat aldrig en enda dag missade att skicka iväg dem till skolan eller att

ta emot dem när de kom hem efter skolan, och att hon heller aldrig gick och lade sig på kvällen, hur sent det än var, förrän deras far hade kommit hem från en flygning, kontoret eller kyrkan. ”Fastän pappa var mycket upptagen så visste vi att vi var hans första prioritering”, fortsätter Antje. ”När han var hemma ägnade han sig helt och hållet åt mamma och oss. Allting är förstås spännande för mamma, och pappa gör allting spännande. Han gjorde allt till ett äventyr — till och med när vi åkte och handlade mat. De tog med oss på några av de mest spännande familjesemestrar som ett barn kan tänka sig. Som barn var alltså nästan allt spännande på ett eller annat sätt hela tiden!”

Trots all denna spänning (barnen och deras mor tyckte att deras amatörfotograf till far och make alltid kom för nära lejonerna i Afrika) kommer Antje särskilt ihåg de stillsamma stunderna med sin pappa. ”Oavsett om vi ägnade oss åt hans favorittidsfördriv att titta på stjärnorna, eller åkte släde tillsammans på vintern, eller bara satt på verandan, så undervisade pappa alltid mig”, säger hon. ”Han älskar evangeliet och hjälpte alltid oss att älska det.”

”Jag minns inte några predikningar”, säger Guido. ”Jag minns bara att han alltid intresserade sig för mig. Vi hade ’träffar’, då vi ofta gick på promenad på kvällen, och, vid mer speciella tillfällen, vandrade i bergen. Jag

Motsatt sida (uppifrån):
Hildegard och Karl
Uchtdorf vid templet i
Schweiz. Dieter F
Uchtdorf tar emot utmär-
kelsen Commander's
Trophy. Som pilot för
flygbolaget Lufthansa.
Till vänster: Tillsammans
med syster Uchtdorf på
semester i Italien. Ovan:
Familjen Uchtdorf.
Nedan: Äldste och syster
Uchtdorf.

älskade de där pratstunderna. Och i alla sådana situationer undervisade han genom sitt exempel. Jag brukade följa med honom till avlägsna församlingar eller grenar när han var stavs-president, och jag var hans hemlärarkamrat när jag hade fått aronska prästadömet. Det är så jag lärde mig om prästadömet och andra ansvar jag skulle få — direkt, skuldra vid skuldra, far till son.”

Värme, uthållighet och mod

De som har arbetat med äldste Uchtdorf lovordar en mängd ledaregenskaper, men några kommer upp om och om igen: hans varma personlighet, hans lojalitet och uthållighet, och hans modiga försvar av kyrkan och evangeliet. Äldste Dean L Larsen, emeritusmedlem av de sjuttios kворum, var en områdespresident som äldste Uchtdorf tjänade tillsammans med som rådgivare strax efter det att han blivit kallad som generalauktoritet. Äldste Larsen säger: ”Vårt område vid den tiden täckte det mesta av västra och centrala Europa, länder som direkt hade påverkats av andra världskriget. Alla som lärde känna Dieter älskade honom genast, men under de första månaderna måste han ha undrat över det faktum att han skulle resa och presidera i länder där ingen kände honom och där smärtsamma minnen från kriget fortfarande dröjde kvar.

”Han hade inte behövt oroa sig”, säger äldste Larsen. ”Äldste Uchtdorf har en så äkta kärlek till andra människor och engagerar sig på ett så personligt sätt att han bokstavligen och bildligt talat omfamnades vart han än åkte. Evangeliet gör under i sådana situationer, och medlemmarna som han besökte var lika storsinta och vänliga som Dieter var ödmjuk, inspirerande och hängiven dem.”

En annan områdespresident som äldste Uchtdorf tjänade tillsammans med som rådgivare var äldste Dennis B Neuenschwander i de sjuttios kворum, för närvarande

president för området Europa Öst. ”När Dieter först tjänade tillsammans med oss var han en av de halvdussin generalauktoriteter som ombads att fortsätta med sitt yrkesarbete och tjäna kyrkan på helgerna”, minns han. ”Det var en mycket krävande uppgift för äldste Uchtdorf med tanke på hans omfattande administrativa ansvar vid Lufthansa, plus befattningen som chefspilot som tog honom runt hela världen på långa flygturer.”

Äldste Neil L Andersen i de sjuttios kворum, som tjänade tillsammans med äldste Uchtdorf i ett områdespresidentskap, minns den betydelse och passande stolthet som äldste Uchtdorf ingav andra medlemmar i kyrkan — och det mod varmed han mötte motgångar. Han minns tydligt den svåra situation som utvecklade sig när den tyska regeringen slog ner på några mindre kända religioner. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga fanns med på en lista med ”sekt”. För att bekämpa detta allvarliga hot mot arbetet behövde kyrkans ledare få den mest kraftfulla och aktade tyska representanten de kunde hitta att åka till Bonn. Det var Dieter F Uchtdorf. Hans beslutsamma och djärva presentation där var så övertygande och värtalig och hans rykte inom Lufthansa så vidsträckt och beundrat att de tyska regeringsämbetsmännen blev något bestörta över misstaget de gjort. I huvudsak sade de: ”Om du är en sista dagars helig så behöver vi inga fler bevis än det. Din kyrka kommer definitivt inte att vara med på någon sådan lista över religioner i framtiden.”

Stärkt av evangeliet

Äldste Uchtdorfs son Guido minns ett tyskt talesätt som hans far ofta använde när det uppstod något problem eller någon svårighet i deras liv. ”Man könnte sich darüber ärgern, aber man ist nicht verpflichtet dazu”, brukade han säga, vilket översatt betyder ungefär: ”Man kan bli arg för det, men man är inte tvungen att bli det.” Dieter Uchtdorf anser att med handlingsfrihet och självkontroll, med Jesu Kristi evangelium och prästadömet kraft, är det ingen som ska behöva känna sig styrd av omständigheter. Hemska saker kan hända — och det har hänt hemska saker i hans liv — men med vår hand i Guds kan vi ändå utstaka en kurs som gör oss fria och som så småningom leder till

seger. Detta kräver mod, tålamod, optimism och tro på Gud, men saker och ting kan ordna sig om vi håller oss till uppgiften och har kontroll.

Under de sista åren av den unge broder Uchtdorfs pilotutbildning manövrerade han ett plan ensam, medan en instruktör "i hans flotta" satt i ett annat plan och dirigerade hans flygning och gav instruktioner. En

särskild manöver var att göra en nödlandning genom att snabbt gå ner till landningsbanan i en skarp dykning och sedan jämna ut planet precis före landningen. När den unge Dieter skulle utföra manövern fungerade inte planets styrmekanism. Styrspaken var så att säga "död". Planet skulle börja rotera och sedan kraschlanda upp och ner. "Hoppa!" ropade instruktören. "Hoppa!" Men mannen med "en tjurs mod" som en av hans bröder i kyrkan beskrev honom, drog tillbaka spaken från dödläget och försökte åter att landa. Ännu en gång hängde mekanismen upp sig. "Hoppa", hördes åter den skarpa uppmaningen, och denna gång lät instruktören verkligen orolig.

Fast beslutsam att det var han som hade kontroll över flygplanet och inte tvärtom, kämpade denna framtida Herren Jesu Kristi apostel med styrspaken och slet på något sätt loss den från sitt läge. Han gjorde den skarpa

Motsatt sida:
Tillsammans med ungdomar i Mannheims stav. Längst till vänster: Tillsammans med äldste Neal A Maxwell, Guido Uchtdorf, äldste Russell M Nelson och äldste Joseph B Wirthlin i Tyskland 1987. Till vänster: Går igenom släkthistoria med Johannes Rau, dåvarande president för Tyskland. Ovan: Tillsammans med David A Bednar på en presskonferens. Nedan: Talar på generalkonferensen.

dykningen enligt anvisningarna för vad som inte längre var någon inbillad utan mycket verklig nödlandning, och gick därifrån med tacksamhet för gudomlig hjälp i nödsituationer. "Man könnte sich darüber ärgern, aber man ist nicht verpflichtet dazu." Sådant blir äldste Dieter F Uchtdorfs bestämda och trofasta tjänande i det heliga apostlaskap som han nu besitter. Han ger sitt allt för Herren Jesus Kristus, för hans evangelium och för hans kyrka. I detta arbete kommer han att leda oräkneliga skaror till nya horisonter. ■

SLUTNOTER

1. "Den globala kyrkan välsignas av profeternas röst", *Liabona*, nov 2002, s 11.
2. Se Conference Report, apr 1968, s 24.
3. "Möjligheten att vittna", *Liabona*, nov 2004, s 75.

Äldste David A Bednar

Fortsätter framåt med Herrens kraft

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kворum

Isitt första konferenstal som medlem av de tolv apostlarnas kворum undervisade Äldste David Allan Bednar från skrifterna och bar personligt vittnesbörd om Frälsaren. Det han sade klargjorde källan till hans milda bestämdhet i Herrens verk och hans utomordentliga förmåga att leda andra. Han sade att vi, genom Herrens nåd, genom tro på Jesu Kristi försoning och omvändelse från våra synder, kan få styrka och hjälp att göra mer gott än vad vi förmår av oss själva. Äldste Bednar lovade: "Med Herrens kraft kan vi göra och uthärda och övervinna allt."¹

Hans tro på kraften i försoningen har gjort att han litar på att han får styrka som övergår hans egen förmåga att göra allt vad Herren än kallar honom att göra. Och hans tro har gjort att han kan förmedla denna tillit till dem han undervisar och leder. Tack vare denna tro på vad som är möjligt för honom och andra, känner man en smittsam optimism och energi i hans närvaro.

Familjeliv

Äldste Bednars tre söner, som nu är vuxna och studerar vid universitet, beskriver sin fars inflytande. Hans

son Michael säger: "Det verkar som om tron har drivit ut rädslan hos min pappa. Han är alltid optimistisk. Oavsett vad som går snett så säger han alltid: 'Det kommer att ordna sig.' När det var svårt under min mission sade han att jag skulle arbeta flitigt och så skulle jag få framgång. Och han sade att jag, när framgången kom, skulle komma ihåg att Gud hade gett den och att det inte var jag som förtjänade den."

Eric, en annan son, beskriver sin fars exempel: "Han har alltid gått till de rätta källorna: profeternas ord och skrifterna. Han är bestämd men han lyssnar.

Han ställer inspirerade frågor och lyssnar sedan på ens svar, och sedan ställer han en annan inspirerad fråga. En gång hade han något som liknade en tempelintervju med mig när jag var omkring 14 år. Han frågade om jag understödde president Ezra Taft Benson. Jag sade att jag gjorde det. Och sedan, efter en paus, frågade han: "Vad har du läst nyligen av det som president Benson har sagt?" Den undervisning han fick från dessa och liknande inspirerade frågor har stannat kvar hos Eric och hans bröder.

Jeffrey, den yngsta av de tre sönerna, säger:

"Ända sedan jag var liten har pappa lärt mig

Motsatt sida (uppfifrån): Äldste Bednar lyfter upp sina skrifter, hans vanliga inbjudan att lära från Guds ord, under ett andligt möte vid BYU — Idaho den 16 november 2004. Unge David Bednar med sin far. Som skolpojke. Ovan: Äldste David A Bednar i de tolv apostlarnas kворum.

att sätta upp mål och utöva tro.” Jeff säger också: ”Jag vill att andra ska veta att han är en vanlig man som kan göra extraordinära saker tack vare kraften han får från Herren. Han är ett levande vittne om försoningens möjliggörande kraft.”²

Syster Bednar säger om sin make: ”Människor som känner honom väl skulle säga att han är tuff men mild. Han är kompetent och medlidsam. Han är driven men har ändå god omdömesförmåga. Han är trofast och orädd. Han har

en enorm förmåga att leda och visdomen att följa.”

Liksom sina söner är äldste Bednar starkt influerad av sin barndom. Han föddes den 15 juni 1952 i Oakland i Kalifornien. Hans mor, Lavina Whitney Bednar, härstammar från pionjärerna och var trofast i kyrkan. Äldste Bednar beskriver henne och hennes tro med ett ord: ”Ståndaktig.” Hans far, Anthony George Bednar, var en skicklig verktygs- och stämpelmakare. Han var inte medlem i kyrkan men han följde alltid med sin son till kyrkan, hjälpte till med olika aktiviteter i kyrkan och stödde David när det var dags för honom att gå ut på missionsfältet.

Under hela ungdomstiden och även på missionsfältet brukade äldste Bednar fråga sin far: ”Pappa, när ska du döpas?” Svaret löd: ”Jag blir medlem i den här kyrkan när jag vet att det är rätt att bli det.” Flera år senare, efter äldste Bednars mission och efter det att han hade gift sig och bodde långt hemifrån, ringde hans far en onsdag och frågade: ”Vad ska du göra på lördag? Kan du komma hit (till Kalifornien) och döpa mig?” Äldste Bednar döpte, konfirmerade och ordinerade sin far. Han säger följande om det telefonsamtalet och frågan från hans far: ”Jag tror verkligen att det var därför jag föddes. Inte för att

undervisa honom, men hjälpa honom lära sig om det återställda evangeliet.”³

David Bednar kallades att verka som missionär i Tyskland. Efter mindre än ett år kallades han som assistent till missionspresidenten. Efter missionen återvände han till Brigham Young-universitetet och träffade där Susan Kae Robinson som vuxit upp i det lilla samhället Afton i Wyoming. Hon kom från en familj vars medlemmar var hängivna kyrkan och ledare i samhället. Hennes far var bankdirektör och verkade som biskop. David och Susan gifte sig i templet i Salt Lake City 1975.

Äldste Bednar sade följande om syster Bednar i sitt konferenstal: ”Min hustru Susan är en dygdig kvinna och en rättfärdig mor. Ni kommer snabbt att se att renhet och

godhet lyser fram i hennes anlete. Jag älskar och uppskattar henne mer än jag kan säga.”⁴

En lärare och ledare

Syster Bednar tog examen från BYU 1974 och äldste Bednar gick ut 1976 med en kandidatexamen och 1977 med en magisterexamen, båda från BYU. Han tog doktorsexamen vid Purdue University 1980 och fick anställning vid affärsfakulteten i University of Arkansas i Fayetteville. Han kallades som rådgivare i stavsprezidentskapet 1982, vid 30 års ålder. Han verkade också som biskop, president för Fort Smiths stav och för Rogers stav i Arkansas, sedan som regionrepresentant och senare som områdesauktoritetssjuttio.

Han utförde mycket av detta tjänande medan han och Susan uppfostrade tre små söner och medan han gjorde en utomordentlig arbetsinsats vid University of Arkansas. Doyle Z Williams, dekanus vid skolan för affärsverksamhet vid University of Arkansas, beskriver inte äldste Bednars bidrag med hänsyn till ämbeten han haft eller utmärkelser han fått — vilka varit många — utan med syftning på personligt inflytande: ”David Bednar var en del av vårt ledarteam. Han vidgade vårt synfält. Han utstrålade alltid entusiasm för eleverna och en passion att hjälpa sina medmänniskor. Han tillförde förnuft och medkänsla till våra samtal. Han inspirerade sina kollegor och elever genom sitt exempel och högtaktades alltid.”

Doyle Williams, som inte är medlem i kyrkan, såg hans kraft att påverka andra, vilket också Jerry Abram gjorde, president Bednars rådgivare i en avlägsen stav i Arkansas. Broder Abram beskriver sina intryck på följande sätt: Vi reste i genomsnitt 320 mil per månad tillsammans, så jag lärde känna honom väl. Han kallade min hustru att bli stavens hjälpförningspresident, och han avskilde min dotter innan hon åkte till England som missionär. Han talade på hennes tvillingssysters begravning med stor kraft

och stort medlidande. Vår dotter var 17 år när hon och två av hennes väninnor dog i en tragisk bilolycka. Begravningen var svår, men äldste Bednar gjorde den uthärdlig. Han stod bakom vår familj i vår svåraste stund. Efter begravningen skrev jag i min dagbok att han var den mest andliga och medlid-

samma man jag någonsin träffat.”

Broder Abram fortsätter: ”Det stora antalet sista dagars heliga i den här delen av Arkansas är utan tvivel ett direkt resultat av äldste Bednars ansträngningar och flit och ledarskap. En sak som kännetecknade honom var att han bad alla medlemmarna i staven att ta med sig skrifterna till varje möte. Om han såg att vi inte hade skrifterna med oss så uppmanade han oss att göra bättring.”

David Bednars egen tillit till skrifterna och hans undervisning om deras betydelse har visats under hela hans tjänande i prästadömet. Äldste Bednar minns: ”Under utbildningen före min mission fick vi gå till salen för högtidlig församling i templet i Salt Lake City. President Harold B Lee var där för att besvara frågor från omkring 300 missionärer. Han stod där i sin vita kostym och höll i sina vita skrifter. Han besvarade varje fråga med hjälp av skrifterna, eller så sade han: ”Jag vet inte.” Jag satt där och tänkte att jag skulle aldrig kunna känna till skrifterna så väl som han gjorde, men mitt mål blev att använda skrifterna i min undervisning på samma sätt som jag såg att president Harold B Lee gjorde. Den önskan är ursprunget till alla mina skriftstudier.”

Som ledare har han försökt uppmuntra andra att ha denna önskan. Han minns en gång 1987 när han var biskop i Fayetteville i Arkansas. ”Jag gick till Primär en söndag”, säger han. ”De hade inbjudit mig. Jag bestämde mig för att ha röda hängslen. Jag tänkte att jag på något sätt skulle använda dem som åskådningsundervisning. Så jag kom in till Primär, tog av mig kavajen och sade: ’Pojkar och flickor, jag har de här röda hängslena. Hur kan skrifterna vara som mina röda hängslen?’ Och en liten pojke räckte upp handen och sade: ’Skrifterna håller upp vår tro på Jesus Kristus på samma sätt som dina hängslen

håller upp byxorna.' Jag sade: 'Det är helt rätt.' Sedan började småpojarna i församlingen att ha på sig röda hängslen och småflickorna hade röda band i håret.

Min pappa var verktygs- och stämpelmakare och han gick inte någonstans utan sina verktyg. Jag tycker att för medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det skrifterna som är verktygen och vi borde alltid ha dem med oss på våra möten. När jag blev stavspresident så började vi hålla upp

skrifterna för att påminna alla om hur de kan hålla upp vår tro, om vi använder dem."

Flera år efter det att äldste Bednar hade lämnat Arkansas, gick en man in till en prästdömsintervju i en stav på landsbygden i Idaho. Han bar på sina väl använda skrifter. Han märkte att generalauktoriteten som höll intervjun verkade intresserad av att han höll i skrifterna så aktsamt. Han log, höll upp skrifterna och sade: "När jag var ung var jag soldat i Arkansas armé. Jag tillhörde president Bednars stav. Det känns bättre när jag har skrifterna med mig."

College-rektor under förändringens tid

År 1997 utsågs David A. Bednar till rektor för Ricks College i Rexburg i Idaho. Vid den tiden var det det största privata juniorcolleget i Förenta staterna, med 8 500 elever. I sitt första möte med fakultet och personal sade han: "Jag har aldrig varit rektor för ett college

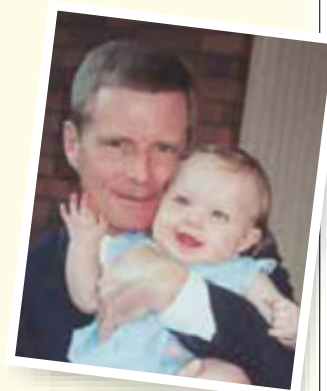
förut. Jag vet inte hur man gör. Men jag vet en del om att undervisa och jag hoppas att den grunden åtminstone kan vara en startpunkt."⁵

Han började undervisa samtidigt som han började leda skolan, och han slutade aldrig. Han undervisade en religionskurs varje termin. Han och syster Bednar inbjöd elever att komma till familjens hemafton där de fick undervisning ur skrifterna och genom inspirerade frågor. Under åren i Rexburg välsignades nära 35 000 elever med sådana kvällar hemma hos familjen Bednar.

I juni 2000 fick president Bednar veta att man beslutat att göra Ricks College till en fyra-årsinstitution som skulle heta Brigham Young-universitetet — Idaho. Ricks College blev officiellt BYU — Idaho den 10 augusti 2001. Efter mindre än tre år, på sommaren 2004, kunde universitetet tillkännage att det hade blivit akademiskt ackrediterat. Denna betydande institutionella bedrift åstadkoms trots den knappa förvarningen om ändringen av skolans ställning.

Rektor Bednar tog inte bara befälet när det gällde de nödvändiga förändringarna för att införa fyraåriga kandidatexamina, skolan blev dessutom ett universitet som utformats till ett unikt utbildningsexperiment. Universitetet ska vara en plats för nyskapande utbildning, samtidigt som dess kärna är att bygga upp tron på Jesu Kristi evangelium.

Motsatt sida (uppfifrån):
Med sin mor. Med sina föräldrar, sin hustru Susan och sina små söner Michael och Eric vid faderns dop 1979. Som president för Rogers stav i Arkansas. Till vänster: På familjesemester i Grand Tetons nationalpark. Ovan: Familjen Bednar. Nedan: Med sondottern Emily.

Det traditionella akademiska året, då eleverna börjar på hösten och slutar på våren, ersattes. En elev kunde nu börja under alla terminer på året. Tanken var att fylla universitetsområdets kapacitet under hela året. Fler elever kunde antas. Året-runtschemat gjorde det möjligt för eleverna att göra ett så kallat internship (ungefär som ett sommarjobb) under andra tider än sommarlovet.

Det skulle inte finnas någon akademisk rangordning i fakulteten. Det gjorde att fokuseringen lades på att undervisa eleverna i stället för på den traditionella statusen och prestige i fakulteten. Det skulle inte förekomma några idrottstävlingar högskolorna emellan. De skulle ersättas av ett aktivitetsprogram som tillät de elever som ville att delta och tävla i sociala, ledarinriktade, artistiska och idrottsliga evenemang.

En plan behövde göras upp för utformning av nya kurser, anställning av fakultetsmedlemmar och utformning och uppbyggnad av den utvidgade skolan. President Bednar valde att engagera så många i personalen och bland fakultetsmedlemmarna som han kunde. De behövde hjälpa till att göra förändringar som krävde stora och ibland svåra anpassningar i deras eget liv.

President Bednar beskrev upplevelsen på följande sätt: "Jag kan inte komma på många saker som har tagit ner mig på knäna mer uppriktigt eller oftare än tillkännagivandet från president Hinckley att Ricks College skulle bli Brigham Young-universitetet — Idaho.

Kvällen före tillkännagivandet frågade en kollega: 'Är du rädd?' Såvitt jag kommer ihåg svarade jag: 'Om jag trodde att vi skulle behöva göra denna förändring och bara kunna lita till vår egen erfarenhet och bedömningsförmåga så skulle jag vara vettskrämd. Men vi kommer att få hjälp från himlen, för vi vet vem som bestämmer och vi är inte ensamma. Så, nej, jag är inte rädd.'

President Bednar fortsatte: "Jag har förstått att president Hinckleys vision angående BYU — Idahos framtid egentligen inte handlar om dess ställning som tvåårig eller fyraårig skola. Det handlar egentligen inte om akademisk rang eller idrott. Och inte heller handlar det om namnförändringen. Detta tillkännagivande handlar om tro — tro på framtiden. Efter alla de förändringar som ägt rum i denna institution på relativt kort tid, vittnar jag om att underverk har skett, uppenbarelser har mottagits och dörrar har öppnats, och vi har blivit rikt välsignade som enskilda och som institution. Det här är verkligen dagar som inte kommer att glömmas."

Robert Wilkes, assisterande rektor för studentliv, som hade ett nära samarbete med rektor Bednar och som nu tillsvidare är rektor för BYU — Idaho, beskriver hur rektor Bednar ledde förändringen: "Det krävde mod. Han upplevde mycket starkt motstånd från en del, men han förändrade några hjärtan och visade tålamod mot dem som hade svårt att släppa det som varit.

"Han utformade omedelbart en övergångsplan. Han tvekade aldrig. Folket visste att han var fullkomligt lojal mot profeten och skolstyrelsen. Men de visste att han skulle ta upp problem med styrelsen med energi och beslutsamhet när så var nödvändigt. Det var svårt för andra att vika av fel när han själv höll en sådan rak kurs.

"Han gjorde klart att han förväntade sig att folket skulle välkomna förändringar. Han fick stöd genom att undervisa om att stora förändringar sker 'rad på rad, bud på bud'⁶. Han insåg vilken styrka eleverna hade. En del av visionen var att elever skulle undervisa elever. Han engagerade eleverna så mycket att de i många fall övertygade fakulteten och personalen om vissa moment av övergången till BYU — Idaho.

Han var snabb att berömma andra offentligt och privat. Han betonade alltid hur övergången skulle gynna kyrkan i stort genom att visa hur BYU — Idaho skulle bli ett verktyg i att tjäna riket. Han insåg och lärde att förändringarna skulle göra det möjligt för elever att komma till skolan som annars inte skulle ha haft en chans. Han verkade betrakta varje upplevelse som en möjlighet till andligt insikt."

Äldste Bednar är anmärkningsvärd i sin villighet att inkludera alla och lita på att alla har värdefulla insikter. En som såg det på nära håll var Betty Oldham, hans sekreterare. Hon säger om rektor Bednar: "Han är aldrig rädd för

att låta andra ta ledningen. Det är tydligt att han bidrar med överblick och fokusering medan han låter den som har det direkta ansvaret lysa i sin roll.

”Han ser hela bilden, men han försöker inte toppstyra. Han har lärt oss att vi bör styra omständigheterna i stället för att låta omständigheterna styra oss. Och han har gett oss tillfällen att utöva denna färdighet. Han låter alla höja sin röst och känna sig fria att uttrycka sina tankar och åsikter, även om åsikterna går

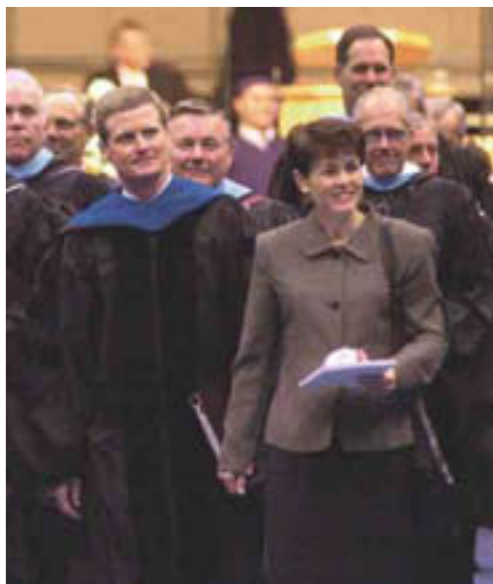
helt emot vad alla andra tycker. Han får aldrig någon att känna sig dum för något han eller hon har sagt. Begreppet att rådgöra i råd har fått en ny dimension för hela universitetsområdet. Han har alltid fått mig att känna att min åsikt är värdefull.”

Genom detta ledarskap har en familj förenats och kyrkan etablerats djupare i Arkansas. En högskola har blivit ett stort universitet, och de som studerar och verkar där har nått högre höjder.

Äldste Bednars underbara förmåga att upplyfta andra och hans mod att göra allt vad Herren ber honom om, kommer från hans vittnesbörd om Jesus Kristus. Han har betalat priset för att kunna godtas som ett särskilt vittne om Frälsaren genom bön, skriftstudier och personliga prövningar. Han behövde inte ändra på några vanor eller beteendemönster när han tackade ja till apostlaskapet. Hans liv är ett bevis på att det han sade i slutet av sitt

FOTO JOHN HART, CHURCH NEWS

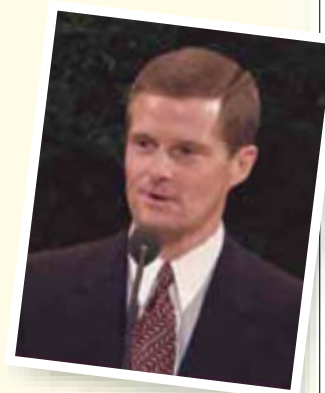

Motsatt sida: Hjälper en elev i bokhandeln vid Ricks College. Längst till vänster: President Gordon B Hinckley skakar hand med äldste och syster Bednars svärdotter Charlotte medan syster Bednar, president Bednar och sonen Michael tittar på. Till vänster: Äldste och syster Bednar under en examensavslutning vid Ricks College. Ovan: Äldste och syster Bednar och äldste och syster Uchtdorf möter pressen. Nedan: Talar under generalkonferensen.

första generalkonferenstal kommer att uppfyllas: ”Jag ska gå dit Herren och hans kyrkas ledare vill att jag ska gå, jag ska göra det som de vill att jag ska göra, jag ska undervisa det som de vill att jag ska undervisa och jag ska sträva efter att bli det som jag borde och måste bli. Med Herrens kraft och genom hans nåd vet jag att ni och jag kan välsignas att utföra allt.”⁷ ■

SLUTNOTER

1. ”Med Herrens kraft”, *Liabona*, nov 2004, s 77.
2. Citerad i Zach Gibson, ”Elder Bednar's Son Shares Thoughts, Memories”, *Daily Universe*, 26 okt 2004, s 6.
3. Se Steve Moser, ”I'm a Teacher Who Is Now a College President”, *Summit*, 1997, s 9–10.
4. *Liabona*, nov 2004, s 78.
5. Citerad i *Summit*, 1997, s 9.
6. Se 2 Nephi 28:30.
7. *Liabona*, nov 2004, s 78.

Vad behövde hända?

SHANNA BUTLER
Kyrkans tidningar

Före den första synen och före återställelsen av evangeliet behövde världen förberedas.

Kyrkans återställelse inträffade inte första gången vår himmelske Fader och hans Son uppenbarade sig för Joseph Smith. Liksom marken behöver förberedas före sådden, behövde rätt näring ges till jorden innan Jesu Kristi kyrka kunde återställas.

I flera hundra år efter det stora avfallet (se "Vad hände med Kristi kyrka?", *Liabona*, feb 2005, s 12), förberedde Herren jorden så att han skulle kunna plantera sin kyrka på den. Han hade förberett en plats där kyrkan skulle tillåtas växa och en tid när människorna skulle vara redo att börja acceptera den.

Renässans och reformation

Under renässansen på 1300-talet började människor bryta sig loss från gamla tänkesätt. Vetenskap, konst, litteratur och många andra kunskapsområden började blomstra i Europa. Vägen öppnades för nya tankar, upptäckter och uppfinningar.

Alla dessa nya tankar tillsammans Bibelns ökade tillgänglighet tack vare ny tryckeriteknik,

BIBELN

Före renässansen kopierades Bibeln sakta för hand. Kopiorna var dyra och skrevs på språk som de flesta inte kunde förstå. Så det var bara de rika, de välutbildade och kyrkans prästerskap som kunde anskaffa och läsa skrifterna.

När tryckpressen uppfanns omkring 1450 blev det möjligt att massproducera Bibeln. Denna massproduktion gjorde Bibeln billigare. Det lägre priset och nya översättningar gjorde skrifterna tillgängliga för många.

Den officiella engelska versionen av Bibeln som används av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är King James-versionen. Mer än 50 kunniga bibelforskare arbetade i omkring sju år på King James-versionen med de allra bästa resurser till hjälp. Den publicerades 1611.

Joseph Smith läste i Bibeln 1820 när han kände sig manad att "be till Gud". (Se Jak 1:5.) Efter hundratals år av begränsad tillgång till skrifterna, kunde alla, även 14-åriga bondpojkar, läsa Bibeln och lära av den.

ÖVERST FRÅN VÄNSTER: MÅLNING AV CHRISTOPHER COLUMBUS, LIBRARY OF CONGRESS, PRINTS AND PHOTOGRAPHS DIVISION; MARTIN LUTHER SÄTTER UPP SINA RELIGIÖSA TÄSER, AV DALE KILBOURN; FOTOGRAFI AV KING JAMES-BIBELN TADD PETERSON; MÅLNING AV PILGRIMER, LIBRARY OF CONGRESS, PRINTS AND PHOTOGRAPHS DIVISION; LÄNGST NER: ILLUSTRATION DANIEL LEWIS

Christofer

**Columbus sökte
ny kunskap.**

Reformatorer som

**Martin Luther påbör-
jade den protestan-
tiska reformationen.**

King James-

**versionen av
Bibeln
publicerades.**

Fartyget

**Mayflower anlände
till Nordamerika.
Många andra ville
ha religionsfrihet.**

1492

1517

1611

1620

inspirerade många att bedöma vad de visste om och hur de kände för religion. Personer såsom John Wycliffe i England och Jean Calvin i Schweiz började ifrågasätta den kristna kyrkans religiösa bruk. De såg att kyrkan under deras tid och kyrkan under Nya testamentets tid inte var densamma.

Martin Luther var en annan av dessa så kallade reformatorer som såg att några av den kristna kyrkans tillvägagångssätt var felaktiga. Han var en religiös och lärd man och han ville ändra på de seder och bruk i kyrkan som inte stämde överens med Bibelns lärdomar. I ett försök att främja en diskussion om kyrkans bruk skrev Luther 1517 sina så kallade nittiofem teser och satte upp dem på dörren till en kyrka i Wittenberg i Tyskland. Detta var början på den protestantiska reformationen.

**Många reformatorer
ville förbättra den
kristna kyrkan.**

Luther uteslöts från den katolska kyrkan på grund av sina protestaktioner, men hans önskan att förändra kyrkans bruk så att de överensstämde med Bibelns lärdomar fanns kvar. Han banade väg för andra reformatorer genom många års arbete och genom sin översättning av Bibeln till tyska. Många följde Luther och

MARTIN LUTHER

Martin Luther, född 1483, är en av historiens mest betydande religiösa reformatorer, men han var inte den första. Martin var inte religiöst kunnig från början. Hans far ville att han skulle bli advokat, men Martin lämnade juristutbildningen för att gå i kloster.

Han studerade Bibeln i detalj och kom fram till att människan enbart blir frälst genom tro och inte av goda gärningar. (En uppfattning som den lutherska kyrkan fortfarande omfattar.) Hans kunskap om skrifterna fick honom också att ifrågasätta kyrkans ledare, som han ansåg var korrumperade. Och han var särskilt upprörd över försäljningen av avlatsbrev, som ansågs tillåta människor att köpa förlåtelse.

Martin Luthers studier ledde till att han skrev ett dokument som kallas de nittiofem teserna, vilka ifrågasatte kyrkans seder och bruk. Hans ansträngningar lade grunden för framtida reformatorer som fortsatte att arbeta för religionsfrihet i Europa.

Inspirerade män skrev
oavhängighetsförklaringen
vilket kapade de tretton
koloniernas band till
Storbritannien.

1776

andra som liksom honom
kämpade för att reformera den
kristna kyrkan eller upprätta nya
kyrkor. Dessa människor kallades
protestanter.

Några protestanter och andra
grupper ville ha större religiös och
ekonomisk frihet. Och med en
stark upptäckaranda lämnade
många människor Europa för att
grunda kolonier på andra platser.
En av platserna de åkte till var
Amerika.

Frihetens land

Ända sedan tiden då Christofer Columbus seglade
till Amerika hade människor varit intresserade av att
komma dit. Nybyggare i Nordamerika grundade tretton
kolonier och skapade så småningom en union som blev

*"Reformatörerna
var pionjärer som
röjde väg i vild-
marken i ett despe-
rat sökande efter
de lärdomar som*

*gått förlorade och som de ansåg
skulle leda mänskligheten tillbaka
till de sanningar som Jesus undervi-
sade om, om man kunde finna dem.*

*John Wycliffe, Martin Luther, Jan
Hus, Zwingli, Knox, Calvin och
Tyndale var alla pionjärer under
reformationstiden. Tyndales ord till
sina belackare är kännetecknande:*

*'Jag skall göra så att en gosse som
kör plogen vet mer om skrifterna
än du gör.' [Se Roger Hillas, "The
History of the Book", Washington
Post, 10 apr 1996.]*

*Sådana var de stora reformato-
rernas lärdomar och liv. Deras gär-
ningar var heroiska, deras bidrag
många, deras uppförelser stora –
men de återställde inte Jesu Kristi
evangelium."*

**President Thomas S Monson, förste rådgivare
i första presidentskapet, "De visade vägen",
Nordstjärnan, jul 1997, s 55.**

landsdelen gripen därav och stora skaror slöto sig till
de olika religiösa partierna, vilket förorsakade icke
så liten villervalla och strid bland befolkningen."
(JS skrifter 2:5)

Det amerikanska
frihetskriget tog
slut och en ny
nation tog form.

1781

självständig från Storbritannien
och alla andra länder. Detta nya
land, Amerikas förenta stater,
hade en grundlag som garanterade
religionsfrihet.

I slutet av 1700-talet och i bör-
jan av 1800-talet, vid ungefär
samma tid som Förenta staterna
etablerades som en fri nation,
påbörjades en religiös väckelse i
nordöstra delen. Profeten Joseph
Smith sade angående detta:

"Där vi bodde [rådde det] stor
upphetsning på grund av religion
... I själva verket tycktes hela

CHRISTOFER COLUMBUS

**Profeten Nephi skrev om Columbus, som han såg i en
syn: "Och jag upplyfte mina ögon och såg en man ibland
folken, vilken var skild från mina bröders avkomlingar
genom de många vattnen, och jag såg, att Guds Ande kom
ned och påverkade denne man. Han begav sig ut på de
många vattnen, till dess han kom till mina bröders avkom-
lingar, som voro i det förlovande landet." (1 Ne 13:12)**

**I sin egen dagbok och i brev till andra skrev Columbus
hur inspirerad han kände sig under sin resa till Amerika.
Han sade: "Vår Herre upplyste mitt sinne, sände ut
mig på havet och gav mig en brinnande entusiasm**

**för företaget ... Vem kan tvivla på att den Helige Anden
inspirerade mig?" (Citerad i Mark E Petersen, The Great
Prologue [1975], s 26.)**

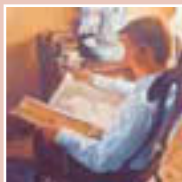
**Efter att ha varit ute till havs i flera veckor var
Columbus besättningsmän trötta på att vänta på att de
skulle hitta land. Columbus sade att om de inte hittade
land inom två dagar så skulle de vända om och segla hem.
Sedan bad han till Herren. Följande dag fick de syn på
land – de hade hittat Amerika. Och många andra skulle
komma till Amerika och bilda regeringar som skulle skapa
ett fritt land.**

**En tid av religiös
väckelse påbörja-
des där Joseph
Smith bodde.**

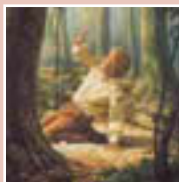
**I slutet av
1700-talet**

**När Joseph Smith
läste i Bibeln
bestämde han
sig för att
"be till Gud".**

1820

**Vår himmelske
Fader och Jesus
Kristus uppenbarade
sig för Joseph i
den heliga lunden.**

**Jesu Kristi
Kyrka av Sista
Dagars Heliga
organiserades.**

1830

På grund av den religiösa förvirringen som omgav honom, och manad av sin tro på skrifterna, gick Joseph till skogen i närheten av sitt hem 1820. Han bad för att få svar på sina frågor. Svaret på hans bön ledde så småningom till återställelsen av Jesu Kristi sanna kyrka i dessa sista dagar.

Den rätta tiden

Återställelsen av Jesu Kristi sanna kyrka kunde bara ske efter det att vår himmelske Fader hade åstadkommit allt som skulle göra det möjligt för hans kyrka att blomstra

i ett förberett land. Renässansen, den protestantiska reformationen, etablerandet av Förenta staterna som ett fritt land och förberedelsen av en 14-årig pojke som hette Joseph, var alla en del av Herrens plan för att föra tillbaka fullheten av sitt evangelium till jorden, så att hans barn skulle kunna frälsas. ■

UNIONENS FÄDER

Herren inspirerade människor i de tretton ursprungliga kolonierna i Amerika att skriva en oavhängighetsförklaring och bilda en regering. I Lärnan och förbunden 101:80 säger

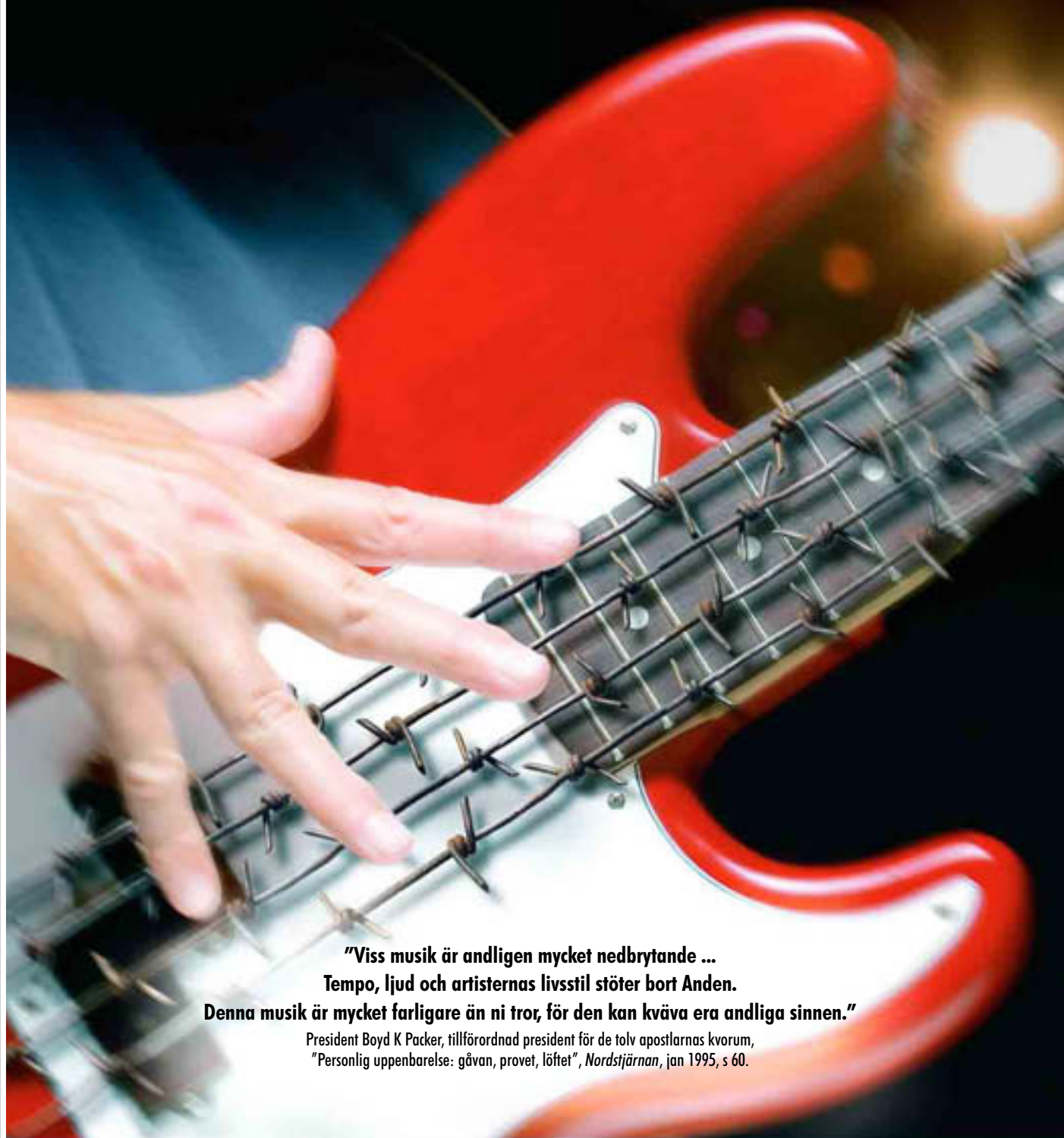
Herren att han "gav ... detta lands grundlag

genom visa män, som jag uppreste för detta ändamål, och återlöste landet genom blodsutgjutelse".

President Wilford Woodruff (1807–1898) talade om de goda män som hjälpte till att grunda Amerikas förenta stater: "De män som lade grunden för denna amerikanska regering ... var de bästa andar som himmelens Gud kunde finna på jordens yta. De var utvalda andar ... [och] hade fått inspiration av Herren." (Conference Report, apr 1898, s 89)

EN DEL MUSIK KAN SKADA DIG

"Viss musik är andligen mycket nedbrytande ...

Tempo, ljud och artisternas livsstil stöter bort Anden.

Denna musik är mycket farligare än ni tror, för den kan kväva era andliga sinnen."

*President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum,
"Personlig uppenbarelse: gåvan, provet, löftet", Nordstjärnan, jan 1995, s 60.*

Gläd dig åt Hjälpföreningens organisation

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Profeten Joseph Smith: "Denna förening skall få undervisning genom den ordning som Gud etablerat – under ledning av dem som utsetts att leda – och jag vrider nu om nyckeln för er i Guds namn, och denna förening skall glädjas ... Om ni lever upp till era privilegier, kan änglarna inte hindras från att vara i ert sällskap." (Relief Society, Minutebook mar 1842 – mar 1844, s 38, 40, LDS Church Archives)

Vilken är Hjälpföreningens gudomliga roll i kyrkans återställelse?

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Hjälpföreningen bör vara en trygg plats där vi känner Herrens kärlek i livet medan vi lär oss stärka familjerna, visa kärlek och värdera våra förbund. Och när vi värderar heliga förbund värderar vi vårt medlemskap i en organisation, i en kyrka, som leder oss till Kristus." ("Vi behöver verkligen varandra!", *Liabona*, mar 2004, s 30)

President Joseph Fielding Smith (1876–1972): "Profeten Joseph Smith blev gudomligt inspirerad av Herren att ge kyrkan en sådan underbar organisation ... som inte bara skulle vara till nytta för dem som kallats att delta, utan för alla som är medlemmar i kyrkan ... Jesu Kristi kyrka skulle förvisso inte ha varit fullkomligt organiserad om inte denna underbara organisation hade blivit till." ("The Relief Society Organized by Revelation", *Relief Society Magazine*, jan 1965, s 4, 6)

Hur kan man glädja sig åt att tillhöra Hjälpföreningen?

President Joseph F Smith (1838–1918): "Denna organisation är ... förordnad av Gud, till att bidra till kvinnors och mäns frälsning...

Ni är kallade genom Guds profets röst att ...

vara de största och de bästa, de renaste och de mest hängivna i att göra det som är rätt, och det är er plikt att njuta av era förmåner och skaffa er allt som hör samman med er kallelse och som ni bör ärva från Herren, samt hans gåvor." (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 185)

President Gordon B Hinckley: "Vandra med högburet huvud. Arbeta med hängivenhet. Gör vadhelst kyrkan ber er göra. Be med tro. Ni kanske aldrig får veta hur mycket gott ni åstadkommer. Någons liv välsignas genom ert arbete." ("Till kyrkans kvinnor", *Liabona*, nov 2003, s 115.)

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum: "[Känslan] av att tillhöra Hjälpföreningen i stället för att bara delta i en lektion måste födas i hjärtat hos varje kvinna. Systrar! Ni måste frångå *tanken* att ni bara *deltar* i Hjälpföreningen till att *känna* att ni *tillhör* den." ("Hjälpföreningen", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 76) ■

Kom, låt oss nu glädjas

När Hjälpföreningen grundades under profeten Joseph Smiths ledning den 17 mars 1842, insåg våra systrar i Nauvoo, som hade överlämnat sig åt Herren genom omvändelse, att en ny dag hade grytt. Under deras första möte sjöng de "Kom, låt oss nu glädjas". (Psalmer, nr 3)*

Denna tidslinje, som är organiserad efter de perioder då varje generalpresident för Hjälpföreningen verkade och som anger vilken president i kyrkan de verkade tillsammans med, visar några av organisationens milstolpar och andra historiska händelser i kyrkan och världen. Som hjälpföreningssystrar i dag gläder också vi oss åt Herrens organisation för kvinnor, som dagligen hjälper oss sträva efter att hålla våra förbund, visa kärlek, stärka familjen och slutligen komma till Frälsaren, Jesus Kristus.

**I Hjälpföreningens mötesprotokoll från den 17 mars 1842 nedtecknades denna psalm som "Kom, låt oss nu glädjas".*

1842–1844

Emma Smith

Emma Smith

"Vi ska göra något extraordinärt ... Vi förväntar oss extraordinära möjligheter och trängande behov."

(Relief Society, Minutebook, mar 1842–mar 1844, dagboksanteckning från den 17 mars 1842, s 12, LDS Church Archives)

🌿 Hjälpföreningens systrar fick en uppmaning från profeten att "frälsa själar och ta hand om de fattiga och nödlidande". Profeten förkunnade: "Allt jag skall ge till de fattiga, skall jag ge till denna förening." Han gav sedan fem gulddollarmynt till Emma Smith.

🏛️ Joseph Smith led martyrdöden 1844.

🌐 Första offentliga telegrammet skickades 1844.

1866–1887

Eliza R Snow

Eliza R. Snow

"Det finns ingen syster som är så isolerad ... att hon inte kan göra en hel del för att upprätta Guds rike på jorden."

(Woman's Exponent, 15 sep 1873, s 62)

🌿 Hjälpföreningssystrar arbetade med silkesodling (produktion av råsilke) och andra projekt för att hjälpa till att försörja sin familj.

🏛️ Det första templet i Utah, templet i S:t George, färdigt 1877. Generalpresidentskap organiserades för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primär 1880.

🌐 Telefonen uppfanns 1876. Glödlampan uppfanns 1879.

1888–1901

Zina D H Young

Zina D Young

*"Må vi som kvinnor
i Sion alltid känna
till och ära vår rätta
ställning."*

(Woman's Exponent, 15 apr 1889,
s 173)

- Hjälpföreningssystrar i Förenta staterna stödde den nationella rörelsen för kvinnlig rösträtt.
- Den första generalkommittén organiserades i oktober 1892 och utgjordes av hjälpföreningspresidenter på stavnivå.
- 🏛 Templet i Salt Lake City invigdes 1893. Utah blev stat 1896. De första ensamstående kvinnliga missionärerna kallades 1898.
- 🌐 Den första filmen med rörliga bilder visades för publik 1896.

1901–1910

Bathsheba W Smith

Bathsheba W Smith

*"Upphör inte med att
studera så länge livet
varar, för att få den
kunskap som är av
största värde."*

(Woman's Exponent, jan 1906, s 41)

- Hjälpföreningen startade en studiekurs för mödrar om äktenskap, mödravård och barnuppfostran.
- Hjälpföreningen skickade kläder, sängkläder och vete till nödställda både i och utanför Förenta staterna.
- 🏛 Kyrkan blev skuldfri 1907.
- 🌐 Bröderna Wright flög för första gången 1903. Henry Ford introducerade T-Forden 1908.

1910–1921

Emmeline B Wells

Emmeline B Wells

*"Jag vill att systrarna
ska studera skrifterna
... Låt dem vara heliga
böcker för er."*

(Relief Society Magazine, aug 1919,
s 439)

- "Kärleken förgår aldrig" blev Hjälpföreningens motto.
- 🏛 Relief Society Magazine publicerades för första gången 1914. Förenta staternas regering köpte över 200 000 skäppor vete av Hjälpföreningen 1918.
- 🌐 Första världskriget 1914–1918. Panamakanalen färdig 1914. Kvinnlig rösträtt infördes i Förenta staterna 1920.

1921–1928

Clarissa S Williams

Clarissa S Williams

"Vi har fått välsignelser som aldrig har givits till kvinnor i någon annan tidsålder; och vi bör på alla sätt sträva efter att leva upp till dem."

(Relief Society Magazine, dec 1921, s 696)

- Månatliga besökslärarbudskap infördes i *Relief Society Magazine*.
- Förbättrad hälsa och utbildning för familjer betonades.
- Den första radioutsändningen av generalkonferensen 1924.
- Lindberghs transatlantiska flygning 1927.

1928–1939

Louise Y Robison

Louise Y. Robison

"Gå dit där du behövs. Gör det du kan."

(Citerad i Belle S. Spafford Oral History, LDS Church Archives.)

- Hjälpföreningen arbetade under ledning av prästadömsledare för att hjälpa till att införa kyrkans nya välfärdsplan.
- "Sjungande mödrar" – hjälpföreningskörer i stavar och församlingar – organiserades.
- Kyrkans 100:e stav organiserades 1928. Deseret Industries startades 1938. Kyrkans 100-årsjubileum firades 1930.
- Den stora depressionen 1929–1939. Andra världskriget 1939–1945.

1940–1945

Amy Brown Lyman

Amy Brown Lyman

"Organisationens första medlemmar kunde inte ana ... hur stor deras älskade Hjälpförening skulle bli."

("Relief Society in Action Today", Relief Society Magazine, mar 1944, s 139)

- Hjälpföreningens välfärdsarbete utvidgades för att hjälpa prästadömet möta krigtidens behov.
- Besökslärarnas inriktning vidgades så att de kunde tjäna familjerna och hjälpa prästadömsledarna att bedöma familjernas behov.
- Krigtidens restriktioner begränsade kyrkans aktiviteter.
- Förenta staterna gick med i andra världskriget, 1941.

1945–1974

Belle S Spafford

Belle S Spafford

"Inom denna förening finns ett stort livgivande element ... som binder samman kvinnorna i alla nationer."

("The Spirit of the Gospel, the Soul of Relief Society", Relief Society Magazine, mar 1949, s 148)

- Hjälpföreningen blev en internationell organisation allteftersom kyrkans medlemskap växte världen över.

- Kyrkans medlemsantal nådde en miljon 1947. Generalkonferensen började sändas via teve 1949.

- Koreakriget 1950–1953. Berlinmuren byggdes 1961.

1974–1984

Barbara B Smith

Barbara B Smith

"En kvinna kan börja ... med de små barnen hemma, bland vuxna vänner, bland släktingar och bland arbetskamrater ... att i kärlek tjäna någon varje dag."

("Tjänandet har största betydelsen", Nordstjärnan, aug 1984, s 16)

- Nauvoomonumentet till kvinnan, med statyer som visar många faser av en kvinnas liv, invigdes.
- Uppenbarelse om prästadömet 1978. Samordnat mötesschema infördes 1980.
- Persondatortn introducerades 1981.

1984–1990

Barbara W Winder

Barbara W Winder

"Denna kärlek, denna känsla av varje människas stora värde, hyser jag till alla systrar i kyrkan. Det är min önskan att vi ska vara enade, ett med prästadömet, att vi ska betjäna och uppbygga Guds rike."

("Jag älskar systrarna i kyrkan", Nordstjärnan, okt 1984, s 102)

- Nya skriftbaserade lektioner introducerades och samordnades med studiekursen Evangeliets lära.
- Kyrkans släkthistoriska bibliotek invigdes 1985.
- Berlinmuren revs 1989.

1990–1997

Elaine L Jack

Elaine L. Jack

"Vår glädje i Jesu Kristi evangelium och vår plats i hans plan kommer att dra människor till oss och förändra liv. Vi kommer att lyfta och inspirera en värld som är i ett förtvivlat behov av godhet."

("En liten sten", Nordstjärnan, jul 1997, s 74)

- En utsändning i samband med Hjälpföreningens 150-årsjubileum förde samman ett internationellt systraskap av 3,2 miljoner kvinnor på fem kontinenter.

- "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" utfärdades 1995. Majoriteten av kyrkans medlemmar bor utanför Förenta staterna 1996.

- Sovjetunionen upplöst 1991. Internet-eran tog sin början 1993.

1997–2002

Mary Ellen W Smoot

Mary Ellen W. Smoot

"Må vi vara föredömliga kvinnor och modigt stå för sanningen."

("Kom låt oss vandra i Herrens ljus", Liahona, jan 1999, s 109)

- Mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling ersatte hemkunskapsmötet.
- Besökslärarnas budskap består av skriftställehänvisningar och citat från kyrkans ledare.
- Kyrkans medlemsantal nådde 10 miljoner 1997. Byggandet av små tempel tillkännagavs 1997. Konferenscentret invigdes 2000.
- Terrorister attackerade New York City och Washington DC 2001.

2002–

Bonnie D Parkin

Bonnie D. Parkin

"Om det är något jag önskar varje kvinna i denna kyrka, så är det att hon dagligen ska få erfara Herrens kärlek i sitt liv."

("Erfar Herrens kärlek", Liahona, jul 2002, s 95)

- Betonade unga kvinnors övergång till det vuxna livet.
- Lärde systrarna att de inte bara ska delta i Hjälpföreningen, de ska också känna att de tillhör den.
- Templet i Nauvoo i Illinois invigdes 2002. Tre apostlar kallades att verka utanför Förenta staterna som områdespresidenterna 2002, 2004.

REDO ATT ANTA UTMANINGEN

MICHAEL CHIPMAN

Att bo i New York City är alltid en utmaning, men Leury Perez, en sjuttonårig präst i Inwoods första församling i New Yorks stav verkar ta det hela med ro. När han inte vinner någon pianotävling, deltar i morgonseminariet, studerar, organiserar ungdomskonferenser som ungdomsledare i staven eller leder den lokala scoutgruppen som seniorpatrulledare, hjälper han sin upptagna ensamstående mamma Bienvenida (nedan, tillsammans med Leury) hemma.

Det finns bara en person i Leurys prästkvorum, så han har ett stort ansvar. "Jag har besökt många människor som inte kan komma till kyrkan och tagit med mig sakramentet åt dem på söndagar. Jag går också ut som hemlärare", säger Leury.

Prästkvorumets lektioner i år har handlat om att förbereda sig för en mission, och Leury tackar broschyren *Vägledning för de unga*, Plikt mot Gud-programmet, sin rådgivande Jonathan Horey och sin biskop Mark Johnson för att de hjälpt honom att fokusera på målet att gå ut på mission. "Jag skulle vilja åka till Japan", säger Leury. "Det verkar vara ett häftigt ställe."

"Jag har blivit oerhört välsignad av att Leury är aktiv i prästkvorumet", säger Bienvenida. "Han älskar kyrkan och är mycket andlig. Jag vill vara ett föredöme för honom, men det slutar med att han är ett föredöme för mig, på många sätt."

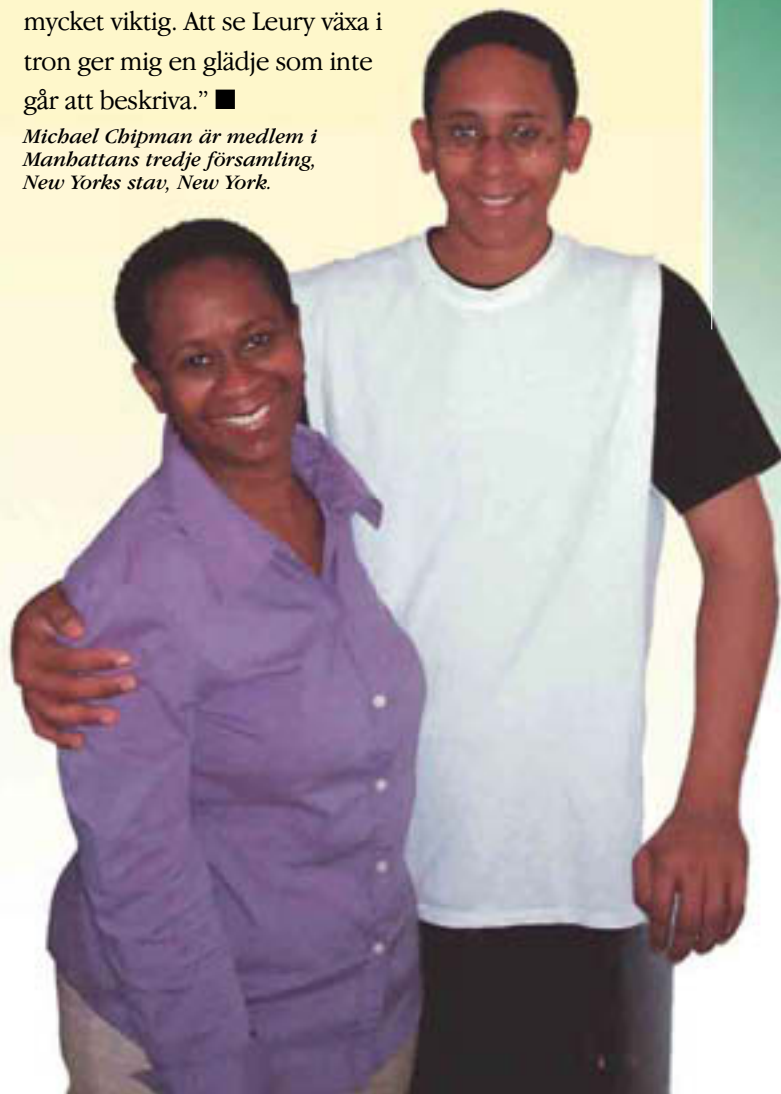
Bienvenida flyttade till New York från Dominikanska republiken 1974 och döptes in i kyrkan sju år senare. Leury är född och uppvuxen i New York och blev medlem i kyrkan när han var 10 år. När Leury var 7 år började han ta pianolektioner och blev en duktig ung pianist. Han har

vunnit flera tävlingar. När Leury har kommit tillbaka från sin mission hoppas han att han kan gå på college där han planerar att studera dataanimation och programmering, och även musik.

Vad är familjen Perez hemlighet som gör att de får allt att gå ihop? "Buden hjälper oss att fokusera på det som är viktigt i livet", säger Bienvenida. "Som ensamstående mamma med två jobb vet jag att kyrkan är mycket viktig. Att se Leury växa i tron ger mig en glädje som inte går att beskriva." ■

Michael Chipman är medlem i Manbattans tredje församling, New Yorks stav, New York.

PRÄSTERNAS KVORUM

Den tredje i en serie artiklar om prästadömet kvorum och deras syften. Här delger medlemmarna av presiderande biskopsrådet några tankar om prästernas kvorum.

Vilka provningar ställs en präst inför, och hur kan hans kvorum hjälpa honom att möta dessa provningar?

Bishop H David Burton

(mitten), presiderande biskop: När en ung man har blivit 16 år finns det mycket utanför kyrkan som han blir uppmärksam på. Han börjar gå ut med flickor. På många platser får han köra bil. Han kanske har börjat fundera på att ta ett deltidsjobb. En av de största provningarna är att på något sätt komma ihåg att det är de andliga aspekterna av hans liv som fortfarande är viktigast. Det är lätt för honom att glömma det andliga när det är så många saker som tävlar om hans uppmärksamhet. Därför måste vi se till att den andliga förberedelsen är det som är mest spännande i hans liv.

Som president Gordon B Hinckley brukar fråga: "Har vi roligt i kyrkan?" Det roliga behöver inte nödvändigtvis vara underhållning och lek, även om det är en del av det hela. Man kan känna glädje genom att göra det som är rätt, genom att delta i dop och ordinationer. Har dessa unga män roligt på rätt sätt? Får de uppleva glädje i sitt tjänande?

Richard C Edgley (ovan, till vänster), förste rådgivare i presiderande biskopsrådet: Det här är en period när unga män känner en oerhörd press att fatta flera viktiga beslut. Dessutom påverkas de av en alltmer moraliskt depraverad värld. Förut räddades en del präster av unga kvinnor som höll på sina normer. Så är inte alltid fallet i dag. Det måste finnas prästadömsledare som kan stå prästerna nära,

vägleda dem och hjälpa dem att skapa en miljö där de kan utvecklas både andligt och socialt.

Har du några särskilda förslag på hur man utvecklar en sådan andlighet?

Biskop Keith B McMullin (ovan, till höger), andre rådgivare i presiderande biskopsrådet: Vi underskattar prästerna och därmed låter vi dem inte heller verka i sin fulla kapacitet. Präster har till exempel myndighet att förläna aronska prästadömet och att ordinera diakoner, lärare och präster, men de får sällan chans att göra det. Samma sak gäller för att utföra dop. Präster har också ett ansvar att "predika, undervisa, förklara [och] förmana". (L&F 20:46) Men hur mycket tänker vi på att hjälpa prästerna att predika, undervisa eller förklara? Dessa unga män får sällan möjlighet att helt och fullt utöva sitt prästadöme. Men om du ger en grupp präster chansen att komma fram och verkligen göra viktiga saker så skrider de genast till verket. De hungrar efter en inbjudan att göra mycket mer. Att göra en prästs uppenbarade plikter (se L&F 20:46–52) till en del i en 16-årigs liv är en utmaning och en enorm möjlighet.

Hur kan ett kvorum hjälpa prästerna att förbereda sig för framtiden?

Biskop Edgley: Jag tror att prästadömsledarna bör hjälpa prästerna att inrikta sig på en mission – informera om vad som krävs och hjälpa dem att förbereda sig. De bör hjälpa dem att förbereda sig för templet – förbereda

prästerna för de förbund de kommer att ingå när de går ut som missionärer – och även för att ta emot melkisedekska prästadömet. Aronska prästadömet är ett förberedande prästadöme som leder fram till detta.

Om en ung man verkligen är inriktad på dessa mål blir det lättare för honom att stå emot frestelser. Många unga män håller vissa bud därför att de vill bli missionärer. Om jag var kvorumledare skulle jag försöka få mina präster att umgås med återvända missionärer och missionärerna som verkar i mitt område.

Vad är biskopens roll i prästernas kvorum?

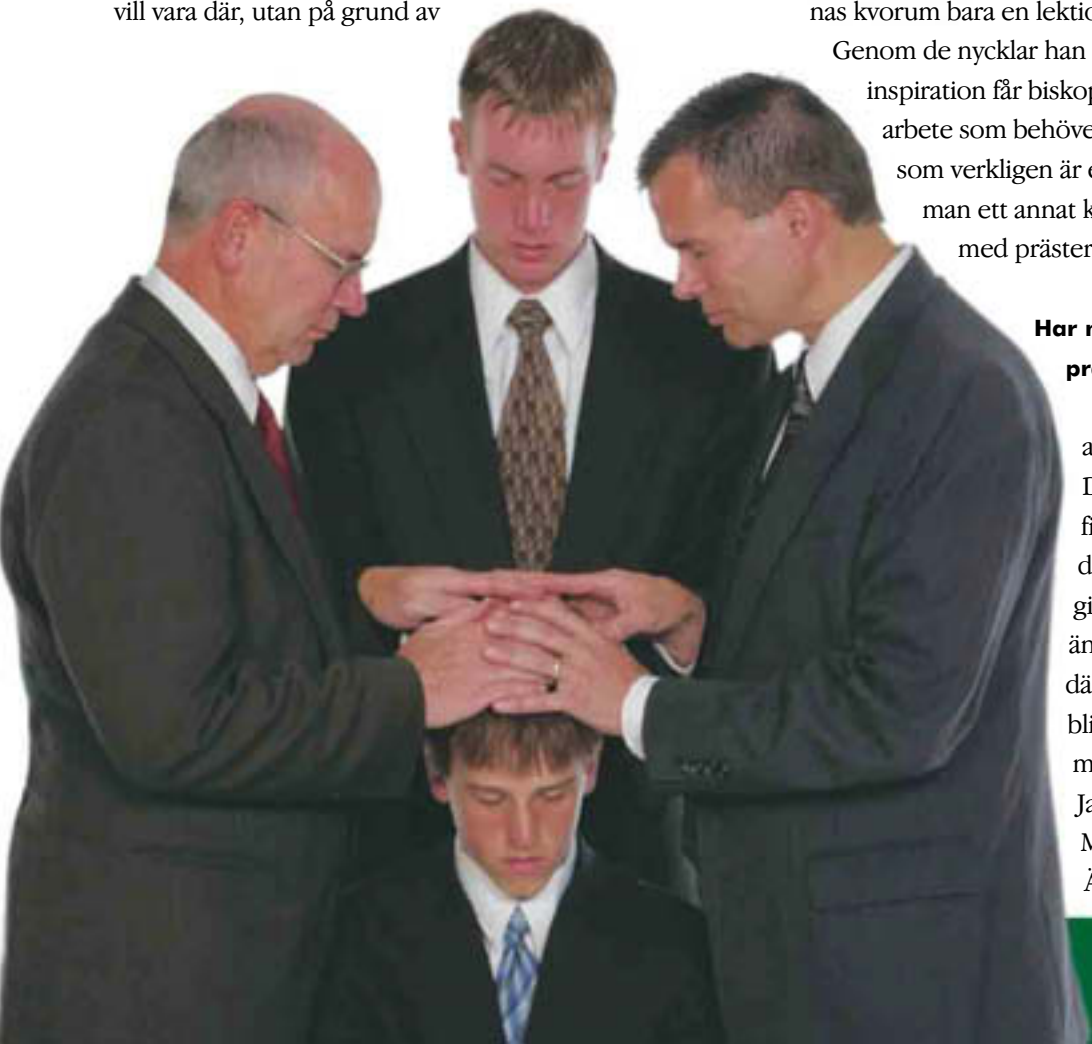
Biskop Burton: Han är kvorumets president. Biskopen har förlänats gudomligt återställda nycklar. Han kan använda dessa nycklar till att välsigna de unga männen. Och det är därför det är viktigt att biskopen är en del av kvorumet. Alltför ofta är han inte där, inte för att han inte vill vara där, utan på grund av

hans uppgift att leda församlingen. Alltför ofta är han en frånvarande president. Därför vrids dessa värdefulla nycklar inte om i dessa unga mäns liv.

Biskop McMullin: Utan biskopen närvarande är prästernas kvorum bara en lektion för unga män i en viss ålder. Genom de nycklar han har och den Helige Andens inspiration får biskopen vägledning angående det arbete som behöver göras. När man ser en biskop som verkligen är engagerad i kvorumet så ser man ett annat kvorum. Man ser en annan grupp med präster.

Har ni något mer att säga till prästernas föräldrar och ledare?

Biskop Burton: Vi måste förstå att detta är en kunglig generation. De är exceptionella andar. Det finns absolut ingen tvekan om att de har bevarats för en viktig uppgift i de sista dagarna. De är bättre än någonsin tidigare. De är starkare därför att de som motstår frestelser blir starkare. De är underbara unga människor. Finns det utmaningar? Javisst. Finns det möjligheter? Många. Är dessa unga män starka? Är de begåvade? Absolut! ■

Medlemmarna i Colombia:

Exempel på styrka

MARVIN K GARDNER

Kyrkans tidningar

Krig. Rykten om krig. Våld. Korruption. Rädsla. Dessa ord beskriver världsomfattande förhållanden som påverkar oss alla i viss mån.

Fred. Trygghet. Frihet. Välvilja. Dessa ord beskriver förhållanden som är möjliga också under de mest kaotiska och problemfyllda tider.

Kyrkans medlemmar i Colombia är väl bekanta med båda scenarierna – och visar genom exempel att Jesu Kristi evangelium kan hjälpa oss att känna frid var vi än bor och vilka situationer vi än befinner oss i. Medlemmarna håller på att bli timligt och andligt oberoende och bidrar till sin nations återhämtning.

”Kriget” är ingen ursäkt

I årtionden har nyheterna avgett sensationella rapporter om colombianska drokarteller, gerillakrig, kidnappningar och andra våldsbrott.

Men många colombianer ser det inte så. ”Vilket krig?” undrar de när de blir tillfrågade hur de uthärdar striderna. De är ledsna över att deras vackra land döms ut på grund av några få människors handlingar. En del känner sig inte mer utsatta för våld än människor som bor på andra platser.

Verkligheten befinner sig någonstans i mitten. Eftersom landsbygden är särskilt farlig, flyttar många människor in till städerna, vilket orsakar överbefolkade städer och arbetslöshet. Det är inte ovanligt att se beväpnade soldater på stadsgatorna eller att utsättas för ingående visiteringar. Det har förekommit en del hot och våldshandlingar som har varit riktade mot kyrkan. Men det mesta av detta hände för flera år sedan. Ingen skadades och bara mindre skador på egendom uppstod i de flesta fall. Medlemmarna städar upp, reparerar sina kapell och fortsätter att leva efter evangeliet. Och de gör så med en stor anda av optimism.

”Vi har en del provningar här”, säger äldste Claudio R M Costa i de sjuttios kvorum, president för området Sydamerika Nord. ”Men kyrkans medlemmar i Colombia använder inte kriget som en ursäkt för att inte göra det som de borde göra. De tar ansvar för sina egna handlingar.”

Utvecklar timligt oberoende

”En av våra utmaningar är den stora fattigdomen bland många medlemmar”, säger Fabián Saavedra, president för Kennedy stav i Bogotá. Kyrkan i Colombia gör stora ansträngningar för att hjälpa medlemmarna bli timligt oberoende.

Uppmuntran till utbildning. "Vi ser ett stort underverk", säger äldste Costa. "Många människor är fattiga när de blir medlemmar i kyrkan. Men profeten har sagt att de ska se till att ge sina barn en utbildning, och de gör stora uppoffringar för att åstadkomma det. Deras barn är de första i deras familj som går på universitet. Många får ett bra arbete – och så är de inte fattiga längre." Ett exempel är Luis Prieto som växte upp i ett enkelt hem i Bogotá. Han döptes 1972 tillsammans med sina föräldrar och syskon. Hans föräldrar gjorde många uppoffringar för att deras barn skulle få en utbildning. Nu är Luis en framgångsrik advokat.

Nästan 400 colombianska män och kvinnor har fått ta del av Ständiga utbildningsfonden

(SUF). En ung man gifte sig i templet en kort tid efter sin mission. "Han var inte redo att försörja en familj", säger hans far. "Och vi hade ingen möjlighet att hjälpa honom med hans studier. Han gjorde en ansökan till SUF och nu är han inne på det andra året av sin yrkesutbildning."

Samtidigt arbetar han som lärare på missionsnärsskolan och söker

Tempelpresident Roberto Rubio och hans hustru Leonor är från Colombia.
"Krig och ogudaktighet må rasa runt omkring oss", säger han, "men tack vare templet kan vi känna frid."

arbete inom sitt område. ”Ständiga utbildningsfonden har gett våra ungdomar hopp”, säger äldste Walter F González i de sjuttios kворum, förste rådgivare i områdespresidentskapet.

Hjälp till arbetslösa. Kyrkans ledare lär medlemmarna att de ska göra sig skuldfria, betala tionde och ge förslag för att hjälpa varandra att lyckas. De uppmanar medlemmarna att inte flytta till andra länder utan att stanna i Colombia och hjälpa kyrkan att växa.

”När en prästadömsledare blir arbetslös, rådgör vi genast med honom”, säger äldste Costa. ”Vi försöker se till att lokala arbetsförmedlare och andra sitter ner med honom och kommer med förslag inom en vecka. Han går därifrån med förnyat hopp och motivation att gå ut och uträtta något.” Sedan gör dessa ledare samma sak för andra medlemmar som blir arbetslösa.

Odla grönsaker. Bakom Kennedy stavscenter i Bogotá finns det två små grönsaksland, vart och ett omkring en kvadratmeter stort. Det är en ovanlig syn i denna stadsmiljö. President Fabián Saavedra och hans hustru Rosa visar stolt upp grönsakerna. ”Vi har odlat rädisor, morötter, tomater, potatis, kål, ärtor, sallad och örter i dessa små land”, säger syster Saavedra medan hon rycker upp en rädisa ur jorden. ”En del människor har bara ett litet land där de kan odla några få saker. Men de förstår principen och efterlever den.”

”Syftet med grönsakslanden bakom möteshuset”, säger president Saavedra, ”är att visa hur mycket som kan komma från ett enda litet land. Många medlemmar odlar grönsaker och vittnar om välsignelserna som deras skörd gett. Vår lägenhet har ingen trädgård eller uteplats, så vårt land är en kruka som vi har planterat tomater i. Vi har ställt den vid fönstret och våra tomater har blivit stora och fina!”

Alfonso Tenorio från Popayán är en läkare som också publicerar en medicinsk tidskrift. Dessutom arbetar han tillsammans med sin hustru Lucía i deras stora trädgård bakom hans fars hus. De hjälper till med hans fasters trädgård. De överser arbetet som unga män i kyrkan gör

MÅ FRED RÅDA

President Gordon B Hinckley sade under templets invigningsbön: ”Vi nedkallar din gudomliga ynnest

över detta land Colombia. Välsigna dess folk och dess regering för deras vänlighet mot dina tjänare. Må fred råda i landet och må konflikternas larm tystas. Må ditt verk gå framåt utan hinder och må dina tjänare, vars budskap är ett fri-dens budskap, vara beskyddade och vägleda i sitt arbete.” (”Thy People Will Enter into Covenants with Thee”, *Church News*, 1 maj 1999, s 10)

med grönsaksland som de har planterat vid en katolsk skola. De talar till samhällsgrupper och hjälporganisationer för att främja hemodling. Det har blivit på modet i många hushåll i Popayán att ha en trädgård, mycket tack vare paret Tenorios ansträngningar. ”Vi ser vårt arbete som ett sätt att hjälpa vänner och grannar bli oberoende så att vi alla ska ha något att äta i svåra tider”, säger Alfonso.

Förråd av mat och vatten. Hur litet hemmet än är så bereder medlemmarna plats för ett matförråd. I

Carmen Merisaldes hem i Bogotá är bordet för telefonen med den vackra duken som räcker ner till golvet egentligen en tunna fylld av påsar med torrvaror.

Medlemmarna uppmanas att spara lite – även om det bara är en handfull – ris eller någon annan basvara, varje gång de lagar en måltid. På så sätt lagrar de lite i omgångar, också när de har ont om pengar. När de har samlat tillräckligt förpackar de varorna i små påsar. Staven äger en förpackningsmaskin som roterar mellan församlingarna så att alla får möjlighet att använda den. ”Du skulle se tårarna i ögonen på många människor när de paketerar sin första påse med ris som de har samlat ihop lite i taget”, säger president Saavedra.

Dela med sig till andra. En del av maten i Ivonne Palacios köksskåp i Bogotá kommer aldrig att sättas fram på bordet. Den är reserverad för andra. Områdespresidentskapet uppmanar medlemmarna att lagra mat som de kan dela med sig av i nödsituationer. ”Vi kallar det ’Herrens förrådshus i medlemmarnas hem’”, säger äldste Costa. ”Biskoparna ber familjerna att alltid ha en viss mängd ris eller någon annan basvara som de kan ge bort. När han sedan ber att få det så att det kan ges till en behövande familj så donerar de varan och köper mer för att ersätta den.”

Denna metod har flera fördelar. ”För det första uppmanar den medlemmarna att skaffa ett eget matförråd”, säger äldste Costa. ”För det andra kan vi snabbt

hjälpa till vid nödsituationer. För det tredje kan vi spara fasteofferpengarna till situationer där det behövs kontanter, till exempel för medicin eller hyresavgifter. Trots att Kénnedy stav är en av de fattigaste ekonomiskt sett, har nästan alla familjer lite matförråd – och många har så att de kan dela med sig. Och staven är oberoende när det gäller fasteofferfonden.”

”Vi lagrar inte bara mat och vatten, vi lagrar också välsignelser!” säger syster Palacio. ”Vår himmelske Fader lär oss att ha Kristi rena kärlek.”

Irma Piñeros från Banderas församling i Kénnedy stav undervisar om sömnad i Hjälpföreningen. ”En syster behövde tjäna pengar genom att arbeta i hemmet”, säger hon. ”Så jag gav henne en symaskin. Nu kan hon försörja sig själv och sin familj.”

”Mitt i dessa stora ekonomiska problem”, säger

Roberto Rubio, president för templet i Bogotá, ”har kyrkans medlemmar vad de behöver – mat att äta och kläder att ha på sig. Det är ändå en kamp för att överleva, men deras behov är uppfylla enligt vårt lands ekonomiska normer.”

”På stavskonferenserna”, säger äldste Costa, ”ber jag medlemmarna som har varit med i kyrkan i ett antal år att tänka tillbaka och se om de hade det bättre innan de blev medlemmar i kyrkan. Jag har aldrig träffat en person som kan säga att han eller hon hade det. De har det alltid bättre, inte sämre, tack vare kyrkan.”

Utvecklar andligt oberoende

De heliga i Colombia följer Herrens råd att ”stå på heliga platser”. (L&F 87:8) ”Vi lär medlemmarna att bli andligt oberoende”, säger äldste Costa. ”Om något händer så att några inte kan mötas tillsammans med de andra medlemmarna, så kan de fortsätta att vara aktiva i evangeliet hemma.”

Stavspresidenter eller rådgivare från åtta stavar i Bogotá

Carmen Merisalde

Rosa och Fabián Saavedra

Lucía och Alfonso Tenorio

Många medlemmar odlar grönsaksland och lagrar mat för att bli timligt oberoende.

Stärka hemmet och familjen. Hur kan de colombianska medlemmarna gå hemifrån – och låta sina barn göra det – när riskerna är så stora? Deras svar är påfallande lika de svar som ges av medlemmar på andra håll i världen: "Dora och jag har familjebön med våra barn varje morgon innan vi går hemifrån", säger Sergio Correa, president för Medellíns stav. "Vi ber Herren hjälpa oss att undvika farliga situationer. Vi har den Helige Anden som vägledning och försöker använda gott omdöme. Sedan gör vi det som vi behöver göra. Under familjebönen på kvällen tackar vi Herren för att han har vakat över oss." Det är ingen ny metod. Men den ger frid.

"Det är egentligen inte bomberna som förstör", säger president Correa. "Det är synderna som gör det. Därför

Hemmen blir
heliga alltefter-
som familjerna
utvecklar andligt
oberoende.

Familjen Tobón

Familjen Correa

Familjen Juliao

Familjen Hernández

uppmanar vi stavens medlemmar att ha familjebön, studera skrifterna och de nutida profeternas ord, ha hemafton, gå till kyrkan och besöka templet så ofta som möjligt."

Äldste Roberto García, områdesauktoritetssjuttio och andre rådgivare i områdespresidentskapet, verkar som skolchef inom kyrkans utbildningsverksamhet och känner väl till ungdomarna i kyrkan. "Droger är inget stort problem för kyrkans ungdomar i Colombia", säger han. "Ett större problem i vårt samhälle är föräldrar som inte undervisar sina barn om evangeliet. Vi ändrar på gamla attityder och mönster genom att undervisa familjer om rätta lärdomar."

Förberedelser för templet. President Spencer W Kimball tillkännagav templet i Bogotá i april 1984. Men det tog 15 år innan templet var färdigt. Det var år fyllda av motgångar, juridiskt motstånd och misströstan. De var också fyllda av fasta, bön och hårt arbete. Många ville inte vänta, så de företog långa resor till tempel i andra länder. Andra använde tiden till att övervinna personliga hinder. När tempeldörrarna öppnades i april 1999 blev medlemmarna rikligt välsignade för sitt tålamod och sina förberedelser.

"Svårigheterna och förseningarna hjälpte till att rena folket",

säger César A Dávila, en tempelarkitekt som verkar som områdesauktoritetssjuttio. "Den svåra perioden hjälpte oss att sätta värde på det som är viktigast – vår familj och vårt vittnesbörd."

Äldste Dávila talar om den fasta grund som templet är byggt på,

EL
LIBRO
DE
MORMÓN

OTRO TESTA
DE

som bland annat består av 200 förstärkta pelare som drivits 50 meter ner i marken. ”Med Herrens hjälp kommer templet att stå kvar i århundraden”, säger han. Han ser en symbolik i templets starka grund. ”Är vi byggda på ’vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son?’ (Helaman 5:12)”, frågar han. ”Är vi byggda på starka pelare, såsom tro, vittnesbörd, skriftstudier, bön och lydnad mot våra levande profeter?”

Templets välsignelser. ”De som besöker templet förbättrar den andliga kvalitén på sitt liv”, säger Carlos Vega, president för El Dorado stav i Bogotá. ”Vi har starkare ledare idag och fler medlemmar följer kyskhetslagen och håller sina äktenskap heliga.”

”Vi inriktar oss på att stärka familjerna”, säger Edgar J Gómez, president för Granada stav i Bogotá. ”Vi uppmanar män och hustrur att älska varandra och föräldrar att älska sina barn. Vi använder ofta tillkännagivandet om familjen som vår text.”

Javier Tobón, chef för Latin America Family History Support Services, har sammanställt många generationer i sin egen släktforskning och undervisar andra om hur de kan göra samma sak. ”Vi gör exakt motsatsen till vad gerillasoldaterna gör”, säger han. ”De förstör familjer – vi förenar dem.”

Behålla och aktivera medlemmar. Trots att det är många som döps i Colombia, ökar mötesdeltagandet fortfarande än antalet dop. ”Det visar att vi aktiverar och behåller medlemmarna”, säger äldste Costa. En anledning till denna framgång är den näring som de nya medlemmarna får. Omedelbart efter dopet och konfirmationen får de en *Liabona*. Nya familjer får också ett personligt välkomstbrev och ett paket med grundläggande studiematerial, bland annat tillkännagivandet om familjen, ”Den levande Kristus” och *Vägledning för de unga*. Paketet innehåller också valda lektionsböcker och information om tempeltjänst och släktforskning. Hemlärare, besökslärare och församlings- och grensledare förklarar för de nya medlemmarna hur de ska använda materialet. De följer de nya medlemmarnas utveckling och hjälper dem att förbereda sig för templet.

För att försäkra sig om att medlemmarna får näring, håller stavarna fortbildningskurser för lärare. ”Vi uppmanar medlemmarna att använda Herrens studiematerial i stället

ETT FYRTORN SOM SPRIDER HOPP

Människor som tillhör många olika religioner inser templets stora inverkan, där Colombias flagga står och vajar. Álvaro Uribe Vélez, Colombias president, kallar templet ”en magnifik skatt i vår stad och vår nation”. Grannar säger att de är glada att bo i närheten. De flesta försöker hålla sina hem vackra så att de passar ihop med templet.

”Hela staden har förbättrats”, säger Carlos Vega, president för El Dorados stav i Bogotá. ”Friden i vår stad och i våra hem har ökat. Det förekommer fortfarande våld, men vi märker det inte lika mycket. Det är som om våldets larm har stillats. En profet har sagt att det skulle bli så, och så är det.”

”Templet stärker vår känsla för vad det innebär att vara medlem i kyrkan”, säger Carlos Ospina, president för Ciudad Jardins stav i Bogotá. ”Tack vare att folket känner till templet är det lättare att tala om evangeliet.”

”Templet är som ett fyrtorn”, säger tempelpresident Roberto Rubio. Han, båda rådgivarna och nästan alla tempeltjänarna är från Colombia. ”När medlemmarna riktar sina blickar mot templet så får de hopp. Naturligtvis finns det svårigheter och prövningar, men Herren lättar på deras bördor. Krig och ogudaktighet må rasa runt omkring oss, men tack vare templet kan vi känna frid och glädjas åt vår familjs kärlek och Herrens kärlek. Vad mer kan vi önska oss?”

för sina egna idéer”, säger äldste Costa. ”Och vi utvecklar fina ledare som följer bröderna. När vi visar större förtroende för stavspresidentskapen får vi inte så många telefonsamtal från dem eftersom de lär sig att de har nycklarna, kraften, myndigheten och rättigheten att få inspiration.”

Åtnjuter trofasthetens frukter. Medlemmarna reflekterar över president Spencer W Kimballs besök 1977 och president Gordon B Hinckleys besök 1996 och sedan 1999 för tempelinvigningen. De minns de löften som gavs och ser kyrkans tillväxt som uppfyllelsen av profetia. Från den blygsamma början i mitten av 1960-talet, finns det idag nästan

RESOR TILL TEMPLET

Eftersom det är riskabelt att färdas genom städer, reser en del till templet med flyg. Men de flesta har ingen annan möjlighet än att färdas på land. Några använder allmänna fortskaffningsmedel, andra åker med busskonvojer som chartrats av stavarna.

"Många som kommer är fattiga ekonomiskt sett", säger tempelpresident Roberto Rubio, "men andligen är de miljonärer. En kvinna som nyligen kom med buss från Pereira är mer än 80 år gammal och hon är mycket fattig. Hon säljer tidningar och samlar och säljer gamla flaskor för att kunna komma till templet. Det finns många som henne."

Álvaro Emiro och Maritza Ariza tog nyligen sina fem barn, i åldrarna ett till tio, till templet. Först gick de 40 minuter för att komma till bussen. Efter en två timmar lång bussresa kom de till Barbosa där de förenade sig med en busslast medlemmar, ledda av Ismael Carreño, president för Barbosa gren i Duitama distrikt. Efter ännu en busstur på nästan fem timmar kom de till templet och beseglades som familj.

Medlemmar från Cartagena (ovan) åkte nyligen till templet i två bussar, en resa på 20 timmar enkel väg. Bland resenärerna fanns Johnny San Juan, äldstestvorumets president; hans hustru Everlides, Unga kvinnors president, och deras tre barn. De hade färdigställt fyra generationers släkthistoria och deras dotter Estefanía, 12 år, döptes för några av sina förfäder. Sedan utförde Johnny och Everlides begåvningen och beseglades å deras vägnar.

145 000 medlemmar i Colombia. Det finns nästan 800 hel-tidsmissionärer i de fyra missionerna, alla från Colombia och andra latinamerikanska länder. Runtom i landet finns möteshus, släkthistoriska centrer, religionsinstitut, en missionärsskola och templet.

Historiker som Ernesto Hernández från Cali dokumenterar viktiga händelser med hjälp av uppteckningar, dagböcker och fotografier. Berättelserna finns också upptecknade i medlemmarnas liv och hjärta. När Fabio och Luisa Fernanda Bohórquez från Bogotá var med på en tempelsession nyligen, var det ödmjukande för dem att se

att förrättarna var Héctor och Marina Cano, ett par som Fabio hade döpt många år tidigare som missionär i Pereira. Paret Canos är tempelmissionärer och planerar att gå ut på fler missioner i framtiden.

I hemmet i Barranquilla samlar Roberto och Fabiola Juliao ihop sin familj. Broder och syster Juliaos barnbarn sitter på deras och föräldrarnas knän medan paret berättar om sitt dop 1975, sin besegling i templet 1986 och andra upplevelser. Hon har verkat i alla biorganisationer och är för närvarande Primärs president i församlingen. Han säger att han verkat i många prästadömsämbeten och visar barnbarnen en dyrbar minnessak – spaden han använde för att hjälpa till att ta de första spadtagen till templet i Bogotá.

En son, Cristian, ville inte döpas förrän han och hans hustru väntade sitt första barn. Plötsligt blev de motiverade att lära sig om evangeliet. De döptes och beseglades senare i templet. Under en tid verkade Cristian och hans far tillsammans som rådgivare till missionspresidenten. "Jag insåg att jag ville bli precis som min far", säger han. "Jag insåg att han hade undervisat mig om de viktigaste principerna i livet. Jag hoppas kunna föra vidare det arvet till mina egna barn."

Goda medborgare

Allteftersom medlemmarna blir mer oberoende gör de mer för att hjälpa till i samhället. Kyrkans medlemmar uppskattas alltmer för sin roll som goda grannar, för sina humanitära insatser och för sin patriotism.

En del av samhället. Hjälpföreningarna i Beléns stav i Medellín erbjuder kurser i matlagning, handarbete, konst och hantverk. Många som inte är medlemmar i kyrkan kommer och lär sig färdigheter som de sedan kan saluföra. De uppskattar kyrkans generositet och vänlighet.

Dr Eduardo Pastrana, president för Beléns stav i Medellín, har klargjort kyrkans värderingar i flera intervjuer i teve. "Jag har läst att Medellín har klassificerats som den mest våldbenägna staden i världen", säger han. "I mitt yrke ser jag många som är rädda och desperata på grund av vårt lands sociala och ekonomiska situation. Men min hustru, mina barn och jag känner frid i vårt hem tack vare evangeliets ljus, och jag försöker förmedla denna frid till mina patienter."

Andra colombianska medlemmar bidrar också till samhället i en mängd olika yrken. I Bucaramanga verkade Héctor Elías Ariza, en advokat, som generalsekreterare till Santanders guvernör. Han och hans bror Sergio leder och ackompanjerar en stavskör som framför julkonserter för kommunen. Deras syster Patricia är domare. Deras mor Olga, en pensionerad lärare, förestår regelbundet livliga hemaftnar för sina barns kollegor och andra vänner.

I förenade krafter med presidenten och landets första dam. Kyrkans medlemmar har deltagit i flera humanitära projekt tillsammans med Lina María Moreno de Uribe, republikens första dam. De har donerat rullstolar, hörapparater, ögonoperationer och skolbänkar. Första damen har deltagit i evenemang i kyrkans

Kyrkans medlemmar tjänar sambället.

Familjen Pastrana

Colombias första dam (i mitten) hälsar på en flicka som får en hörapparat.

Colombias president (i mitten) träffar äldste Costa och äldste García.

som fick nya bänkar frågade: 'Hur kan jag återgälda er?'" säger äldste Costa. "Jag svarade: 'Genom att vara en god medborgare, ärlig och en bra ledare bland eleverna.' Han sade: 'Det ska jag vara.'"

Landets första dam ordnade så att områdespresidentskapet kunde träffa hennes make, Álvaro Uribe Vélez, Colombias president. Besöket ägde rum den 7 november 2003, i presidentpalatset. President Uribe sade: "Jag är

mycket tacksam för allt ni gör och för det slags medborgare ni är. På regeringens vägnar ber jag er ta emot mitt stöd, mitt godkännande och min tacksamhet."

"President Uribe är en god man, en ärlig man, en hemkär familjefar", säger äldste Costa.

Kyrkans ställning som politiskt neutral klargör att "våra syften är religiösa och humanitära, inte politiska", fortsätter äldste Costa.

"När någon behöver en rullstol så frågar vi inte efter hans eller hennes

politiska eller religiösa åsikter. Och vi undervisar medlemmarna om att vara goda medborgare i detta land, att respektera

lagarna, att rösta och bidra på positiva sätt."

"En levande profet har lovat oss att om vi gör vår del så kommer Colombia att förändras", säger äldste Roberto García. "Vi arbetar och ber för detta. Och vi ber för ledarna i vårt land."

Kyrkans medlemmar i Colombia står på heliga platser – i hemmet, i templet, i kapellet, på arbetet, i skolan och i samhället. När de följer en levande profet, stärker familjen och delar med sig av livets nödvändigheter till andra, hjälper de till att hela och välsigna en skadad nation. ■

kapell för att hjälpa till med distributionen av donerade saker. Under dessa

tillfällen uppsänds böner och stavskörer sjunger kyrkans psalmer. Många människor har närvarat, bland annat regeringsledare, diplomater och mediarepresentanter.

De flesta mottagarna av det som donerats är inte medlemmar i kyrkan. "En elev som representerade en skola

Dagen då lammet såldes

JULIE A MASTERS

Vår familj flyttade till Logandale i Nevada för mer än åtta år sedan och vi har varit engagerade i Clark Countys marknad ända sedan dess. Den hålls varje år i april, nära påsken. Barnen får visa upp grisarna, ungtjurarna eller lammen som de har fött upp. Djuren bedöms på torsdagen och auktionen äger rum på lördagen.

Jag bävar alltid för auktionen. Jag är orolig för att något av mina barn inte får sålt något av djuren. De flesta föräldrar försöker att få någon att köpa deras barns djur före marknaden. Men även om ens barns djur blir sålt i förväg måste man ändå vänta i en evighet på att det ska bli hans eller hennes tur på auktionen.

En av de mest rörande händelserna jag varit med om inträffade på auktionen för tre år sedan. Vi hade suttit nästan hela dagen på aluminiumstolarna och lyssnat på auktionsförrättarens rop, publikens mummel och djurens bråkanden, råmanden och grymtanden.

"Det var mycket pengar för ett lamm", tänkte jag. Sedan hände något helt förunderligt.

Plötsligt hördes ett annat ljud – vinden som piskade ett iskallt regn mot byggnaden.

Snart var det många andra, förutom föräldrar och släktingar som var med på auktionen, som sökte skydd inne i kreaturshallen av metall. De blev förvånade över att se att en auktion var på gång. De flesta var från den stora staden Las Vegas och hade aldrig varit med om en riktig kreatursauktion tidigare. Tydligen tyckte de att auktionen var underhållande och en del bjöd till och med på några djur. Men när auktionsförrättaren förklarade vad priset var per kilo, så var det förstås inte alls lika många som bjöd längre.

Turen kom till vår pojkes gris och jag minns att jag var ganska lättad när den hade sålts. Allt jag kunde tänka på var att komma hem, bort från folket, oljudet och lukten. Det regnade fortfarande ute, så medan jag väntade på min sväger som hämtade bilen lyssnade jag ofrivilligt när auktionsförrättaren startade budgivningen på lamm.

En liten flicka kom ut med sitt lamm och så började budgivningen. Jag minns inte det exakta slutbeloppet, men jag kommer ihåg att jag tänkte: "Det var mycket pengar för ett lamm." Sedan hände något helt förunderligt. Auktionsförrättaren förklarade att personen som hade köpt lammet gav tillbaka det till flickan så att det kunde säljas igen. Han fortsatte med att säga att den lilla flickans pappa, som normalt sett skulle ha varit där med henne, låg på sjukhuset. Han hade cancer, och utsikterna var inte goda. Familjen hade ingen sjukförsäkring och fadern var den enda försörjaren.

Det som hände sedan kommer att sitta etsat i mitt sinne och hjärta för evigt.

Budgivningen startade på nytt och ännu en gång såldes lammet för ett oerhört belopp. Ännu en gång gavs lammet tillbaka för att säljas på nytt. Vid det laget hade min sväger kommit tillbaka, blöt och vindrufsigt, men jag kunde inte röra mig. Jag sade att något förunderligt höll på att hända och fastän jag försökte så kunde jag inte stoppa tårarna.

Lammet såldes om och om igen, och alla dessa människor, många av dem från staden, bjöd på lammet och gav donationer till familjen.

När jag stod där helt förundrad kunde jag inte låta bli att tänka på ett annat lamm. Inte ett som såldes gång på gång för att gagna bara en familj, utan ett som lät sig själv offras för alla Guds barn. Det verkade passande att det snart var påsk. Anden vittnade för mig den dagen hur viktigt det

är att vi uppoffrar oss för andra och att vi samarbetar som samhälle.

Tyvärr överlevde inte den lilla flickans pappa. Familjen har sedan dess flyttat in i vår församling och den gode mannens hustru bar sitt vittnesbörd i Hjälpföreningen en söndag. Hon sade att hon var i sjukhuset med sin döende make när hon hörde talas om auktionen. Hon visste inte vilka eller hur många som hade donerat pengar, men hon rördes till tårar när hon uttryckte sin tacksamhet för alla som hade brytt sig tillräckligt om dem för att hjälpa till. Hon var förundrad över kärleken och stödet som visades hennes familj den där stormiga dagen på Clark Countys marknad – dagen då lammet såldes. ■

Julie A Masters är medlem i Logandales första församling, Logandale stav, Nevada.

VI ÄLSKAR ATT SE TEMPLET

ADAM C OLSON

Kyrkans tidningar

Hironui Johnston, 16 år, och hans syster Merirani, 15, tillbringar mycket tid vid templet i Papeete i Tahiti.

De utför inte dop för de döda, utom några gånger varje år. De är inte ens inne i templet. De är på tempelområdet. De gör inget trädgårdsarbete eller något tjänande-projekt, de bara sitter där eller går omkring. Men de tittar alltid på templet.

”Jag älskar att se templet”, säger Merirani. ”Vi har många fina minnen från templet.”

Hironui och Merirani går till tempelområdet därför att det känns så bra där. Det är en plats där de kommer bort från omvärlden.

”Vi bor inte i något dåligt område, men det finns några bråkiga ungdomar där”, säger Hironui. ”Så vi är här. Det känns bra att vara på tempelområdet.”

Ibland kommer hela familjen, antingen för en hemaf-tonsaktivitet eller bara för att vara tillsammans.

”Ibland när vi inte kommer överens så kommer vi hit för att reda ut saker och ting”, säger Hironui. Också när familjen Johnston inte är vid templet så är det en del av deras liv.

”Jag tror att vi har en bild av templet i varje rum i huset”, säger Hironui. ”Det är vackert. Det påminner oss dagligen om att vår familj kan vara tillsammans för evigt.

När vi ser templet så känner vi samma fridfulla ande.”

En välsignad generation

Hironui och Merirani tillhör den första generationen tahitiska medlemmar som inte vet hur det var i Tahiti utan ett tempel, som nu är mer än 20 år gammalt.

Det kan göra att det är lätt för ungdomarna att ta templet för givet. Men för många av dessa unga tahitiska medlem-mar blir inte templet förbisett

utan sett. Det är en del av deras liv.

”När jag ser det vill jag gå in”, säger Wawona Auraa, 12 år, från Tiapa församling i Paea stav. ”Vi älskar templet.”

Men vad är det som har gjort templet så viktigt för en ny generation tahitier? Svaret blev självklart efter att ha talat med ungdomarna i Wawona församling. Dessa unga män och unga kvinnor förstår templets välsignelser. De förstår att deras liv blir välsignat när de lever värdigt att kunna gå till templet, att tempelförordningarna kan frälsa deras förfäder och att tempelförbunden kan förena deras familj för evigt.

”När man vet att man måste vara värdig för att komma in, så lever man på ett sådant sätt att man vet att man

kan göra det”, säger Marvia Tauria som föddes bara några månader innan templet invigdes. ”Det hjälper mig att leva ett bra liv.”

”Det hjälper oss att förbereda oss andligt för att återvända till vår himmelske Fader”, säger Tenaya Auraa, 14 år.

Det är något speciellt för dessa ungdomar att utföra dop för de döda. Tills kyrkans ungdomar blir äldre är det den enda tempeleförordningen som de kan utföra. Dessa

unga män och unga kvinnor ser det som en välsignelse, inte bara för dem själva utan också för andra.

”Genom att utföra dop för de döda kan vi hjälpa några av våra förfäder att ta emot frälsande förordningar”, säger Mataitini Auraa, 18 år. ”Det är en sån stor välsignelse att ha så nära till templet.”

Ungdomarna i Paea stav ser fram emot dagen då de kan komma till templet och ta emot sin begåvning.

Livet skulle ha varit annorlunda för Merirani (nedan, till vänster) och Hironui Johnston (nedan, till höger), Heifara Tauira (infällt nedan) och Wawona Auraa (motsatt sida) om de inte hade templet i närheten.

För Heifara Tauira, 18 år, som ser fram emot att gå ut som missionär, är det inte så långt dit. Han är glad, säger han, för under uppväxttiden har han lyssnat på vittnesbörd från personer som har fått sin begåvning. ”De verkar vara så starka i kyrkan”, säger han. ”Deras vittnesbörd om templet är starkt.”

Dessa ungdomar delar inte bara kärleken till templet, de delar också samma hopp – att de, genom tempelförbunden, kan vara tillsammans med sin familj för evigt.

”Templet kan förena vår familj”, säger Mahearii Tauira, 12 år. ”Och vi kan vara tillsammans för evigt.”

Välsignar generationer

Templets välsignelser länkar samman familjer genom generationerna. Och kärleken till templet kan också föras vidare från en generation till nästa.

”Vi ser när våra föräldrar går till templet”, säger Hironui. ”Vi ser att de lever värdigt så att de kan gå dit. Vi ser hur deras tempelnärvaro välsignar oss, och vi väljer att följa dem.”

Denna kärlek till templet, som började med föräldrarna i familjen Johnston, har förts vidare till Hironui och Merirani. Och den slutar inte där. Deras handlingar kan föra den vidare till nästa generation.

”Jag vill ha barn en dag”, säger Merirani. ”Jag vill lära dem att templet är Herrens hus

”Det finns många skäl till att vilja besöka templet. Redan dess exteriör tycks antyda templets djupt and-

liga funktion. Detta blir ännu mer uppenbart inuti templet. Ovanför tempelporten står orden: ’Helgad åt Herren.’ När du går in i ett tempel som blivit invigt, går du in i Herrens bus.”

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, ”Det heliga templet”, Nordstjärnan, jun 1992, s 14.

och att om vi är trofasta så kan vi vara tillsammans för evigt tack vare templet.”

Templets välsignelser går åt båda hållen. Denna generation välsignas i dag. När de växer upp och utför arbete för sina förfäder, sträcker sig dessa välsignelser bakåt i tiden. Och när denna generation börjar fostra nästa generation, fortsätter dessa välsignelser in i framtiden.

”Herren har verkligen gett oss en välsignelse genom att

låta bygga sitt hus i vårt land”, säger Merirani. ”Men den största välsignelsen är att våra förfäder och vår familj kan beseglas genom templets förordningar och vi kan få bo hos vår Fader igen. Jag gör vad som helst för att få den välsignelsen.” ■

När dessa ungdomar växer upp med att tjäna i templet, välsignar templets välsignelser inte bara deras förfäder utan även deras framtida familjer.

HÅLL SÖNDAGEN HELIG

LUIS ARIEL JOSÉ

När jag var 17 förberedde jag mig för att gå ut som missionär, men jag hade ett jobb som krävde att jag arbetade en del söndagar. En dag på sakramentsmötet talade min grenspresident om välsignelserna av att hålla sabbatsdagen helig.

Jag bad till Gud om vägledning. En vecka senare bestämde jag mig för att sluta mitt jobb eftersom jag ville få min himmelske Faders välsignelser. Några dagar senare blev jag tillfrågad om jag ville ha ett annat jobb där jag

skulle tjäna dubbelt så mycket som i mitt gamla jobb. Och jag behövde inte arbeta på söndagarna.

Det var då jag förstod hur viktigt det är att hålla sabbatsdagen helig och att varje lag ger en välsignelse om vi följer den. (Se L&F 130:21.) ■

Luis Ariel José är medlem i Cotuí första gren, La Vega stav, Dominikanska republiken.

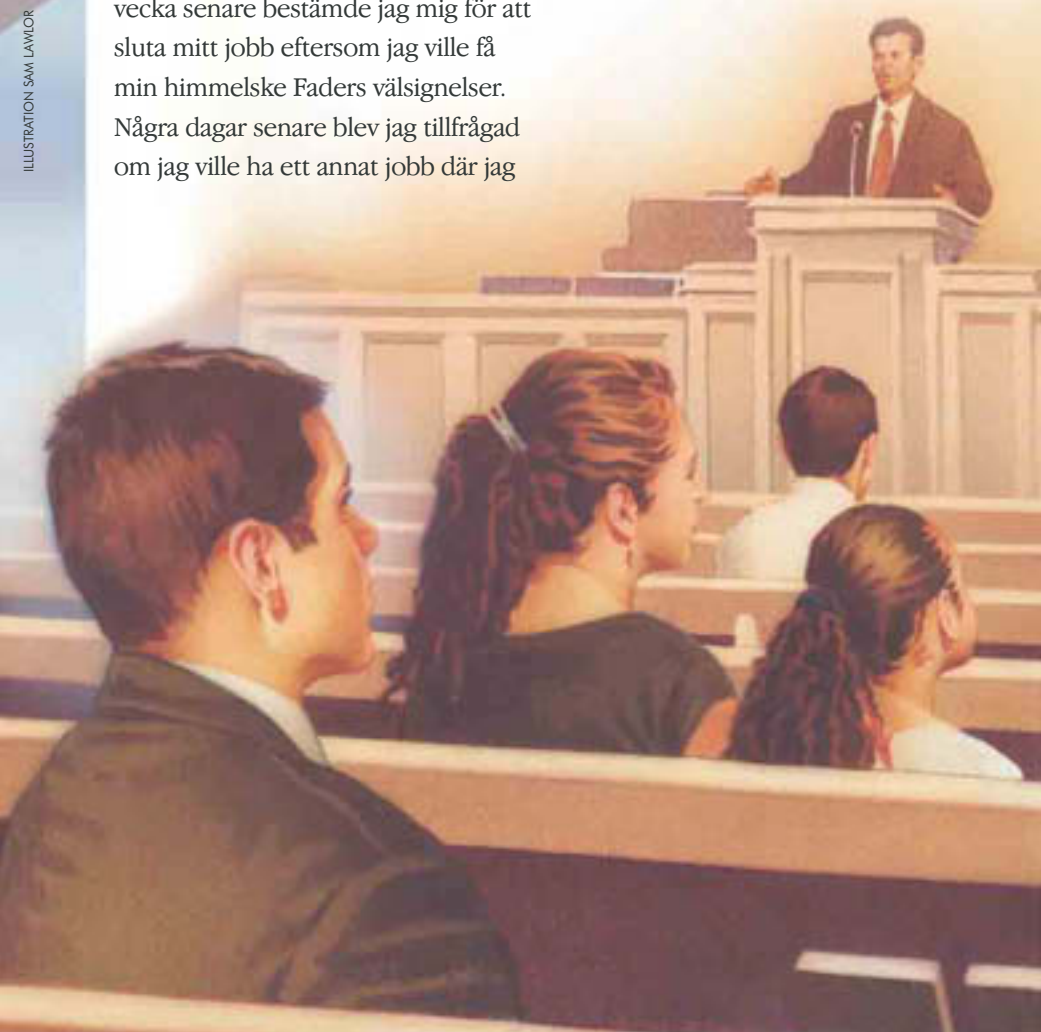
ÄNNU EN MÅNDAG

OREAJBA OHIWABUKOLA

När vi först började ha hemafton så tyckte jag att det var tråkigt och tröttsamt. Min pappa är inte medlem i kyrkan. Som äldsta barn i familjen lyssnade jag på vad min mamma lärde oss, men jag deltog inte helt och fullt. Sedan var jag med på några av mina vänners hemaftnar och såg hur de umgicks, talade och lekte lekar tillsammans – även om deras pappa inte var medlem.

Jag bestämde mig för att gå in för våra hemaftnar med mer iver och beslutsamhet. Alltid när det är min tur att undervisa ser jag till att studera lektionen väl och planera aktiviteter som vi kan göra tillsammans. Under de senaste månaderna har det lyckats. Herren har välsignat vår familj och vi ser fram emot ännu en måndag och en underbar och härlig hemafton. ■

Oreajba Obiwabukola är medlem i Surulere församling, Lagos stav, Nigeria.

Universell tillämpning

Jag vill uttrycka min tacksamhet för *Liabona* och för artiklarnas omfattande tillämpning. Jag undervisar i skolan och fastän jag inte kan undervisa om religion så har jag kunnat använda flera artiklar i mitt arbete.

”Det oförståndiga biet”, en liknelse av äldste James E Talmage i februari-numret 2003, hjälpte mig att visa mina elever att vuxna som försöker vägleda dem bara vill hjälpa dem – inte begränsa deras frihet. De lektioner jag har hållit med hjälp av liknelser och berättelser i *Liabona* känns verkliga för mina elever.

Aleksei Dobrovolsky,
Mikolaivs centrala gren,
Odessa centrala distrikt, Ukraina

Fri från tunga bördor

Jag var mycket tacksam för äldste Richard G Scotts artikel ”Befrielse från tunga bördor” i novembernumret 2002 av *Liabona*. Jag hade lidit på

grund av överträdelser liksom Alma, och artikeln hjälpte mig att bestämma mig för att erkänna allt för min biskop och söka förlåtelse från Herren. Och sedan fylldes jag – liksom Alma – av en glädje lika stor som min pina varit. (Se Alma 36:16–21.)

Anonym

Hemafton för en

President Gordon B Hinckleys artikel ”Familjens hemafton” i marsnumret 2003 av *Liabona* hjälpte mig att inse att trots att jag är den enda medlemmen i kyrkan i min familj så kan jag ändå ha hemafton. Jag började vika en särskild tid varje vecka till att studera skrifterna, lära mig om de nutida profeternas lärdomar genom att läsa *Liabona*, sjunga psalmer och fundera över hur jag skulle kunna bli en bättre son till Gud – och till mina jordiska föräldrar. President Hinckleys budskap hjälpte mig att förbättra mitt liv.

Sergio Adrián López,
Solis Pizarro församling,
Salta västra stav, Argentina

Hjälper tron att växa

Liabona har förändrat mitt liv. När jag läser och begrundar dess inspirerade artiklar så växer min tro, kärleken till min himmelske Fader stärks och jag blir motiverad att hårdna ut till änden.

Alejandra Barralaga,
Jardines del Valle gren,
Sula stav i San Pedro, Honduras

BEGRUNDA BUDSKAPET

Ljudutsändningar av 175:e
årliga generalkonferensen

kommer att finnas på

www.lds.org

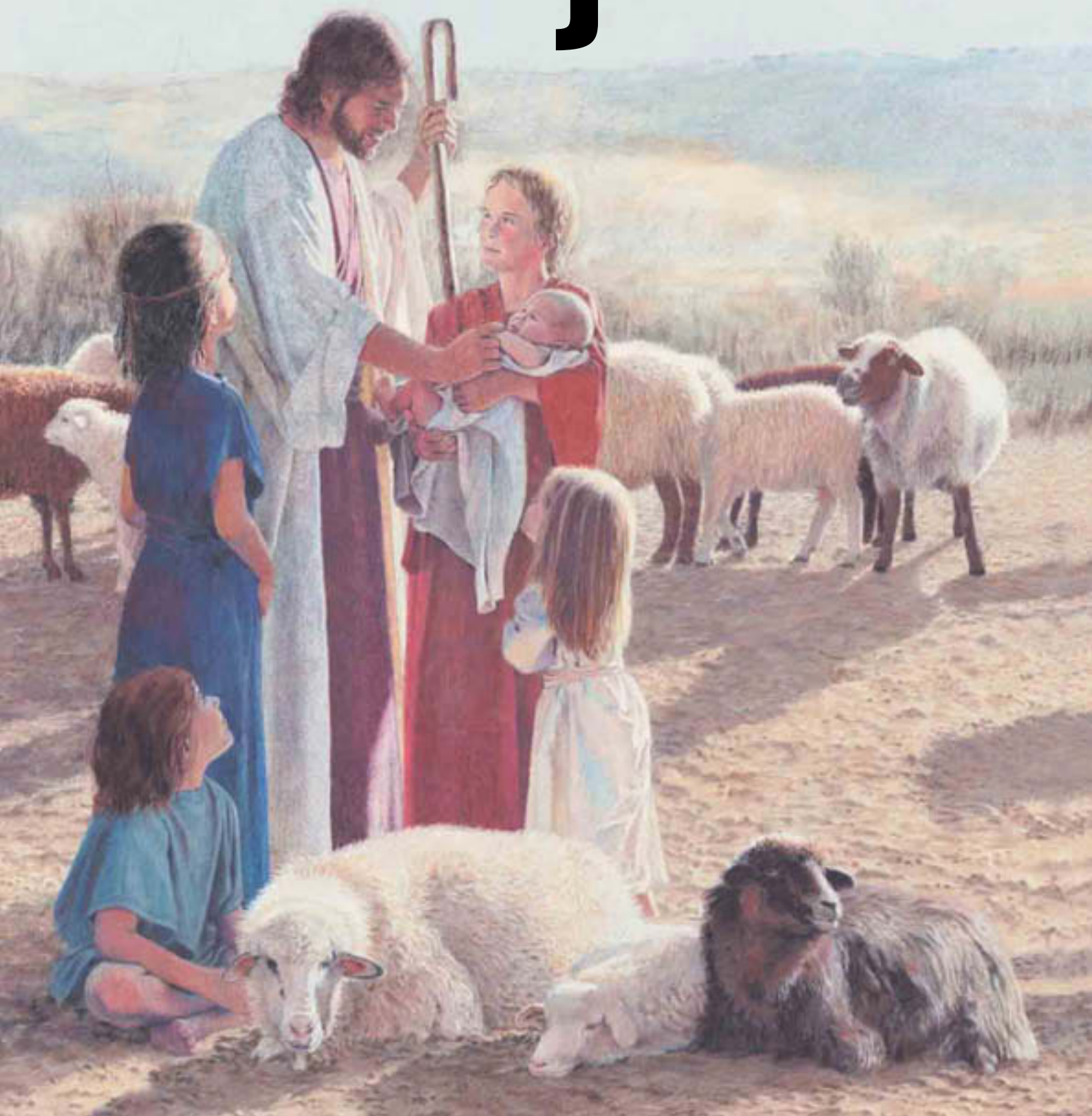
på mer än 30 språk. Markera
den 2 och 3 april i din kalender
och tillbringa lite tid med
att begrunda budskapet.

TILL VÄNSTER: FOTO MATTHEW REIER; OVAN:
FOTO CRAIG DIMOND, BILDEN ÄR ARRANGERAD;
ÖVERST: FOTO WELDEN C ANDERSEN

Lilla stjärnan

Budskap från en etikett

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

National Gallery i London är ett av de finaste konstmuseerna i världen. Vid ett besök på museet blev jag förvånad över att få se magnifika porträtt- och landskapsmålningar utan någon uppgift om vem som hade målat dem. Sedan såg jag följande förklaring: "Upplysningar om vem som målat tavlorna påverkar ofta ... vår uppfattning om dem. Men här har etiketterna medvetet gjorts mindre viktiga i förhoppningen att besökarna ska läsa vad

som står på dem först efter det att de själva bedömt varje verk."

I likhet med etiketter på målningar är somliga människor ofta vilseledande. Det finns sådana som inte ser ut att ha någon talang. En välbekant etikett är den som sattes under en målning av Abraham Lincoln som pojke, där han står framför sitt oansenliga barndomshem – en enkel timmerstuga. Det stod: "Usel bostad, usla kläder, usel mat." Det som

President Monson lär oss att budskapet på ett ödmjukt hjärtas etikett är "Herre, här är jag."

inte stod var pojken verkliga etikett: "Bestämd till odödlig ära."

Som en poet skrev:

*Vem vet vad en pojke är värd,
vi måste se tiden an;
men han som till krönet har nått,
var pojke först, sen man.*

Pojken Samuel måste ha sett ut som vilken annan pojke som helst i hans ålder, när han hjälpte Eli inför Herren i templet. När Samuel hade lagt sig för att sova och hörde Herrens röst ropa på honom, trodde Samuel felaktigt att det var den ålderstigne Eli som ropade, och han svarade: "Här är jag." (1 Sam 3:4) Men efter det att Eli hade hört vad pojken hade att säga och talat om att det kom från Herren, följde Samuel Elis råd och då Herren ropade på honom sade han de oförglömliga orden: "Tala, din tjänare hör." (1 Sam 3:10) Det står sedan att "Samuel växte upp, och Herren var med honom ...

Hela Israel, från Dan ända till Beer-Sheba, förstod att Samuel var betrodd att vara en Herrens profet." (1 Sam 3:19–20)

Redan som pojke fann man Jesus i templet, "där han satt mitt bland lärarna", och de lyssnade på honom och ställde frågor till honom.

"Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav." (Luk 2:46–47; se JST Luke 2:46.) Lärarna i templet satte kanske etiketten "intelligent" på pojken, men säkert inte etiketten "Guds son och människosläktets framtida Återlösare".

Orden på ett ödmjukt hjärtas etikett är: "Herre, här är jag." Så var det för pojken Samuel och så var det för Jesus. Må det också alltid vara den etikett som identifierar var och en av oss. ●

En omarbetning av "Etiketter", Liahona, sep 2000, s 2–7.

JESUS KRISTUS ÄR MIN FRÄLSARE

**”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.”
(Joh 3:16)**

MARGARET LIFFERTH

Känner du dig fridfull när du ber? Känner du dig tacksam när du tänker på dina välsignelser? När du sjunger en vördnadsfull primärsång, känner du dig då nära din himmelske Fader och Jesus Kristus? Dessa andliga känslor är början på ditt vittnesbörd.

En viktig del av ett vittnesbörd är att tro att Jesus Kristus har en central roll i vår himmelske Faders plan för oss. Han föddes av Maria. Han ”växte till i vishet [och] i ålder”. (Luk 2:52) Han döptes som ett exempel för oss. Han organiserade kyrkan, kallade tolv apostlar och undervisade om evangeliet. Han botade sjuka och uppväckte döda. Och han led för våra synder, dog och uppstod. Tack vare Jesus Kristus kommer vi alla att uppstå. Tack vare honom kan vi omvända oss och återvända för att bo hos honom och vår himmelske Fader igen.

Ditt eget vittnesbörd om Frälsaren stärks när du lär dig mer om honom och läser profeternas vittnesbörd. Du kan läsa en del av dessa vittnesbörd i skrifterna. President Gordon B Hinckley bar sitt vittnesbörd för barnen: ”Jesus är min vän. Han är mitt föredöme. Han är min lärare. Han är min helbrägdagörare. Han är min ledare. Han är min Frälsare och min Återlösare. Han är min Gud och min Konung. Tacksamt, och med kärlek, bär jag vittnesbörd om allt detta.” (Se ”Mitt vittnesbörd”, *Liabona*, jul 2000, s 85.)

Skriftställememory

Många profeter har sett och undervisats av Jesus Kristus. Skriftställena på sidan LS5 återger lite av dessa

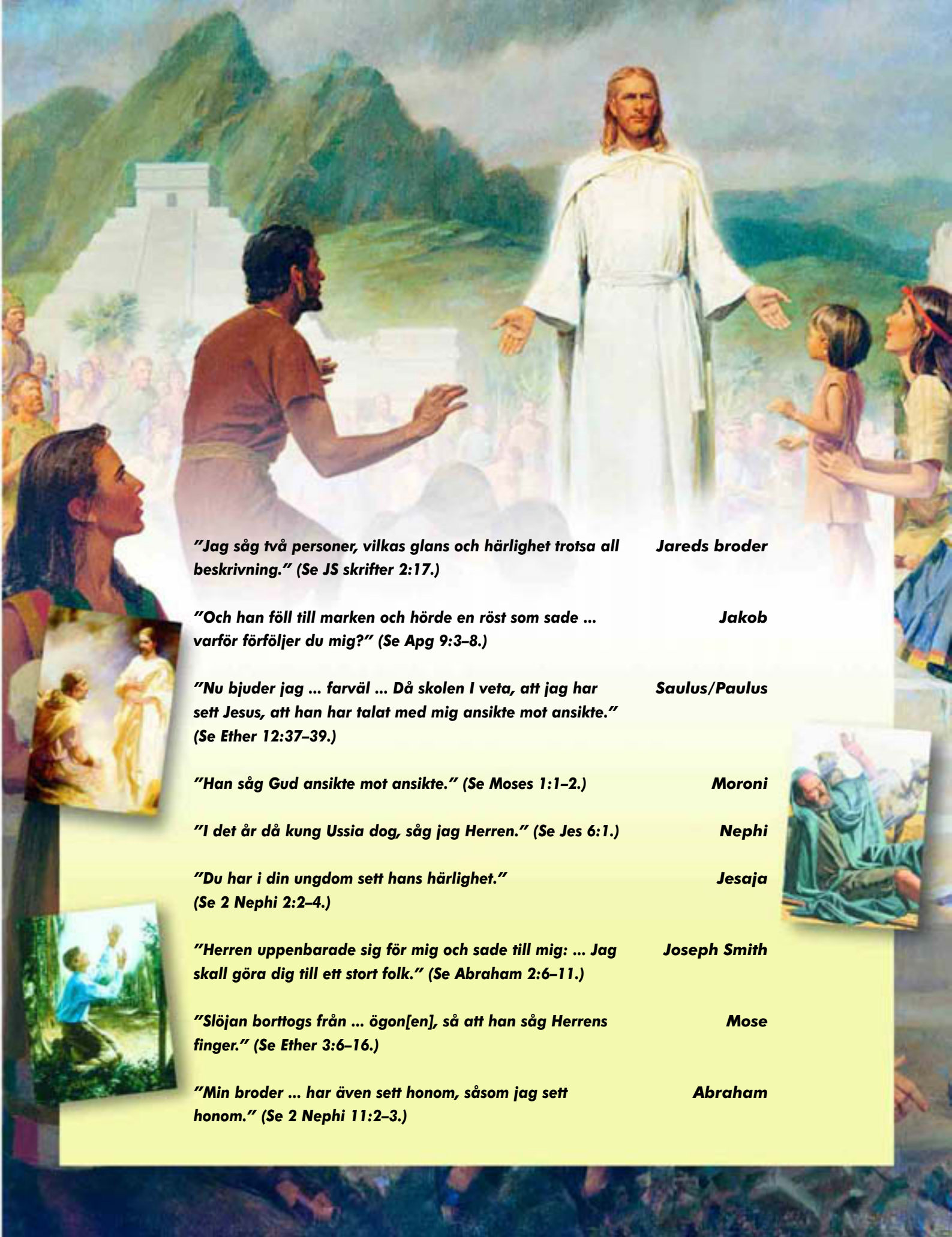
profeters berättelser. Slå upp skriftställena för att se vilken profet det handlar om och läs resten av berättelsen. Para sedan ihop profeterna med skriftställena.

Förslag till samlingsstunden

1. Be tre eller fyra vuxna medlemmar att komma förberedda att undervisa om en berättelse i skrifterna som handlar om Jesu exempel och att berätta hur de har tillämpat hans exempel. Använd bild nr 240 (Jesus Kristus) och 212 (Bergspredikan) i Evangeliet i bild, och säg till barnen att Jesus var ett exempel för oss. Sätt upp bilderna. Förklara vad ordet exempel betyder. Be de vuxna medlemmarna att återge sina berättelser. Ge barnen pappersbitar som ser ut som fotsteg. Be dem rita eller skriva ett sätt som de kan följa Jesu exempel på. Sätt upp fotstegen så att de bildar en stig som leder till bilderna av Kristus.

2. Gå igenom tredje trosartikeln. Förklara att vi kommer ihåg försoningen när vi tar sakramentet. Återge berättelsen om den sista måltiden från Matteus 26:17–30. Läs eller återge hur Jesus delade ut sakramentet till nephiterna. (Se 3 Nephi 18.) Säg att när vi tar sakramentet så lovar vi att ”alltid minnas” Jesus. Ett sätt att komma ihåg Jesus under sakramentet är att tänka på de berättelser som vi känner till om honom. Låt barnen sitta i en ring. Lägg flera bilder som skildrar berättelser från Jesu liv med framsidan nedåt på golvet. Låt ett lämpligt föremål gå runt ringen medan pianisten spelar tyst. När musiken stannar, låt då barnet med föremålet välja en bild. Barnet kan antingen återge berättelsen eller välja barn som kan hjälpa honom eller henne att göra ett rollspel. Upprepa så länge som tiden tillåter. Visa omslaget av handledningen Tro på Gud. Påminn de äldre barnen att när de tar med sig handledningen till kyrkan så kan bilden av Jesus hjälpa dem att komma ihåg honom under sakramentet och resten av veckan. ●

"Jag såg två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning." (Se JS skrifter 2:17.)

Jareds broder

"Och han föll till marken och hörde en röst som sade ... varför förföljer du mig?" (Se Apg 9:3-8.)

Jakob

"Nu bjuder jag ... farväl ... Då skolen I veta, att jag har sett Jesus, att han har talat med mig ansikte mot ansikte." (Se Ether 12:37-39.)

Saulus/Paulus

"Han såg Gud ansikte mot ansikte." (Se Moses 1:1-2.)

Moroni

"I det år då kung Ussia dog, såg jag Herren." (Se Jes 6:1.)

Nephi

"Du har i din ungdom sett hans härlighet." (Se 2 Nephi 2:2-4.)

Jesaja

"Herren uppenbarade sig för mig och sade till mig: ... Jag skall göra dig till ett stort folk." (Se Abraham 2:6-11.)

Joseph Smith

"Slöjan borttogs från ... ögon[en], så att han såg Herrens finger." (Se Ether 3:6-16.)

Mose

"Min broder ... har även sett honom, såsom jag sett honom." (Se 2 Nephi 11:2-3.)

Abraham

Det gudomliga ljuset

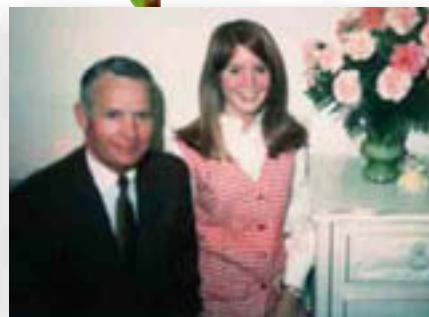
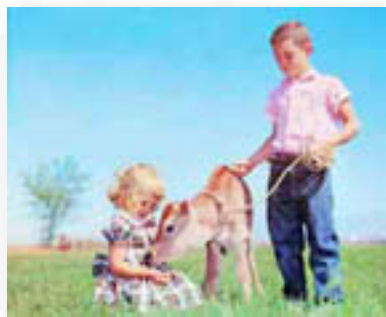
*"Du skall så leva tillsammans i kärlek."
(L&F 42:45)*

**Från en intervju
med Susan W
Tanner, Unga
kvinnors general-
president; av
Kimberly Webb,
kyrkans tidningar**

Jag älskar Primärs sånger och psalmer. När jag var liten var "The Light Divine" [Det gudomliga ljuset] (*Hymns*, nr 305) en av mina favoritpsalmer, för den påminde mig om att Gud gav oss denna vackra värld. Jag tyckte också om "När Jesus gick bland oss" (*Barnens sångbok*, s 35) för den fick mig att tänka på hur underbart det skulle vara att få vara i hans famn.

Jag kan inte minnas någon tid när jag inte hade ett vittnesbörd. Jag har alltid vetat att jag är ett Guds barn. Kunskapen om den sanningen ändrar den uppfattning du har om dig själv och vad du gör.

Från vänster: Vid 4 års ålder med sin kusin Ted Winder. Med sin mor på sin bröllopsdag. Med sin far under gymnasietiden.

En anledning till att jag kunde känna min himmelske Faders kärlek var säkert för att det fanns så mycket kärlek i mitt hem. Jag växte upp på en bondgård och tillbringade barndomen med att bygga trädkojor och spela baseball ute på fälten med mina kusiner. De var som mina syskon för vi bodde alla på samma väg. Vi bodde, arbetade och lekte tillsammans.

Min pappa var en fridsstiftare. Han visste vad som var viktigt och gjorde ingen stor affär av sådant som inte hade så stor betydelse. Han var vis och rådde mina bröder och mig att tänka över våra beslut. Han sade alltid: "Jag älskar dig, du är en bra människa, och jag vet att du kommer att göra det som är rätt."

Mina första minnen av min far är när han studerade skrifterna. Varje dag gick han upp före gryningen för att sätta på vattenspridarna på fälten och sedan kom han tillbaka in för att läsa skrifterna. Jag älskade att sitta tillsammans med honom i hans arbetsrum och titta i bilderböcker eller rita. Än i dag tycker jag om att gå upp tidigt för att studera skrifterna, som han gjorde.

Jag var alltid tillsammans med min mamma. Jag lärde mig att laga mat när jag var åtta och att sy när jag var nio. Jag tyckte om det för att hon tyckte om det. Vi sjöng primärsånger medan vi arbetade tillsammans och hon sade alltid att arbetet i hemmet skapar lycka.

Mamma lärde mig också att bry mig om andra. Första dagen på lekskolan följde hon med mig till min klass, pekade på läraren och sade: "Titta! Du är i fröken Merrills klass. Din bror Rick var i hennes klass

Ovan: Broder och syster Tanner med sina fem barn, två svärsöner och tre av sina fem barnbarn.

Nedan: Syster Tanner med sina föräldrar i dag.

förra året. Hon är en jättesnäll lärare." Det gjorde att jag inte var så nervös. Sedan såg mamma en annan liten flicka som grät med ansiktet begravet i sina armar. Mamma viskade: "Gå dit och bli hennes vän." Det gjorde jag. När den lilla flickan hade slutat gråta märkte jag att mamma hade gått. Men jag var inte nervös längre.

Mamma lärde mig att ha tro. Hon sade alltid: "Var försiktig med vad du ber om, för vår himmelske Fader kommer att besvara din bön."

Jag brukade ha ett halsband med ett senapsfrö i en berlock som påminde mig om att ha tro. Innan jag åkte iväg för att börja på högskolan gav jag det till min mamma och sade att hon

var det största exemplet på tro för mig.

Du kan också ha stor tro. Du föddes med Kristi ljus inom dig och du kan vara ett ljus för din familj även om de inte har samma tro som du. Jag vet detta därför att min mamma uppfostrades av föräldrar som sällan gick till kyrkan när hon var liten. Hon var den som ville gå till Primär. Hon var den som ville döpas. Hon var äldst och tog med sina småsyskon till kyrkan. Senare följde hennes föräldrar hennes exempel. Oavsett hur din familj är så kan du vara ett ljus för dem och ge dem lycka.

När du försöker följa din himmelske Fader så överger han dig inte. Han hjälper dig. Ta dig tid att tänka på din himmelske Fader för dig själv, även i ditt eget rum. Be till honom. Lär dig orden till vackra primärsånger och tänk på dem. Orden ger dig hopp, tröst och vägledning. ●

FRÅN PRESIDENT DAVID O MCKAYS LIV

David och Emma Ray

När David O McKay gick på universitetet hyrde han och hans syskon ett hus av familjen Riggs.

Emma Ray, titta. Barnen McKay har precis kommit med sin mor. Se så vänliga hennes söner är mot henne. De kommer att bli bra äkta män en dag.

Jag gillar honom.

David och Emma Ray blev vänner. Under hans mission skrev de till varandra.

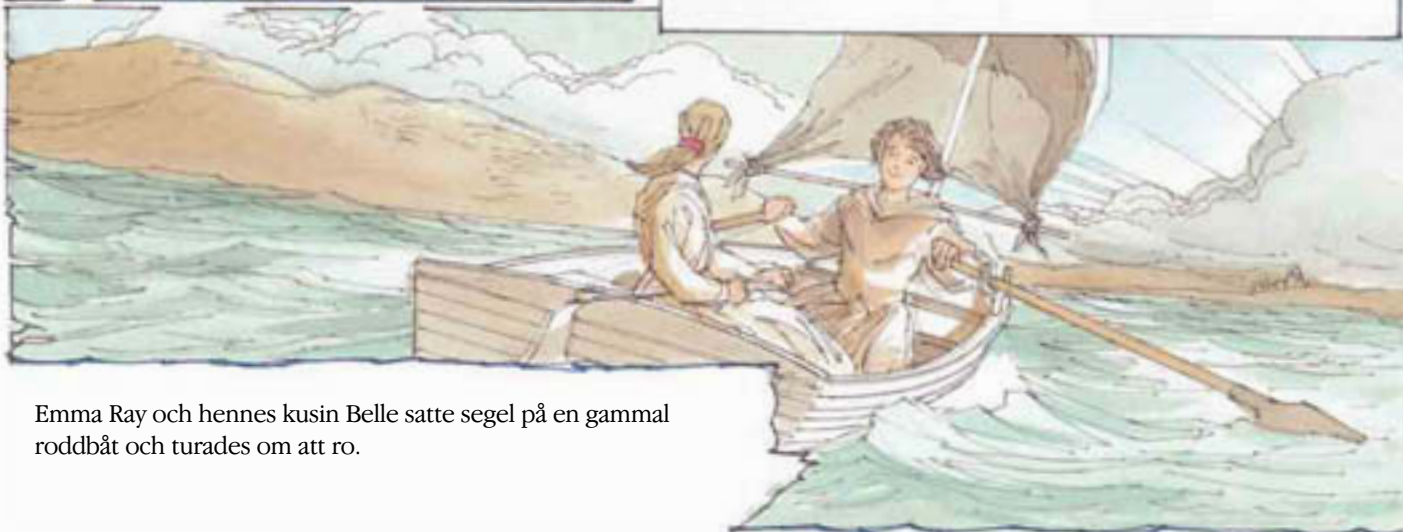

Emma Ray, har du hört? David McKay kommer hem i kväll.

Jag borde möta honom vid tågstationen!

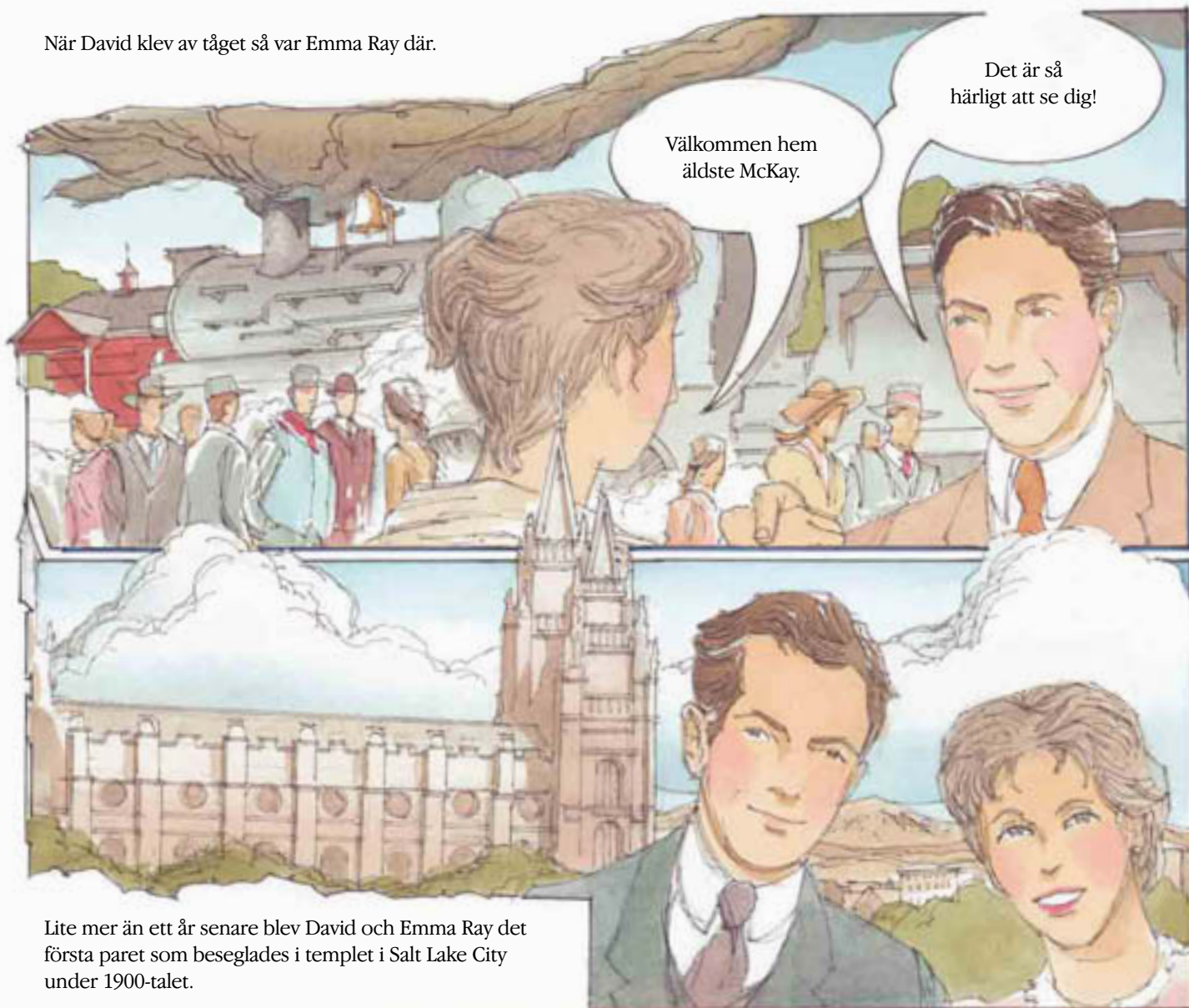
Båten kommer inte tillbaka i tid för att vi ska hinna dit.

Emma Ray var inte säker på när David skulle komma tillbaka. Hon och hennes kusin Belle var på en släkträff på en ö i Stora saltsjön när nyheten kom.

Emma Ray och hennes kusin Belle satte segel på en gammal roddbåt och turades om att ro.

När David klev av tåget så var Emma Ray där.

Lite mer än ett år senare blev David och Emma Ray det första paret som beseglades i templet i Salt Lake City under 1900-talet.

Under deras 69-åriga äktenskap var de ett exempel på kärlek och vänlighet för alla som kände dem. De försökte alltid att vara omtänksamma och ibland skrev de dikter till varandra.

En bearbetning från Susan Arrington Madsen, The Lord Needed a Prophet (1990), s 139–140; David Lawrence McKay, My Father, David O. McKay (1989), s 1–2; och Boyd K Packer, Eternal Love (1973), s 21.

Därför är vi glada

ETT PÅSKPROGRAM AV RONDA GIBB HINRICHSSEN

Se Matteus 26–27; Lukas 22–24; Johannes 18–21; 3 Nephi 8–11.

Obs: Du behöver tre berättare (eller så kan du välja flera barn som är berättare). Om möjligt kan du använda bilder från *Liabona* eller från *Evangeliet i bild (EIB)*. Sångerna nedan är bara förslag. Du kan använda andra sånger eller psalmer som handlar om Frälsaren.

SÅNG:

BERÄTTARE 1:

BERÄTTARE 2:

BERÄTTARE 3:

BERÄTTARE 1:

BERÄTTARE 2:

BERÄTTARE 3:

BERÄTTARE 1:

BERÄTTARE 2:

BERÄTTARE 3:

BERÄTTARE 1:

"Jesus vår Herre" (*Liabona*, okt 1998, s LS4–LS5)

Visa EIB 227 – Jesus ber i Getsemane.

Jesus älskar oss så mycket att han gav sitt liv för att betala priset för våra synder.

Han sade: "Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, på det att de som omvända sig sig icke måtte lida." (L&F 19:16)

Jesu fullkomliga liv, hans lidande i Getsemane, hans död på korset och hans uppståndelse är alla en del av försoningen. Försoningen gör det möjligt för alla att bo hos honom igen. Det är därför vi är glada. Och vi kan visa hur tacksamma vi är.

Visa EIB 228 – Jesus blir förrådd.

Kort efter det att Jesus led i Getsemane kom onda människor med svärd och påkar för att arrestera honom. De tog honom till överstepräster, äldsterna och de skriftlärdar som ville att han skulle dö.

Sedan tog de honom till en romersk ledare som hette Pilatus som hade makt att döda honom. Människorna sade till Pilatus att Jesus hade begått många brott och borde dö. Pilatus trodde inte på dem. Pilatus förstod att Jesus var oskyldig och ville låta honom gå.

Människorna skrek: "Korsfäst! Korsfäst honom!"

(Luk 23:21)

Till slut sade Pilatus till sina soldater att korsfästa Jesus.

Visa EIB 230 – Korsfästelsen.

BERÄTTARE 2:

Jesus led på korset i många timmar.

Sedan ropade Jesus med hög röst: "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande." (Luk 23:46)

BERÄTTARE 3:

Jesus dog.

BERÄTTARE 1:

Himlen var mörk. En stor jordbävning skakade jorden.

BERÄTTARE 2:

Jesu lärjungar och vänner var mycket sorgsna.

SÅNG:

Börja nynna eller spela tyst "På en härlig vårdag".
(*Barnens sångbok*, s 57; *Liabona*, apr 1995, s LS13)

BERÄTTARE 3:

Efter tre dagar kom Jesu ande tillbaka till hans kropp.
Han hade uppstått.

BERÄTTARE 1:

Tack vare Jesu uppståndelse kan alla som dör leva igen
med sin ande och kropp återförenade.

SÅNG:

Vers 2 av "På en härlig vårdag". (*Barnens sångbok*, s 57; *Liabona*, apr 1995, s LS13)

BERÄTTARE 2:

Den uppståndne Herren visade sig för många människor.

BERÄTTARE 3:

Visa EIB 233 – Maria och den uppståndne Herren.
Den första var Maria från Magdala. Hon älskade Jesus väldigt mycket och blev glad när hon såg honom.

BERÄTTARE 1:

Visa EIB 234 – Jesus visar sina sår.

Senare visade sig Jesus för sina lärjungar. De rörde vid såren i hans händer och fötter. De såg honom äta. De visste att han levde igen, och de var glada.

SÅNG:

"Hosanna". (*Barnens sångbok*, s 66–67; eller
"Han dog, och ger oss liv igen", *Liabona*, apr 2005, s LS13.)

BERÄTTARE 2:

Liksom det hade rasat en våldsam storm i Jerusalem när Jesus dog, rasade en ännu våldsammare storm i Amerika.

BERÄTTARE 3:

Jordbävningar, bränder och översvämningar förstörde många städer. Berg rasade.

BERÄTTARE 1:

Himlen blev mörk. Det gick inte att tända några ljus. Det gick inte att tända någon eld. Ingen kunde se något.

BERÄTTARE 2:

Nephiterna var rädda och började gråta. Många av deras familjemedlemmar och vänner hade dött.

BERÄTTARE 3:

Deras hem hade förstörts. De önskade att de hade omvänt sig från sina synder. I tre dagar grät de i mörkret. Då –

BERÄTTARE 1:

– hörde de en mild röst. Rösten sade: "Se, jag är Jesus Kristus, Guds Son ... den som omvänder sig och kommer till mig ... honom vill jag mottaga ... Se, för sådana har jag

BERÄTTARE 2:

lagt ned mitt liv och tagit upp det igen. Därför, omvänden eder och kommen till mig, I jordens ändar, och bliven frälsta!” (3 Nephi 9:15, 22)

BERÄTTARE 3:

När den tredje dagen äntligen var förbi kom ljuset åter tillbaka till jorden. Nephiterna var glada och lovade sin Återlösare.

BERÄTTARE 1:

De talade om Jesus.

BERÄTTARE 2:

Plötsligt hördes en annan röst. Det var en mild röst. Människorna lyssnade noga på sin himmelske Faders röst. Han sade: ”Sen min älskade Son, i vilken jag har funnit behag, i vilken jag har härliggjort mitt namn! Hören honom!” (3 Nephi 11:7)

BERÄTTARE 3:

BERÄTTARE 1:

Visa EIB 315 – Kristus visar sig för nephiterna.

Nephiterna tittade upp och såg Jesus komma ner från himlen.

BERÄTTARE 2:

Jesus sade: ”Stån upp och kommen hit till mig, på det I kunnen sticka edra händer i min sida och känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter, så att I mån kunna veta, att jag är Israels Gud och hela jordens Gud, som har blivit dödad för världens synder.” (3 Nephi 11:14)

BERÄTTARE 3:

Nephiterna gick fram till honom. De kände på såren i hans händer och fötter och sida.

BERÄTTARE 2:

”Hosianna!” ropade de. ”Välsignat vare Guds, den Allrahögstes, namn!” (3 Nephi 11:17)

SÅNG:

”Påskens Hosianna”. (Liabona, apr 2003, s LS8–LS9)

BERÄTTARE 1:

Visa EIB 227 – Jesus ber i Getsemane.

Jesus älskar alla så mycket att han betalade priset för våra synder. Han gjorde det också möjligt för oss att leva igen efter döden.

BERÄTTARE 3:

Det är därför vi är glada när vi tänker på honom. Det är därför vi är glada under påskan.

SÅNG:

”Jesus har uppstått”. (Barnens sångbok, s 44; eller ”Sakramentet”, Liabona, apr 2000, s LS11.) ●

Ronda Gibb Hinrichsen är medlem i Perry tredje församling, Willards stav, Utah.

KOM IHÅG JESUS KRISTUS

Instruktioner: Klipp olikfärgade pappersark i många små bitar och lägg varje färg för sig. De svarta linjerna på ramen utgör ytterkanterna på de olika delarna. Placera ut pappersbitarna, en färg åt gången, i varje del av ramen. Försök att inte lägga pappersbitar med samma färg bredvid varandra. När du har bildat ett mosaikmönster som du tycker om, klistrar du fast bitarna.

Sätt upp den färdiga inramade bilden av Kristus någonstans i ditt sovrum eller hem så att du ser den varje dag. Varje gång du ser bilden av Frälsaren så hjälper det dig att komma ihåg honom och följa buden. ●

Obs: Denna aktivitet kan kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

”Ni kan få den frid och omvändelsens förnyelse som är möjlig genom Herren Jesu Kristi försoningsoffer.”

Se Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum, ”Personlig renhet”, *Liahona*, jan 1999, s 92.

RÄDDNINGEN

"Vi veta, att trots allt vad vi förmå göra så är det dock av nåd vi äro frälsta." (2 Nephi 25:23)

TOM ROULSTONE

Baserad på en personlig upplevelse

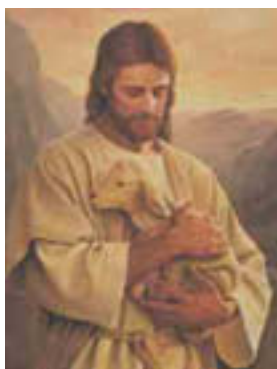
Vill du följa med och åka kana efter skolan?" "Javisst", sade jag. Jag var sju år gammal och den nyaste pojken på Garnet Hill-skolan i Glasgow i Skottland. Jag var inte säker på vad *åka kana* betydde, men jag var ivrig att få vänner.

Snart stod vi vid ett järnstängsel. Bakom den fanns det en backe av betong mellan två höga murar som slutade vid en husgrund. Backen hade polerats som glas av oräkneliga barns ladersulor, vilket hade gjort den slät och hal – perfekt för att åka kana på.

Jag var lite rädd när jag följde efter mina nya vänner över stängslet. Jag visste att vi gjorde intrång på någons område. Men jag glömde fort min rädsla när jag nedhukad kanade nerför backen i en spännande, vindpinad, världsomskakande färd. Det var mycket svårare att ta sig uppför den hala backen. Jag fick ta sats från huset, springa så fort jag kunde och ta tag i järnstängslet när jag kom upp för att inte åka bakåt.

Jag kanade och klättrade och glömde helt bort klockan, tills det började regna. Vi fick skydd mot husväggen vid foten av backen och väntade på att det skulle sluta regna. Det blev snart mörkt. "Jag måste gå hem", sade jag. "Mamma och pappa blir oroliga."

Men jag kom bara halvvägs uppför backen innan jag kanade tillbaka. Regnet hade gjort betongen halare än någonsin. Efter flera desperata försök gav vi alla upp. Vi satt fast! Kvällen blev allt mörkare medan regnet fortsatte. Vi vågade inte ropa på hjälp för vi var rädda för att få skäll för att vi var där. Vi satt

ihopkrupna vid foten av backen, frusna och rädda, och började gråta.

Efter vad som verkade vara en evighet lyste en ljusstråle ner på oss och så hörde vi en polis grova stämma: "Kom upp där nerifrån!"

"Vi kan inte! Det är för halt!" svarade någon med darrande röst.

Polisen klättrade över stängslet, tog tag i det med ena handen och böjde sig ner så långt han kunde. En efter en tog vi oss halvvägs uppför backen och tog tag i hans utsträckta hand. När han hade dragit upp oss alla i säkerhet gav han oss några vänliga förmaningar och skickade iväg oss hem till våra föräldrar.

När jag senare blev medlem i kyrkan, hjälpte den där räddningen mig att förstå Frälsarens roll i frälsningsplanen. Vi kan inte komma tillbaka till vår Fader i himlen av oss själva. Våra synder ligger mellan oss och vår himmelske Fader som en brant backe som vi inte kan ta oss uppför. Men en kärleksfull Frälsare sträcker ut sin hand och räddar oss från synden, liksom polisen sträckte ner handen och räddade oss från den hala betongen. Men polisen nådde inte hela vägen ner. Vi behövde göra vår del genom att klättra upp så långt som det var möjligt. På liknande sätt måste vi omvända oss från våra synder och göra vårt bästa för att hålla buden. Frälsaren gör resten.

Den lättnad jag kände när jag var på väg hem till mina föräldrar var bara en liten föraning av den glädje vi kan känna när vi blir räddade av Frälsaren och återvänder till vår himmelske Fader. ●

Tom Roulstone är medlem i Qualicum's gren, Nanaimo stav, British Columbia.

Använd inte våld

"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Job 8:12)

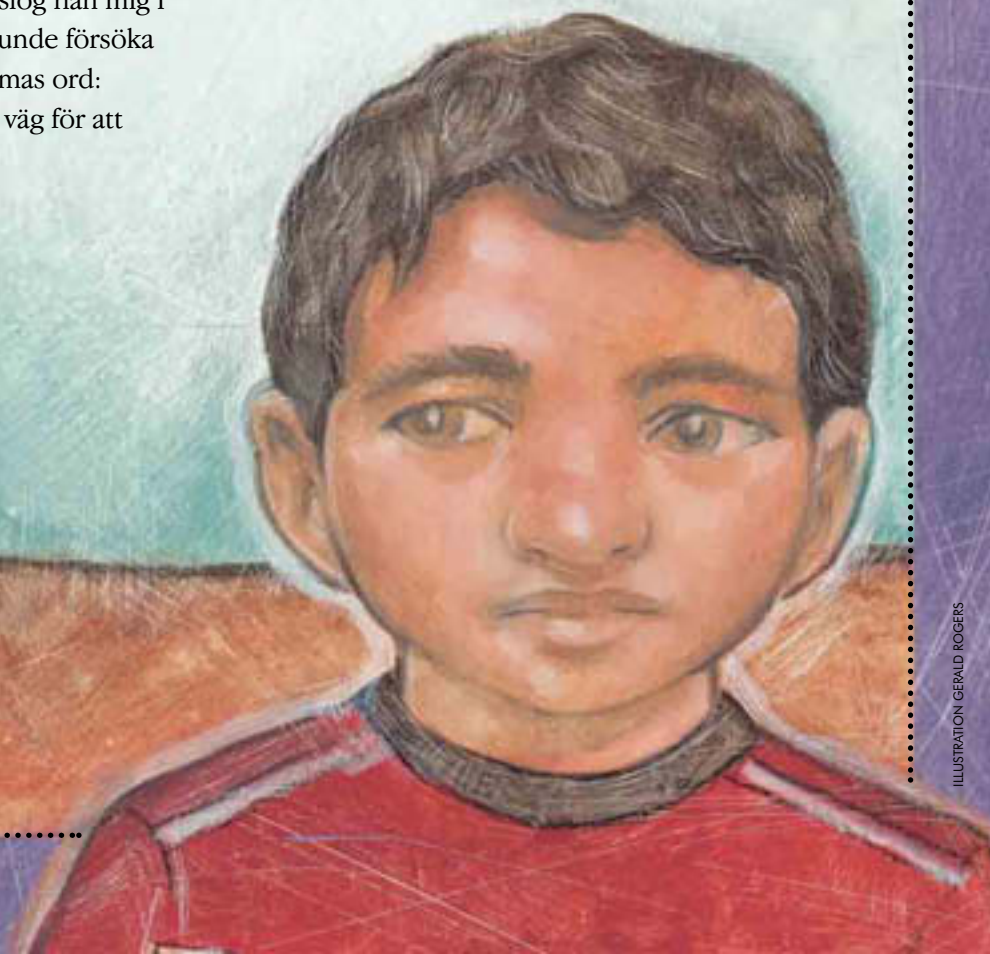
GUIDO AARÓN ROMERO DUARTE

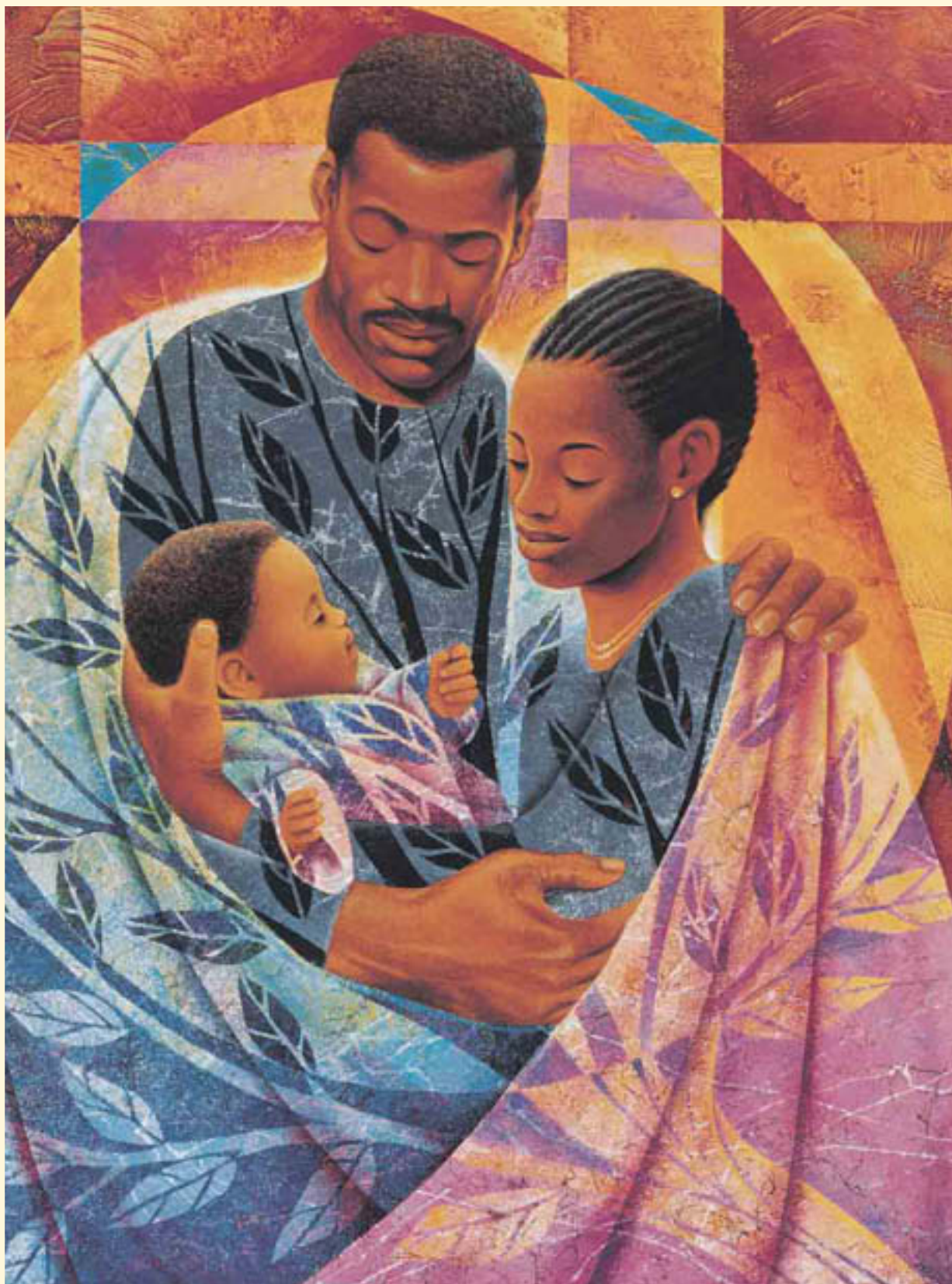
Jag har alltid fått lära mig att vara snäll mot mina skolkamrater, vänner och min familj. Min mamma säger alltid: "Aarón, använd aldrig våld. Jesus tycker inte om det!"

När jag gick i förskolan i närheten av mitt hus fanns det en pojke i en äldre klass som försökte slå mig ibland på rasten. Han såg stor och stark ut. En dag hade han en sten. Och när han såg mig slog han mig i huvudet med stenen. Jag visste att jag kunde försöka slå tillbaka, men jag kom ihåg min mammas ord: "Jesus tycker inte om våld." Jag sprang i väg för att hämta min lärare.

Det har gått ett år sedan det där hände och nu är jag i en annan skola. Jag är tacksam mot min himmelske Fader och Jesus för att jag inte är rädd. Jag vet att jag alltid måste försöka göra det som är rätt och inte använda våld, trots att det är svårt ibland. ●

Guido Aarón Romero Duarte, 5 år, är medlem i Luque församling, Luque stav, Paraguay.

KOPIERING FÖRBJUDEN

Ljuva stunder, av Keith Mallett

"Föräldrar har ett beligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", Liahona, okt 2004, s 49)

Omslagets framsida: Ismael Carreño, president för Barbosa gren i Duitama distrikt i Colombia, med sin hustru Leidy and deras tvååriga son Felipe, vid templet i Bogotá. Ovan: Genoveva Sánchez (till höger) var en pionjär i kyrkan i Medellín. Hon och hennes framlidne make, Luis Ángel, döptes 1967. Till vänster syns hennes son Darío och hans hustru Dalila. Infällt, till vänster: Primärbarnen i Cartagena representerar kyrkans framtid i Colombia. Infällt, till höger: Nuvarande stavspresidenter i Cartagena, Jairo Bardi (vänster) och Rafael Ulloque. Se "Medlemmarna i Colombia: Exempel på styrka", s 34.

Kyrkonytt

Det nya programmet Predika mitt evangelium börjar användas i missionerna över hela världen

Adam C Olson, Kyrkans Tidskrifter

Sedan kyrkans ledare första gången talade om att höja "den ribba som utgör normen för missionärstjänst" på generalkonferensen i oktober 2002, har stor tonvikt lagts på att sända ut fler unga män och kvinnor som är bättre förberedda och mer kapabla att undervisa genom Anden.

Resultatet av dessa ansträngningar har möjliggjort *Predika mitt evangelium*, en nyligen utkommen handledning som introducerar viktiga förändringar i missionärsprogrammet om hur missionärerna ska undervisa, planera och arbeta.

"Avsikten med *Predika mitt evangelium* är att hjälpa dig bli en bättre förberedd, mer andligt mogen missionär", skrev första presidentskapet i inledningen till boken. "Vi uppmanar dig att ännu mer hängivet hjälpa vår Fader i himlen med hans härliga verk."

"Vår förhoppning är att genom att införa planen i *Predika mitt evangelium* kommer Anden att bli märkbar och styra samtalet mellan missionärerna och deras undersökare",

Genom att använda de flexibla lektionerna i *Predika mitt evangelium* kommer missionärerna att ge budskap som är skräddarsydda för personen ifråga.

sade president Gordon B Hinckley vid introduktionen av det nya programmet för missioner över hela världen under en satellitsändning i oktober 2004. "Detta program kräver större ansträngningar från missionärernas sida. Det kommer att kräva mycket bön och mycket studier."

"Detta är en stor förändring i inriktningen", sade president Boyd K Packer, tillförordnad president för

de tolv apostlarnas kvorum, till missionspresidenterna vid 2004 års seminarium för nya missionspresidenter. "Vi vet att det är den rätta inriktningen. Den kommer att leda oss åt rätt håll."

Programmet, som framgångsrikt har testats i 14 missioner världen över, genomförs nu i var och en av kyrkans 338 missioner. Det centrala i programmet, handledningen *Predika*

mitt evangelium, som innehåller nya missionärslektioner och ändringar beträffande hur lektionerna ska undervisas, har kommit till alla missioner världen över. Spanska och portugisiska upplagor publicerades enligt planerna i slutet av 2004, och de flesta andra språkupplagor beräknas vara klara under första hälften av 2005.

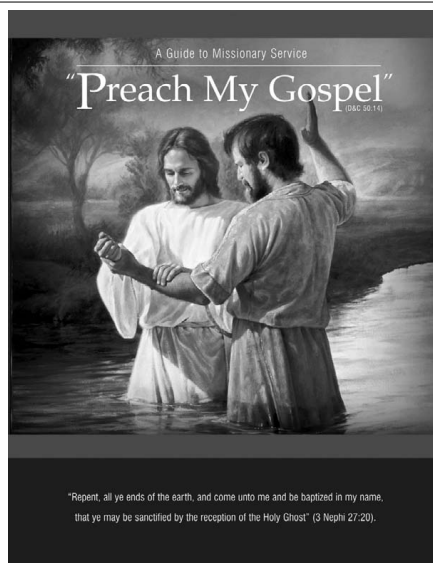
Vid introduktionen av det nya programmet under seminariet för missionspresidenter, förklarade äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum varför ändringarna var nödvändiga. "Missionärerna måste vara andligt förberedda i dag för att kunna gå ut i en värld som har blivit så svår som den vi nu lever i. De måste ha kraft i sin undervisning om evangeliet. De måste känna till läran."

Att höja normerna för missionärstjänst var ett viktigt steg, men förutom att "höja ribban", sade äldste Ballard, "har vi arbetat mycket hårt med att utarbeta material som vi hoppas ska få stor betydelse i missionärernas förberedelser att finna, undervisa, döpa och behålla fler av vår himmelske Faders barn."

En ny riktlinje

Bland de viktigaste förändringarna i missionärsprogrammet är modifieringarna i missionärslektionerna och lektionerna för nya medlemmar och missionärernas förberedelsematerial.

Den tidigare *Missionärshandboken*, lektionerna, lektionerna för nya medlemmar och missionärernas

Handledningen Predika mitt evangelium ersätter Missionärshandboken, tidigare lektioner, lektioner för nya medlemmar och missionärernas program för evangeliestudier.

evangeliestudier – sammanlagt omkring 676 sidor – har ersatts med en enda utgåva på omkring 230 sidor som heter *Predika mitt evangelium*. *Predika mitt evangelium* tar upp sådana ämnen som att missionärerna lär sig förstå sin uppgift, hur de studerar effektivt och förbereder sig för att undervisa, känner igen och förstår Anden, förstår Mormons boks roll, utvecklar kristuslika egenskaper, lär sig ett annat språk, använder tiden på ett klokt sätt, finner människor att undervisa, förbättrar sina färdigheter i att undervisa, hjälper människor att fatta och hålla fast vid beslut, förbereder personer för dop och konfirmation och samarbetar med ledare i stavar och församlingar.

"Handledningen är en vägledare till vad en missionär behöver veta och bli för att vara en lärare som är redo att förkunna budskapet om återställelsen för världens folk", sade äldste Ballard.

Undervisa, omvända och behålla

Programmet gör begreppen undervisa, omvända och behålla oskiljbara. Det förenar kyrkans medlemmars och missionärernas ansträngningar inom alla viktiga delar av missionsarbetet.

"Om undervisningen i omvändelseprocessen förbättras, kommer fler av dem som döps att bli kvar i kyrkan", sade president Hinckley.

Själva kärnan i *Predika mitt evangelium* är de nya missionärslektionerna. Missionärerna kommer inte längre att lära sig utantill och undervisa de sex lektionerna för undersökare och de sex lektionerna för nya medlemmar. I stället kommer de att studera och lära sig lärosatserna och principerna i fem grundläggande lektioner och utforma och presentera personligt präglade lektioner efter varje undersökares eller nyomvändes behov. Varje lektion inriktas på att förbereda undersökare att uppfylla kraven som enligt skrifterna gäller för dop och som står i Läran och förbunden 20:37.

Missionärerna kan inte längre bara läsa eller redogöra för en standardpresentation. Läran "måste förstås av missionärerna så att de kan undervisa", sade äldste Quentin L Cook, verkställande chef för missionärsavdelningen. Den grundar sig på befallningen i skrifterna: "Sök icke efter att förkunna mitt ord utan sök först att erhålla mitt ord och sedan skall din tunga lossas. Då skall du få min Ande och mitt ord, ja, Guds kraft

att övertyga människorna, om du önskar det.” (L&F 11:21)

Det nya materialet är också mer anpassat för medlemmar. Kyrkans medlemmar kan samarbeta på ett friare sätt med missionärerna när deras vänner och bekanta undervisas. Medlemmarna bör också få lättare att ge hänvisningar och låta missionärerna komma hem till dem och undervisa människor som de vill dela med sig av evangeliet till. Samarbetet mellan missionärer och församlingar och stavar bör också bli bättre när det gäller att finna, undervisa och vänskapskontakta undersökare och behålla nyomvända.

Planering

I den nya handledningen framhålls förutom de nya lektionerna några av de viktigaste aspekterna på missionsarbete – målsättningar, planering och ansvaret att använda tiden klokt.

”När du sätter ett mål”, sade äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum, ”och börjar arbeta mot det, då träder Anden in och ger vägledning.”

I den avsikten har det tidigare planeringsbladet för en vecka ersatts av en planeringskalender för sex veckor. Kalendern innehåller riktlinjer för planering, idéer om hur man finner nya undersökare, veckomål och en dagsplanering som lämnar utrymme för alternativ planering och noteringar.

Förutom två till tre timmars planeringsstund varje vecka, kommer missionskamraterna att använda en

Undervisa genom Anden

Lektionerna i *Predika mitt evangelium* kräver att missionärerna alltid samlar ”livets ord i [sina] hjärtan, så skall det givas [dem] i samma stund efter var och ens mått”. (L&F 84:85) Missionärerna måste nu studera och lära sig och undervisa evangeliet genom Anden.

”När jag var missionär för omkring 70 år sedan”, sade president Gordon B Hinckley under en sate-litsändning för missionärer den 15 oktober 2004, ”hade vi inget prose-lyteringsprogram. Missionärerna bestämde varje morgon vilken bro-schyr de skulle använda sig av under dagen och gick sedan ut och knackade dörr. Märkligt nog fann man och undervisade intresserade undersökare.

Flera år senare, när jag under första presidentskapets och de tolv ledning hade ansvaret för missionsprogrammet, introducerades och användes det första enhetliga programmet. Resultatet blev underbart, men under årens lopp utvecklades programmet till ett förfarings-sätt där det viktigaste blev att lära sig lektionerna utantill. Lektionerna gavs mekaniskt ur minnet. Missionärerna blev mer benägna att förlita sig på sitt minne än på Herrens Ande.”

Under det första världsomfattan-

de ledarskapsmötet den 11 januari 2003 varnade president Hinckley för att ignorera Andens vägledning i missionärsundervisningen.

”Vi har nu i många år haft en standarduppsättning av missionärslektioner. Det har kommit mycket gott av detta. Missionärerna har aldrig saknat något att undervisa om på ett systematiskt sätt. Men tyvärr har denna metod i alltför många fall resulterat i en inlärd presentation som brustit i andlighet och personlig övertygelse.”

Han citerade sedan Lära och förbunden 46:2: ”Oaktat det som står skrivet har det från begynnelsen överlåtits till min kyrkas äldster och skall alltid överlåtas att leda alla möten, såsom den helige Ande undervisar och leder dem.”

President Hinckley lovade: ”Om denna princip iakttas ... kommer det en ny kraft i deras undervisning ... Låt missionärerna lösgöra sig från sina inlärdas lektioner. Låt dem tala med stor övertygelse som Herrens Ande manar dem.”

Lektionerna i *Predika mitt evangelium* är samtidigt en återgång till kyrkans första missionärs spontana sätt att predika och ett steg framåt, eftersom det förser missionärerna med mycket mer hjälpmaterial som bygger på många års erfarenheter. ■

halvtimma varje kväll till att planera för nästa dag och ta en stund varje morgon till att gå igenom planerna innan de börjar sitt arbete.

Planeringskalendern, tillsammans med upplysningarna från områdesboken, kommer att ge missionärskamraterna verktyg som hjälper dem planera sin tid och anteckna viktiga upplysningar om dem som de undervisar.

”När en missionär ... har Herrens Ande med sig ... känner undersöka-

ren något”, sade äldste Ballard. ”Det är detta som är avsikten med *Predika mitt evangelium* – att göra missionärerna redo att få den kraften ...

I vissa delar av världen finns det människor som helt enkelt inte är intresserade av religion. Vi måste hjälpa människor förstå budskapet om återställelsen för att kunna tränga igenom detta ... Enda sättet som detta kommer att ske är genom att förbereda missionärerna som aldrig förr.” ■

En kyrka som växer är en ”underbar utmaning” för Fastighetsavdelningen

Patricia S Norwood, kyrkans tidningar

Missionsarbetet har beskrivits som ett ”underbart verk” och med det i sanning *underbara* antalet nya medlemmar som finner evangeliet kommer utmaningen att *verka* för att ge tak över huvudet åt kyrkans nya och expanderande stavar och distrikt.

Dagen då president Gordon B Hinckley höll sitt första tal som kyrkans president, nämnde han några av de utmaningar som en ständigt växande kyrka står inför. ”Den allvarligaste utmaningen vi har, och den underbaraste utmaningen, är utmaningen som kommer av tillväxt. Att anpassa sig till kyrkans enorma tillväxt framkallar många problem och innebär att möteshus för kyrkan och andra fastigheter behöver uppföras –

men vilken härlig och underbar utmaning det är!” (Jay M Todd, ”President Gordon B. Hinckley: Fifteenth President of the Church”, *Ensign*, apr 1995, s 6)

Med samma optimistiska inställning har kyrkans fastighetsavdelning bemödat sig om att hålla jämna steg med efterfrågan på nya möteshus. I ett tal på generalkonferensen i oktober förra året sade president Hinckley: ”Vi har just nu, i något stadium, 451 möteshus av olika storlek under uppförande i många delar av världen. Detta väldiga byggnadsprogram är fenomenalt. Jag vet inget som går upp mot det.” (”Tillståndet i kyrkan”, *Liabona*, nov 2004, s 4) Det byggs varje år omkring 300 nya möteshus världen över, och 150 befintli-

FOTO ADAM C OLSON

Den första institutbyggnaden i Västindien invigdes i november förra året och var en av över 400 kyrkobyggnader som var under uppbyggnad 2004.

ga möteshus byggs ut. Två tredjedelar av byggnationen sker utanför Förenta staterna.

Kyrkan har många års erfarenhet och har utvecklat välbeprövade mönster för uppförandet av möteshus. ”Genom denna väldiga erfarenhet”, sade president Hinckley, ”bygger vi bättre byggnader än de som tidigare uppförts i vår kyrka.” (*Liabona*, nov 2004, s 4)

Innan ett möteshus byggs bedömer Fastighetsavdelningen om det finns andra alternativ för församlingen eller grenen, till exempel att en byggnad delas med en närliggande församling eller gren, att mötesschemat anpassas så att fler församlingar eller grenar ryms i samma byggnad, eller att befintliga möteshus byggs ut.

Om det bestäms att ett nytt möteshus behövs, sänds en ansökan in och prioriteringen grundar sig på

Templet i Santo Domingo i Dominikanska republiken, som invigdes år 2000, står som ett vackert riktmärke i den starkt trafikerade staden. "Våra byggnader är vackra", sade president Hinckley. "De berikar de samhällen där de finns."

antalet andra ansökningar och på tillgängliga medel. När väl en ansökan godkänts ingår den i planen för tänkta projekt och sänds till kyrkans bevillningskommitté för granskning. Om planen godkänns planläggs, byggs och invigs möteshuset.

Ofta använder kyrkan sig av standardplanlösningar för att hålla kostnaderna nere och öka effektiviteten i byggnationen, stödja kyrkans program och presentera den önskade

utformningen för det lokala samhället. "Våra byggnader är vackra", sade president Hinckley. "De berikar de samhällen där de finns. De är väl underhållna ... De är både vackra och ändamålsenliga. Om de är ganska lika varandra, så är detta avsiktligt. Genom att använda oss av väl beprövade mönster sparar vi miljontals dollar samtidigt som vi uppfyller människornas behov." (*Liabona*, nov 2004, s 4)

I många fall är det inköpet av en tomt som utgör den största svårigheten när ett möteshus ska uppföras. I en del tätbefolkade områden är det ont om mark och priset är ofta högt. Detta har lett till att några tempel, såsom templet i Manhattan, New York, och i Hongkong, uppfördes genom ombyggnad av befintliga byggnader i kyrkans ägo. I sådana områden byggs ofta möteshusen i flera våningar.

Tidigare fanns det en stor utmaning för medlemmarna eftersom de själva måste stå för en stor del av byggnadskostnaderna. Nu ombeds inte medlemmar att offra sina pengar för byggnaderna, men de ombeds att ge av sin tid och hjälpa till att ta hand om och städa dessa kyrkobyggnader. Detta hjälper kyrkan ekonomiskt, men det bidrar också till att medlemmarna som kommer dit får en känsla av äganderätt och respekt.

En annan utmaning beror på de missuppfattningar som en del har om kyrkan. Då och då uppstår ett motstånd från samhället när en ny byggnad annonseras. Kyrkan arbetar på att undanröja sådana hinder närhelst det är möjligt. Det är inget ovanligt att se gudomligt ingripande för Herrens kyrkas skull.

Allteftersom kyrkan fortsätter att växa i medlemsantal kommer arbetet med att bygga hus åt Herren att fortskrida, eftersom de är de platser där evangeliet predikas, heliga förbund ingås och liv förändras. "Det är sant

att solen aldrig går ner över detta Herrens verk, som påverkar människors liv över hela jorden”, sade president Hinckley i ett tal under generalkonferensen i oktober 2003. ”Det finns inga gränser för vårt verk. Under Herrens ledning kommer det att fortsätta. De nationer som nu är stängda för oss, kommer en dag att öppnas. Detta är min tro. Det är min övertygelse. Det är mitt vittnesbörd.” (”Tillståndet i kyrkan”, *Liabona*, nov 2003, s 7.) ■

Utsändning av Unga kvinnors allmänna möte

Unga kvinnors allmänna möte kommer att hållas den 26 mars 2005 i konferenscentret i Salt Lake City. Årets tema är ”Ett stort och förunderligt verk”.

Programmet kommer att sändas i TV samma dag kl 18.00 amerikansk tid och i repris kl 20.00 MST via kyrkans satellitsystem till Förenta staterna, Canada, Västindien, Mexico, Centralamerika, Brasilien, delar av Uruguay och andra delar av Sydamerika.

Återutsändningar till kyrkans andra områden sker följande lördag eller söndag vid olika klockslag.

Programmet kommer att sändas på armeniska, bislamska, bulgariska, cebuano, danska, engelska (även textat), estniska, fijianska, finska, franska, grekiska, guarani, haitiska, hmong, holländska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kam-

bodjanska, kantonesiska, kiribati, koreanska, laotiska, lettiska, litauiska, mandarin, marshalliska, mongoliska, navajo, norska, pohnpaenska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. Alla språk kommer inte att erbjudas i varje område.

En direktsänd ljudupptagning av mötet kommer att finnas online på olika språk. Gå till **www.lds.org/broadcast** för information om ändringar och uppdateringar. Den 28 mars kommer ljudupptagningar att finnas tillgängliga på de flesta av de ovannämnda språken.

En DVD-inspelning av mötet kommer att finnas tillgänglig några månader efter utsändningen och finns då, förutom på ovannämnda språk, även på: albanska, chuukesiska, kroatiska, malagassiska och swahili.

Eventuellt kan ändringar ske av sändningstider och språktillgänglighet. Kontakta lokala ledare för aktuell information. ■

Utsändning av andligt möte för ungdomar

Äldste David E Sorensen i de sjutios presidentskap kommer att tala till ungdomarna i kyrkan vid ett andligt möte den 6 mars 2005 på Marriott-centret i Provo, Utah, som arrangeras av Kyrkans utbildnings-

verksamhet och sänds via satellit. Det kommer att direktsändas på engelska, franska, portugisiska och spanska.

Mötet kommer att tolkas till andra språk och sändas en vecka senare, den 13 mars. Språken omfattar armeniska, bulgariska, danska, finska, holländska, indonesiska, italienska, japanska, kambodjanska, kantonesiska, koreanska, mandarin, marshalliska, mongoliska, norska, ryska, samoanska, svenska, tagalog, thailändska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska.

Kontrollera utsändningstiderna med lokala ledare. ■

Nyheter

Kyrkan öppnar de första förrådshusen i Centralamerika

I augusti 2004 öppnade kyrkan Centralamerikas första biskopens förrådshus, med byggnader i Guatemala, El Salvador och Honduras, för att hjälpa biskopar och grenspre-sidenter att förse behövande med livsmedel.

I förrådshusen kommer att finnas sådana basvaror som bönor, majs-mjöl, vetemjöl, havregryn, olja, mjölkpulver, ris, salt, socker och sojaprotein. De kommer att drivas helt på frivillig väg.

Förrådshusen, som områdespresidentskapet anhängit om, bidrar till att minska kostnaderna för att täcka välfärdsbehoven i området eftersom varorna nu kan köpas i stora partier.

Ledare betonade vid ett öppet hus

att välfärdsprogrammet är till för att uppehålla livet, inte en livsstil. De som får hjälp får det på villkor som biskopen eller grenspresidenten ställer. Han ber medlemmen att betala tillbaka genom att närhelst det är möjligt hjälpa till med något.

Dödsbringande tyfon drabbar kyrkans medlemmar i Japan

Förra årets tyfonsäsong visade sig vara dödsbringande för Japan. Tyfonen Tokage, som betyder *ödda* på japanska, var den tionde det året. Vanligtvis går endast tre stormar in i landet under en tyfonsäsong. Toka-

ge, den sista stormen som slog till, var det värsta ovädet sedan 1979. Antalet dödsoffer blev 78, över ett dussin andra rapporterades saknade och hundratals fler skadades. Totalt dödades omkring 170 personer under tyfonsäsongen 2004.

Tyfonen Tokage drabbade Japan den 20 oktober 2004 med hårda vindar och häftigt regn som skapade kolossala vågor och hundratals jordskred i landet. Den slog till mot alla tre av Japans största öar innan den drog österut till Stilla havet, där styrkan minskade till tropisk storm.

Mycket av Japan hann stängas ned

i beredskap för stormen. En del arbetare fick gå hem tidigare, allmänna skolor stängdes och allmänna kommunikationer med buss, tåg och flyg inställdes. Över 927 avgångar med flyg ställdes in, 265 000 hushåll blev utan el och nästan 10 000 människor måste evakueras från sina hem.

Medlemmar i Toyooka gren i Fukuhiyama distrikt drabbades svårt av tyfonen. Den orsakade översvämningar i 32 medlemmars hem, i missionärernas bostad och även i grenens möteshus. Medlemmar från omkringliggande områden färdades många timmar på översvämmade, skadade vägar för att ge humanitär hjälp till kyrkans medlemmar, deras vänner och andra grannar.

Över 40 000 hus drabbades av översvämningar på grund av Tokage, och över 2 706 blev allvarligt skadade eller förstörda, enligt ledningen för Japans brand- och katastrofhjälp. Antalet döda och hem förstörda genom jordskred är högt eftersom mer än 70 procent av Japan täcks av berg. Många hus byggs vid foten av branta sluttningar.

Söndagen därpå samlades medlemmarna i Toyooka gren till ett sakkramentsmöte i möteshusets övervåning. "Våra kroppar var verkligen trötta och slitna, men under detta något annorlunda möte på en timma fick varje medlem andlig näring", sade grenspresident Yoshihiro Furutani. Den dagen var närvaron hög och den har fortsatt stiga alltsedan dess. ■

Church News *bidrog till denna artikel.*

FOTO MED TILLSTÅND AV CHURCH NEWS

Japanska medlemmar hjälper till att städa upp efter tyfonen Tokage. De känns igen på sina västar märkta "Hjälpande händer".

Fler förslag till samlingsstunden, mars 2005

Här följer fler förslag till samlingsstunden som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, instruktionerna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Jesus Kristus är min Frälsare" på sidorna LS4 och LS5 i det här numret av Lilla Stjärnan.

1. Sätt upp sjätte trosartikeln och läs upp den tillsammans med barnen. Förklara vad den *ursprungliga kyrkan* betyder (Jesu Kristi Kyrka när Jesus var på jorden). Hjälpt barnen lära sig sjätte trosartikeln utan till. (Se *Undervisning: Den högsta kallellsen*, s 181–182.) Sätt upp bilder på ena sidan av tavlan, till exempel följande ur Evangeliet i bild: 205 (Gossen Jesus i templet), 208 (Johannes döparen döper Jesus), 213 (Jesus botar den blinde mannen), 225 (Den sista måltiden), 235 (Gån fördenskull ut), 601 (Dopet), 604 (Sakramentet delas ut), 609 (Ungt par på väg till templet), 612 (Missionärer undervisar om Jesu Kristi evangelium) och 613 (Att smörja och välsigna sjuka). På andra sidan av tavlan sätter du upp bild 211 (Kristus ordinerar apostlarna). Lär barnen att Kristus organiserade

sin kyrka när han var på jorden och gav apostlarna på hans tid myndigheten ("rikets nycklar" eller prästdörets nycklar) att leda. Läs och tala om Matteus 16:18–19. Sätt upp en bild av nuvarande första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum. Läs L&F 107:18 högt och lär barnen att profeter och apostlar har fått samma myndighet (nycklar) i dag. Gör i ordning fem nyckelformade papper med en av följande skriftställe hänvisningar på vardera "nyckel": (1) L&F 20:72–74; (2) Matteus 4:23; (3) Lukas 2:46–49; (4) L&F 84:64–70; (5) Matteus 28:19–20. Dela in barnen i fem grupper och ge en nyckel till varje grupp. Låt barnen slå upp skriftställena och ta reda på vilka av prästadörets plikter som beskrivs. Jämför hur dagens plikter liknar och/eller skiljer sig från dem på Kristi tid. Betona att principerna var desamma då som de är i dag. Låt varje grupp välja ut bilder på tavlan som illustrerar prästadömsplikter, både på Kristi tid och i kyrkan i dag. Låt varje grupp redogöra för de andra barnen och sätta upp sina bilder.

2. *Klasspresentation:* Be i förväg flera barn komma till Primär beredda att berätta något om ett av vittnena till Kristi uppståndelse (se nedan). Återge med egna ord berättelsen om Kristi död med hjälp av följande bilder ur Evangeliet i bild: 230 (Korsfästelsen), 231 (Jesus begravs) och 232 (Jesu grav). Be barnen fun-

dera över hur Jesu familj och vänner måste ha känt sig när han dog. Tala om för dem att vi har inbjudit några av dessa "vänner" att berätta för oss om den glädje de kände när de förstod att Kristus hade uppstått. Låt barnen ha namnskyltar och be dem berätta om följande personer som såg Kristus efter hans uppståndelse: Maria från Magdala (se Joh 20:11–18), Petrus och Johannes (se Joh 20:2–10), Kleopas (se Luk 24:13–32), lärjungarna (se Luk 24:33–53; Joh 20:19–22), Thomas (se Joh 20:24–29) och nephiterna (se 3 Nephi 11:8–17). När barnen är klara med sina berättelser tar ni bort deras namnskyltar, ändrar turordningen och låter dem läsa en rad som ledtråd för de andra barnen att gissa vem eller vilka de föreställde (till exempel: "Jag trodde inte att Jesus hade uppstått från de döda förrän jag såg honom med mina egna ögon. Vem är jag?", eller "Jag är en apostel som tillsammans med Petrus sprang till den tomma graven. Vem är jag?") Sjung en sång eller psalm om påsken. Undervisa om uppståndelsens princip med hjälp av en handske och handen (se *Primär 1*, lektion 45, berikande aktivitet nr 2). Om det finns tid och Primärs presidentskap godkänner det, så bjud in någon som har haft ett dödsfall i familjen att bära sitt vittnesbörd om uppståndelsen. Påminn barnen om att vi firar påsk för att tacka för välsignelserna vi fått genom försoningen och uppståndelsen. ■

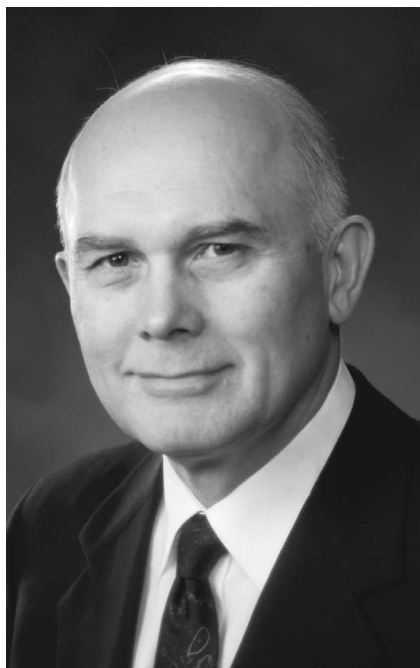
Äldste Oaks uppmanar de heliga att fråga sig: "Vad leder det till?"

Elever vid Brigham Young-universitetet fick en uppmaning av äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum under ett tal till dem den 9 november 2004. Det var en uppmaning att, då de fattar till synes obetydliga beslut, fråga sig: "Vad leder det till?", eftersom "små avvikelser i kursen kan orsaka stora tragedier när det gäller bestämmelseorten", sade han.

Äldste Oaks rådde de heliga att inte ta del av något som kan vara beroendeframkallande, till exempel tobak, alkohol och pornografi. "Vad leder det till om ni prövar på denna smörja? ... Ta del [av det] och det leder er till soptippen – avstjälpningsplatsen för timliga drömmar och eviga destinationer."

Men att dagligen studera skrifterna och två gånger om dagen ha sina egna böner och familjeböner ger ett "enormt andligt och timligt skydd ... eftersom detta är viktigt om vi ska ha den Helige Andens sällskap, som leder oss och stärker oss andligen. Jag kan försäkra er att när vi trofast gör det, för det oss närmare Herren, och underlåter vi att göra det, leder det oss bort från honom", sade han.

Äldste Oaks uttryckte sin oro över vissa trender han sett som allmän

Äldste Dallin H Oaks

praxis, där de sista dagars heligas enskilda val och inflytande kan bidra till det allmännas bästa.

"För det första oroar jag mig för den nutida överbetoningen av rättigheter och den ringa betoningen av ansvar", sade han. Ett exempel är skilsmässor utan någon parts fel, där endera maken efter gottfinnande kan lösa upp sitt äktenskap. Dessa skilsmässor "har fördunklat den oerhörda betydelsen av förpliktelser i äktenskapet".

Ett annat exempel är vanföreställningen att vi hjälper barn genom att precisera och hävda deras rättigheter. "Vi hjälper barnen mer genom att försöka stärka föräldrars ansvar – både de biologiska föräldrarnas och adoptivföräldrarnas – även när detta ansvar inte går att hävda juridiskt."

För att höja den allmänna välfärden "måste vi stärka vår känsla för den enskildes ansvar för andras välfärd och för samhällets bästa i stort", sade han.

För det andra var äldste Oaks oroad över tidningars och böckers minskade läsekrets. Han återopade en mätning som visade att de i åldern 25 till 34 år som läser tidningar (antingen i handen eller på Internet) i genomsnitt minskade i antal under loppet av fyra år med nästan 10 procent.

"Varför är dessa trender oroväckande? Fler och fler människor läser inte nyheter om världen omkring dem eller om dagens viktiga frågor. De tycks lita på vad andra berättar för dem eller på korta inslag i TV-nyheterna, där till och med de viktigaste ämnena knappt får mer än 60 sekunder", sade han.

Vad kommer detta att leda till? "Det leder till mindre angelägna, mindre eftertänksamma och mindre informerade medborgare, och det leder i sin tur till att de styrande blir mindre ansvarskännande och mindre engagerade."

För det tredje oroar han sig för det som undervisas i skolorna. "Jag är rädd för att en del av de värderingar som lärs ut eller inte lärs ut till unga människor, som kommer att tala till oss från offentliga och kyrkliga talarstolar här i landet om bara några få år, är mycket annorlunda än de värderingar som har format denna nation och dess folk", sade han.

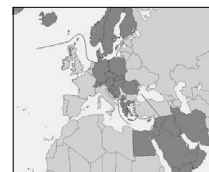
“För det fjärde oroar jag mig över den misstro som skapas mot offentliga personer och ämbetsmän”, sade han. ”Så mycket av den offentliga debatten och mediatäckningen och underhållningen tycks bestå av sådant som undergräver tilltron till de personer och ämbetsmän som bör fungera som moralens väktare för unga och gamla i vårt samhälle.”

Om denna trend fortsätter kommer medborgare att tvivla på de regler och principer som offentliga ämbetsmän, lärare, präster och andra förestavar. ”Det kommer att leda till att vi ifrågasätter eller eliminerar de band som binder oss samman som samhälle, familj eller enskild organisation”, sade äldste Oaks.

Frågan ”Vart kommer det att leda mig?” är ett värdefullt redskap som vi bör använda för att bedöma våra personliga beslut. Äldste Oaks föreslog emellertid två ytterligare frågor som också är viktiga att ställa sig och kan användas för att bygga upp oss och bära vårt vittnesbörd: ”Vart leder mig tron på Herren Jesus Kristus? Vart leder evangeliet mig?” ■

Lokala nyheter

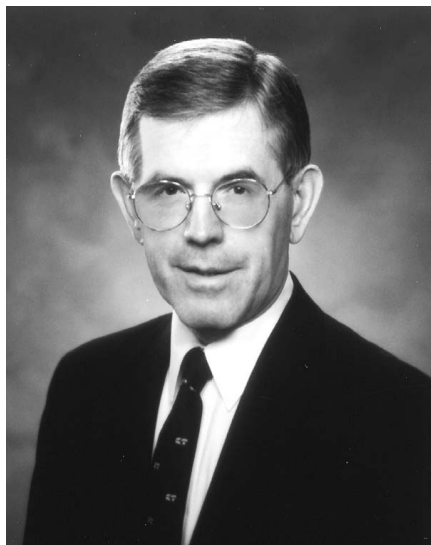

Budskap från områdespresidentskapet

Fler missionärer: ”I skolen fortfara med att predika”

Vi behöver öka antalet heltidsmissionärer som kallas från området Centrala Europa för att tjäna varhelst Herrens profet inspireras att sända dem. Antalet missionärer i världen har minskat under senare år, delvis på grund av att kyrkan förväntar sig att missionärerna ska uppfylla högre krav beträffande förberedelse och värdighet, och delvis på grund av att familjerna i kyrkan inte har lika många barn som de en gång hade.

Missionärer från länderna i Centrala Europa ger ett stort bidrag till missionerna i hela kyrkan. Inom detta område kommer några av våra bästa äldster och kvinnliga missionärer från Europa och tjänar i Europa. De kan språket, de känner människorna

Äldste Bruce C. Hafen

och deras närvaro visar att kyrkan inte är en ”amerikansk kyrka”.

Här följer fem sätt att förbereda

fler bra missionärer. För det första, hjälp dem att själva sätta upp målet att verka som missionär medan de är unga. Ju yngre en person är när han eller hon gör målsättningen att verka som missionär, desto troligare är det att det kommer att bli så. Att sätta mål tidigt i livet hjälper också ungdomarna att hålla sig värdiga, spara pengar, lära sig evangeliet och verkligen förbereda sig för att tjäna.

För det andra bör varje församling eller gren utveckla en ”kultur” där alla deras unga män, och många av deras unga kvinnor, stärker varandra i förväntningen att de alla kommer att verka som missionärer – ”det är bara så vi gör i vår församling!”.

För det tredje bör unga föräldrar

be Herren att sända dem fler barn. Nästan inga länder i Europa har tillräckligt med barn för att behålla samma folkmängd. Vilka ska betala räkningarna och hålla samhället levande när deras föräldrar går i pension? Eftersom befolkningen i allmänhet minskar i hela Europa behövs fler pojkar och flickor från sista dagars heliga hem, inte bara för att verka som missionärer, utan för att stärka sina samhällen och länder.

För det fjärde, avråd inte unga kvinnor att gå ut som missionärer om de önskar det. Fastän kvinnor inte har samma prästadömsplikt att tjäna, är de välkomna att tjäna som missionärer om de önskar det, och de hör ofta till våra bästa missionärer.

För det femte, även om värdighetsnormerna för att verka som missionär är mycket höga, måste inte en ung person ha varit "perfekt" hela sitt liv för att vara värdig att tjäna. Ungdomar som gör felsteg kan omvända sig och lära av sina misstag. Anta inte att en ung person alltid kommer att vara ett "svart får" för att han inte alltid varit aktiv i kyrkan eller behöver lite tid för att förstå att evangeliet verkligen är sant.

Jesus bad oss att inte kasta ut dem som är tillfälligt ovärdiga. I stället ska vi "fortfara med att predika för sådana, ty I veten ej, om de icke vilja återvända och omvända sig och komma till mig med hjärtats fulla uppsåt, så att jag skall hela dem, och I skolen vara medlet att bringa dem frälsning". (3 Nephi 18:30, 32)

Tack vare Kristi försoning kan vi lära oss av våra erfarenheter utan att fördömas av dem. Därför ska vi inte "fördöma" dem som gör felsteg medan de lär sig av erfarenheter. Låt oss i stället "fortfara med att predika" för dem i kärlek och tålmod. När vi gör det är vi verkligen "medlet att bringa dem frälsning", eftersom vårt tålmodiga, kärleksfulla stöd uppmuntrar dem att återvända till

Kristus, och han "*skall hela dem*". På detta sätt är vi medarbetare med Kristus i det heliga arbetet att återlösa hans folk.

Må Gud välsigna oss att hjälpa fler av våra ungdomar att verka som missionärer, inte bara för att sprida evangeliet, utan för att välsigna dem själva, välsigna kyrkan och välsigna vårt samhälle. ■

Äldste Bruce C Hafen

Stavskonferens i Stockholms Södra Stav – Viljan att göra förändringar

Söndagens möte för Stockholms Södra Stavs konferens hölls den 24 oktober 2004 i Aula Magna i Stockholms universitet. Presiderade gjorde äldste W Craig Zwick i de sjuttios första kvorum, för närvarande rådgivare i presidentskapet för området Centrala Europa.

Bo Backman, 2:e rådgivare i stavs-presidentskapet, inledde. "Alla som drivs av den Helige Anden är Guds söner och döttrar, men många av oss är så tyngda av ansvaret för familj, ämbete och arbete att vi inte hinner inbjuda Anden. Vi bör fråga oss vart vi är på väg, om vår kurs behöver justeras."

"Vi måste tala genom Anden", sade Eric Peterson, 1:e rådgivare i stavs-presidentskapet. "Budskapet låter enkelt och vi kan tycka att detta har vi hört förut. *Vi behöver helga sabbatsdagen!* Det gör vi inte nu! Om hur vi kan tillbringa sabbatsdagen

har president Spencer W Kimball sagt: 'Gör en personlig inventering, se över dina svagheter, fasta, läs bra böcker, begrunda och meditera, förbered lektioner, studera skrifterna, förbered tal, vila och koppla av, besök sjuka, umgås med familjen, gör gott, drick från kunskapens källa, sök syndernas förlåtelse, bygg upp ande och själ, återställ din andliga gestalt, ta del av saker, klättra högt på stegen som leder till vår Fader i himmelen.'

Som presidentskap går vi ofta till Fadern i bön och frågar om speciella saker och får speciella svar. Denna kyrka är byggd på uppenbarelse. Fråga Gud och nöj dig inte förrän du fått ett svar genom bön", avslutade president Peterson.

Alexandra Nordin, Södertälje församling, som varit missionär på Kanarieöarna, berättade att hennes mission hjälpt henne oerhört och

helt förändrat hennes och andra människors liv. "Jag vet att min himmelske Fader älskar mig och alla sina barn. Han bryr sig om alla detaljer i våra liv", sade hon. "Mitt vittnesbörd om Fadern och Kristus som vår Frälsare är starkt och jag bär det med mig varje dag som en kraft."

Syster Deborah Kimball, tolkad av sin man, tempelpresident Max Kimball, citerade president Gordon B Hinckley: "Varje gång vi går till templet blir vi bättre personer och får rikliga välsignelser.' Alla inbjuds att förbereda sig för att komma", sade hon. "Stora upplevelser för själen väntar i templet. Kom och utför arbete för levande och döda. Vi hälsar alla med öppna armar."

"Jag översköls av kärlek för att ni är här, för att ni dagligen strävar efter att leva i harmoni med Jesu Kristi evangelium", sade stavspresident Jonas Krylborn som hänvisade till vad äldste Joseph Wirthlin sagt på senaste generalkonferensen om vilken jordmån våra "frön" har att gro i (Mark 4:3). "*Första fröet* som faller vid vägen innebär att vi hör evangeliet, men fröet slår inte rot. *Andra fröet* som faller på stenig mark slår inte heller rot utan kan jämföras med att vi inte står fasta i prövningar och inte är villiga att betala priset för att återvända till vår himmelske Fader. *Tredje fröet* faller bland törnen, vilket betyder att vi har stor oro för våra världsliga bekymmer och har begär efter det som världen kan ge. Det *fjärde fröet* faller i god jord. Det

symboliserar medlemmar som låter ordet slå rot och som anammar evangeliet och låter det lyfta sina liv.'

Fråga Herren i bön! Du kanske behöver göra förändringar", sade president Krylborn, som uttryckte oro för följande konkreta företeelser: "Bröder och systrar som söndag efter söndag står ute i korridorerna; som ingått förbund i templet men inte besöker templet; som inte dagligen låter skrifterna och bönen vara en del av sina liv; som inte helgar sabbatsdagen; som pekar finger åt dem de tycker är för engagerade i sina ämbeten och sitt tjänande för Herren; som låter intellektet ta över före Anden och tror att de vet mer än Herren; som ifrågasätter sina smorda och kallade ledare och som låter det de kan läsa på internet gå före Herrens ord om att detta evangelium är Jesu Kristi kyrka, återställt av profeten Joseph Smith.

Herren är god och förlåter oss när vi omvänder oss. Han ber att vi sva-ga, ofullkomliga ska acceptera Jesus Kristus som vår personlige Frälsare. Jag vet i djupet av mitt hjärta att han leder sin kyrka genom en levande profet, och att Guds ord finns i skrif-terna och ger oss alla den kraft vi behöver i denna svåra tid", avslutade president Krylborn.

Syster Joan Baugh bar ett starkt vittnesbörd om att himlen är öppen för uppenbarelse för Herrens profeter och att Kristus tog på sig alla våra synder för att vi ska kunna bli värdiga att återvända till Fadern.

FOTO: BIRGITTA KARLIFELDT

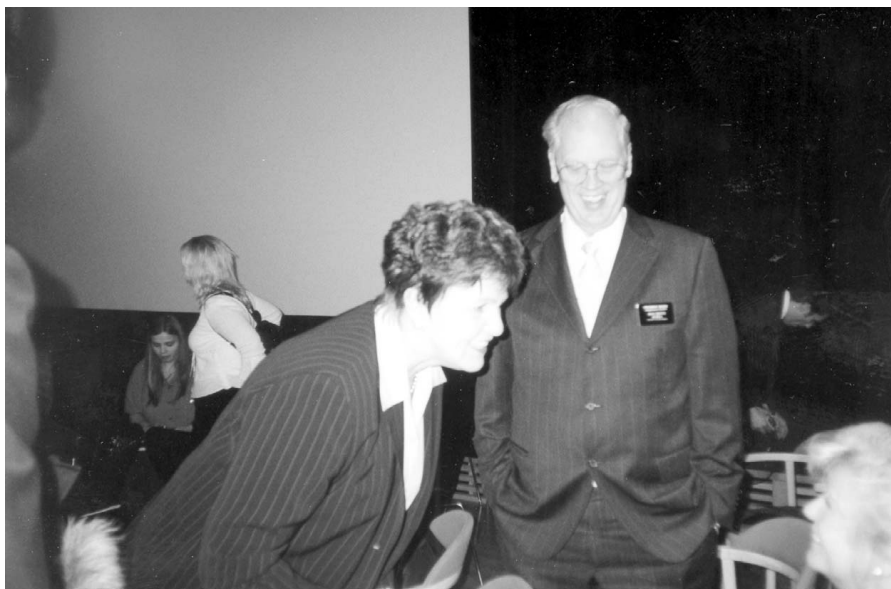
Äldste W Craig Zwick tolkades av Göran Wern.

Missionspresident Gary Baugh berättade hur människorna vände sig bort när David O McKays far 1881 predikade evangeliet i Skottland. Han beslöt sig därför för att bara predika om evangeliets första principer och inte om återställelsen. Under en månad tyngdes han av en dyster

FOTO: BIRGITTA KARLIFELDT

Alexandra Nordin, missionär på Kanarieöarna.

Janet Zwick i glatt samtal med Gary och Joan Baugh.

känsla, Anden var borta. Efter en sömnlös natt drog han sig undan till en grotta för att vara helt i fred och utgöt sin själ inför Herren. En röst sade: "Vittna om att Joseph Smith är en Guds profet." Han överväldigades av insikten om att han gjort fel och predikade därefter om återställelsen genom Joseph Smith. "Bär ett starkt vittnesbörd om att Joseph Smith är en sann Guds profet, att Mormons bok är Guds ord och har stor kraft och att Jesu Kristi sanna kyrka finns på jorden i dag. Tala om glädjen i denna kunskap!" manade president Baugh.

"Det är värt stora ansträngningar för oss kvinnor att tjäna Herren genom att vara goda hustrur och mödrar och dela med oss av det vi fått i evangeliet", sade Helena Krylborn.

"Vi behöver följa ljuset från vår Frälsare", sade syster Janet Zwick.

Hon berättade att deras första barn fötts mentalt och fysiskt handikappat. "Kristus blev vår säkra grund", sade hon. "Vår son har lärt oss saker vi annars inte kunnat förstå. Prövningar och lidande kan vi inte över-

vinna själva, utan vi behöver sikta in oss på ljuset från Kristus som ger oss hopp i förtvivlan och frid i smärta."

"Var villiga till förändring så lovar jag att Anden kommer att vara med er", sade äldste W Craig Zwick "Begrunda vad ni hört och känt här i dag, så kommer ni att förstå med större klarhet, och när ni bereder ert sinne kommer större uppenbarelse till er. Kristi ljus, och för dem som är döpta, den Helige Anden, ger oss unik ledning som fyller vårt sinne och hjärta."

Äldste Zwick hänvisade till Moroni 10:9–17 om de heliga gåvor och talanger som fördelas till oss genom Kristi ande – att kunna undervisa med visdom, med Anden, ha stortro, kunna helbrägdagöra, profetera, se änglar, tala i tungor (dvs olika språk) – och uppmanade oss att begrunda detta i hjärtat.

Kören sjöng "Var när mig varje stund" och "Herrens bön".

Äldste Zwick avslutade med ett apostoliskt löfte: "Den helige Anden kommer att välsigna er när ni ber till Fadern i ödmjukhet, undergivenhet och med kärlek i era hjärtan (Alma 7:23), ett klarare ljus kommer att fylla era hem, upplysa era ansikten, och era leenden kommer att visa andra att ni vet att Kristus är er Frälsare." ■

BIK

Herren välsignar Avesta gren

I början av 2003 funderade vi i Avesta gren på vad vi skulle göra för att grenen skulle växa. Missionärerna hade haft undersökare en längre tid, men de gjorde inte några framsteg. Så vi bestämde oss för att hela grenen skulle fasta och be, men inte någon vanlig bön utan vi skulle be tills vi kände att vår himmelske Fader hade hört vår bön. Vi fastade och hemma hos ett medlemspar satte vi oss i en ring, föll ner på knä och bad en i taget. Vi fortsatte tills vi kände att vår bön blivit hörd. Då hade vi bett i fyra timmar, en tid som kändes mycket kort.

Nu började miraklerna ske. En äldre kvinna som i ungefär ett år kommit till kyrkan men inte velat döpa sig då hon var rädd att bli tvungen att hålla tal och böner i kyrkan, döptes i september 2003. Under vittnesbördsmötet i oktober 2004 höll hon ett underbart vittnesbörd om hur tacksam hon är att vara medlem.

Mirakel två inträffade hösten 2003 då missionärerna mötte en ung man på tjugotre år som var förberedd för evangeliet. Att få vara med och undervisa honom var helt underbart. Även han döptes i september 2003 och är nu andre rådgivare i grens-presidentskapet.

Det tredje miraklet kom en kväll hösten 2003 då missionärerna och jag var i Fagersta och kände att någon där var förberedd för evangeliet. Vi fann en kvinna som undersökt kyrkan fem år tidigare. Hon var personen vi sökte och hon döptes i januari 2004.

Samma höst i Horndal fann vi en mycket positiv kvinna som vi fick undervisa. Anden hade starkt manat oss att skrifton på den här platsen. Den här kvinnan hade bett i två månader om att träffa någon med samma tro som hon, som kunde besvara alla hennes frågor om evangeliet. Hon började läsa Mormons bok. När vi frågade henne om hon hade bett ifall den är sann, svarade hon att hon inte behövde göra det, för hon visste att boken är sann. Både äldsterna och jag kände att hon behövde be för att få ett starkt vittnesbörd om boken, men hon insisterade på att hon ändå visste att den är sann. Senare ringde hon och ville inte ha flera besök, eftersom hon nu trodde att Mormons bok kom från den onda makten. Allt hon vetat förut hade tagits bort från henne. Men kanske ska hon komma till kyrkan i framtiden.

När paret Helge och Gerti Stenberg for till templet på sin artonmånadersmission i mars 2004, åkte jag en vecka senare på en korttidsmission på två månader till Eskilstuna. Det var en stark upplevelse, och jag fick döpa en person under min mission. Detta var det fjärde miraklet. I Avesta döptes sommaren 2004 två afrikaner som nu finns i Södertälje församling, vilket jag ser som mirakel fem.

Det sjätte miraklet utgörs av en film som egentligen inte borde fungera, men som gjorde det efter en bön. Vi visade filmen hos en undersökare som under fem års tid undersökt kyrkan. Han påverkades starkt av Anden och våra vittnesbörd och har beslutat sig för att ta diskussionerna en gång till.

Grenen har nu beslutat att be ytterligare en gång tillsammans för att få vägledning i missionsarbetet. Jag är oerhört tacksam för de fyra och ett halvt år som jag varit medlem. Jag vet att om vi arbetar tillsammans med missionärerna, kommer andra skörden när vi gjort vår del. ■

Magnus Almroth,

Avesta gren

Barnens medverkan på sakramentsmötet

"Min familj kan vara tillsammans för evigt" var temat för barnens medverkan på sakramentsmötet den 31 oktober 2004 i Sundsvall.

Alla barnen medverkade i de många sångerna, även lille William Käreää, 2 år, som kröp upp i storebror Josefs knä. Julia Lundsten berättade att hon bodde hos Gud innan hon föddes och visade en bild på när hon och hennes lillebror tillsammans med pappa och mamma blev en evig familj i templet i Stockholm. "Familjen har en central roll i vår himmelske Faders plan", berättade Peter Stegeby, som har sin stora familj både i USA och Sverige. Han tyckte att hans mamma var snäll och god, fast han hade inte smakat på henne! Pappa var en som man kunde lita på, fast han var lite besvärlig

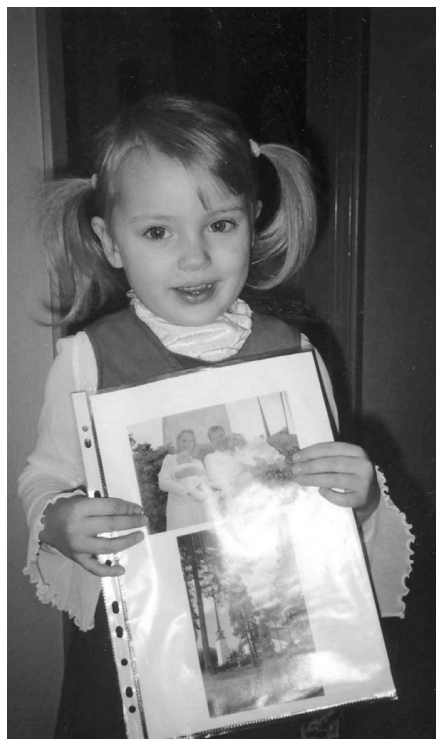

FOTO: MONA CARLSSON

Julia Lundsten, Sundsvalls gren, visar bilden på när hon, hennes föräldrar och lillebror blev en evig familj i templet i Stockholm.

ibland. Det var roligt att spela spel hemma med familjen, men han tyckte att pappa gott kunde visa lite barmhärtighet när de spelade ishockeyspel och låta honom vinna ibland. Att han smågruffade med sin lite äldre bror David ibland, erkände han, men de var snälla mot varandra för det mesta. Han kände sig älskad av sin syster Michaela och avslutade med att det kändes tryggt att bo hos en familj som följer Guds evangelium.

Adam Blåhammar sade att framgångsrika familjer skapas genom kärlek och respekt för varandra. Det viktigaste är tro, bön och omvändelse och att kunna förlåta. Adam liknade tron vid en stor sjö som vi ska ta oss över. Om vår tro börjar svikta när vi

simmar, sjunker vi sakta ned. Även användandet av olika droger drar oss ned. Så läste han Matteus 14:28–33 om när Jesus räddade Petrus från att sjunka, och sade att det inte är många som tar sig över sjön, utan de flesta drunknar på vägen.

Jonatan Käreää berättade om profeten Gordon B Hinkley och att det han säger är sant och att vi ska lyda honom genom att följa Jesus, läsa skrifterna, gå i kyrkan och hålla sabaten helig samt gå till templet.

Hela församlingen instämde till slut med hjärtans lust i psalmen "Frid och glädje finns på jord i ett älskat hem". ■

*Mona Carlsson,
Sundsvalls gren*

Hålla kärleken levande

Alf B Svensson, psykolog för skola och förskola, höll söndagen den 24 oktober 2004 en välbesökt föreläsning i Valsta kyrka, Märsta centrum, om hur man och hustru kan hålla sin kärlek levande. Alf, bosatt i Nässjö, har under många år på kristen grund föreläst för tiotusentals personer och även skrivit böcker om hur familjer kan leva samman genom att hantera de problem som alltid uppstår i alla relationer.

Den här dagen hade delar av Familjedagskommittén (som varje år i maj arrangerar Familjedagen för att lyfta fram FN:s familjedag, värna om Sveriges familjer, skapa opinion i familje frågor och premiera personer

som aktivt arbetar för detta) beslutat att överraska Alf med ett pris för hans starka engagemang. Så under en paus i föreläsningen överlämnade Lars och Marie Nylén, Levande Familjer, Per och Ingrid Nilsson samt Linda Norrbin från Informations-tjänsten och Agneta Birgersson, Active Parenting, en vacker staty, föreställande två föräldrar och ett barn, samt diplom för Alfs betydelsefulla insatser för Sveriges familjer, och givetvis ett stort fång blommor.

Åhörarna den här dagen kände väl igen sig i de situationer som Alf återgav, ofta med god hjälp av sin hustru Kerstin, vilket märktes på alla skratt med stark underton av allvar. "Barns

högsta önskan är en mamma och pappa som älskar varandra”, framhöll Alf. ”Risken för skilsmässa är störst när man fått barn. En man klarar inte att leva ensam utan behöver sin hustru mer än hon honom. Dessutom pratar kvinnan i regel mer än mannen om vad hon känner, hon vill dela sitt liv, och ser mer på detaljer än mannen. Lyssna och ta vad hon säger på allvar”, rådde Alf männen, ”och gör något åt det”.

Kvinnorna fick rådet att ha mer tålamod, inte bli så irriterade och absolut inte tro att de kan förändra sin man! ”Utmärkande för lyckliga äktenskap är att ha en klar målsättning livet ut i både nöd och lust, inte bara

så länge man har lust”, underströk han. ”Ju mer man satsar, desto större är chansen att få tillbaka. Kärlekens fem språk är: att ge uppmuntrande ord; ha tid för varandra; ge gåvor och presenter; göra varandra tjänster och ha mycket kroppskontakt.

Konflikter (ofta om pengar, barnuppföstran, arbetsfördelning) måste mannen och hustrun ta tag i i tid”, manade Alf. ”Ställ frågor som: ’Vad är problemet som du ser det?’; ’Vem är problemet?’ (med tanke på flisan och bjälken!) och använd jag-budskap (Jag blir ... när du ...). Framställ önskemål, inte klagomål! (Jag skulle bli jätteglad om du ville ...)”

Att Alfs lättsamma och empatiska

sätt att dela med sig av sin visdom varmt uppskattades av åhörarna, visade de långa applåderna och alla som samlades runt Alf för att utbyta tankar efter föredraget. ■

BIK

Redaktör för de lokala sidorna är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post till **birgitta.karlfeldt@telia.com**. Alla artiklar redigeras. Prästadömsledare, Primär- och Hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och Unga kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva och ta bilder för att sedan *inom tre veckor* mejla in detta till redaktionen. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar – tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet etc.

Bilder ska *helst* vara originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder. Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas separat, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Papperskopior av bilder sänds till adress Stora Hundens gata 618, 136 64 HANINGE. Bilder returneras inte. Dikter publiceras inte. ■

Alf B Svensson, här med hustru Kerstin, fick pris för att han under många år föreläst och skrivit böcker om hur familjer kan leva samman. Priset överlämnades av fr v Agneta Birgersson, Active Parenting, Per och Ingrid Nilsson, Linda Norrbin, alla tre från Informationstjänsten, samt Lars och Marie Nylén, Levande familjer. Samtliga är medlemmar i Familjedagskommittén.